AGATHA CHRISTIE

NÁSTRAHY ZUBAŘSKÉHO KŘESLA

KNIŽNÍ KLUB

Agatha Christie

AGATHA CHRISTIE

Nástrahy zubařského křesla

KNIŽNÍ KLUB

OCR – Yanitshka 06/2003

Přeložil Jan Čermák

ONE, TWO, BUCKLE MY SHOE
Copyright © Agatha Christie Mallowan 1940
Copyright of the Czech edition © Euromedia Group k. S., 2001
Translation © Jan Čermák, 2001

ISBN 80-242-0701-X

Přezka spadla kdo ji zvedne
dveře klaply líc ti zbledne
dřívka sbírej jedna dva tři
poskládej je tak jak patří
slípka velká vypasená
lenochům se nezelená
služebným se chlapci dvoří
když kuchařky oběd vaří
nedělej si ze mě blázny
talíř zbyl mi celý prázdný...

Přezka spadla kdo ji zvedne

I

Pan Morley nebyl u snídaně právě v nejlepším rozpoložení.
Stěžoval si na slaninu, divil se, proč musí káva vypadat jako tekuté bláto, a podotkl, že vločky jsou čím dál horší.

Pan Morley byl malý muž s výraznými čelistmi a vyzývavou bradou. O domácnost se mu starala jeho sestra, statná žena, působící tak trochu jako granátník v sukních. Zamyšleně se na bratra podívala a zeptala se, zda byla voda ve vaně zase studená.

Poněkud neochotně pan Morley odpověděl, že nikoli.

Pohledem přeletěl noviny a poznamenal, že vláda se zřejmě dostává ze stadia neschopnosti do stadia naprosté imbecility.

Slečna Morleyová prohodila hlubokým basem, že je to vskutku skandální.

Jako obyčejná žena považovala kteroukoli vládu, jež byla právě u moci, za velmi prospěšnou. Pobídla tedy bratra, aby jí vysvětlil, proč je vlastně politika současné vlády tak nekompetentní, stupidní, imbecilní a upřímně řečeno sebevražedná.

Pan Morley vyslovil k tomuto tématu všechny své postřehy, pak si dal další šálek kávy, kterou tak pohrdal, a vyjádřil své nefalšované rozhořčení.

„Tahleta děvčata," řekl, „jsou všechna stejná! Nezodpovědná, myslí jenom na sebe -vůbec se na ně nedá spolehnout."

„Myslíš Gladys?" zeptala se udiveně slečna Morleyová.

„Zrovna jsem od ní dostal vzkaz. Její teta prodělala mrtvici, takže musela odjet za ní do Somersetu."

„To je sice velmi nepříjemné, drahý," řekla slečna Morleyová, „ale těžko za to může to děvče."

Pan Morley zachmuřeně zavrtěl hlavou.

„A jak mám vědět, že ta teta opravdu měla mrtvici? Jak mám vědět, že to všechno není jenom habaďúra Gladys a toho jejího neomaleného mládence, se kterým se stýká? Na první pohled lotr! Nejspíš si spolu na dnešek naplánovali nějaký výlet."

„Ale ne, drahoušku, podle mě by Gladys něco takového neudělala. Vždyť sis sám vždycky pochvaloval její svědomitost."

„Jistě, jistě."

„Inteligentní a velmi pracovité děvče -neříkal s to tak?"

„Ano, ano, Georgino, jenomže to bylo předtím, než se tu objevil ten mladík. Poslední dobou se hodně změnila - je jako vyměněná -duchem nepřítomná, rozrušená, nervózní."

Granátnice zhluboka vzdychla.

„Dívky se zkrátka zamilovávají, Henry," řekla. „S tím nic nenaděláš."

Pan Morley se na ni osopil:

„Nesmí ale připustit, aby to ovlivňovalo její výkonnost jako mojí sekretářky. A zrovna dneska mám práce víc než obvykle! Přijde několik velmi důležitých pacientů. Je to vážně hrozně nepříjemné!“

„To ti věřím, Henry, musí to být nesmírně náročné. Mimochodem, jak si vede ten nový chlapec?“

„Horšího jsem ještě neměl!“ postěžoval si pan Morley.

„Nedokáže ohlásit správně jediné jméno a chová se jako neotesanec. Jestli se nezlepší, vyhodím ho a zkusím štěstí znovu. Nechápu, co na těch dnešních školách dělají. Mám pocit, že vychovávají hejna negramotů, kteří nerozumí ničemu, co jim říkáš, natož aby si to pamatovali!“

Pohlédl na hodinky.

„Už musím jít. Mám nabité dopoledne a ještě musím někam vměstnat tu Sainsbury Sealovou - má bolesti. Navrhl jsem jí, aby zašla k Reillymu, ale nechtěla o tom ani slyšet.“

„Samozřejmě že ne,“ přitakala Georgina loajálně.

„Reilly je velmi schopný - skutečně velmi schopný. Může se pyšnit prvotřídními diplomy. A ve své práci jde ve všech ohledech s dobou.“

„Třesou se mu ruce,“ prohodila slečna Morleyová. „Podle mě pije.“

Její bratr se zasmál a vrátila se mu dobrá nálada.

„V půl druhé přijdu na svačinu. Jako vždycky,“ řekl.

II

V hotelu Savoy se pan Amberiotis projížděl párátkem mezi zuby a sám pro sebe se uculoval.

Všechno šlo jako po másle.

Měl štěstí -jako obvykle. Ani se mu nechtělo věřit, jak se vyplatilo utrousit pár laskavých slov před tou bláznivou ženskou. Ach ano, nezištně činit dobro. Vždycky byl dobrosrdečný. A štědrý! V budoucnu bude moci být ještě štědřejší. Před očima mu vytanuly představy plné dobročinnosti. Malý Dimitri... A ten dobrý Constantopopolous zápasící se svou malou restaurací... Připraví jim příjemná překvapení...

Párátko v nestřeženém okamžiku zajelo do dásně a pan Amberiotis sebou škubl bolestí. Růžové vyhlídky na blízkou budoucnost odezněly, neboť musely ustoupit obavám z budoucnosti mnohem bližší. Opatrně prozkoumal bolavé místo jazykem. Vytáhl diář. Ve dvanáct hodin. Ulice Královny Charlotty 58.

Pokusil se o znovunabytí předešlé optimistické nálady, ale marně. Vše se smrsklo na pár slov: ulice Královny Charlotty 58, dvanáct hodin.

III

V hotelu Glengowrie Court v South Kensingtonu právě skončila snídaně. V hale spolu rozmlouvaly slečna Sainsbury Sealová a paní Bolithová. Sdílely sousedící stoly v jídelně a před týdnem, den po příjezdu slečny Sainsbury Sealové, se spřátelily.

„Víte, drahá,“ tekla slečna Sainsbury Sealová, „ono to skutečně přestalo bolet! Už ani píchnutí. Snad abych zavolala –“

Paní Bolithová ji přerušila.

„Nedělejte hlouposti, má milá. Jděte k zubaři a budete mít klid.“

Paní Bolithová byla vysoká žena, rozkazovačný typ s hlubokým hlasem. Slečně Sainsbury Sealové bylo kolem čtyřiceti, nevýrazně obarvené vlasy měla stočené do neúhledných kadeří a neustále jí padal skřipec. Její oblečení jako by postrádalo jasný tvar a působilo spíše umělecky. Byla velmi výřečná.

„Ono už to ale vážně vůbec nebolí,“ řekla zamyšleně.

„Nesmysl. Tvrdila jste mi, že jste celou noc ani oko nezamhouřila.“

„No, to je pravda, nezamhouřila, ale teď snad ten nerv už odumřel.“

„Tím spíš byste měla zajít k zubaři,“ odvětila pan Bolithová rázně. „Všichni to moc rádi odkládáme, ale to je obyčejná zbabělost. Je lepší odhodlat se, překonat strach a mít klid!“

Dalo se snad ze rtů slečny Sainsbury Sealové odezřít známé vzpurné zamumlání „Jistě, ale vaše zuby to nejsou“?

Nahlas však řekla:

„Zřejmě máte pravdu. A pan Morley je tak ohleduplný a vlastně to u něj nikdy ani nebolí.“

IV

Skončilo jednání správní rady. Mělo hladký průběh, zpráva vyzněla dobře. Nebylo důvodu k jakékoli rozladěnosti. Přesto si vnímavý pan Samuel Rotherstein všiml čehosi, jisté nuance, v chování předsedy.

V jeho tónu tu a tam zazněla jízlivost, sžíravost – zcela nemístná vzhledem k povaze jednání.

Snad nějaké tajné starosti? Pan Rotherstein si však nedokázal představit Alistaira Blunta s tajnou starostí. Je to přece tak vyrovnaný a racionálně uvažující člověk. Tak úplně normální. Tak britský.

Jistě, třeba taková játra si nevybírají... Samotného pana Rothersteina čas od času trochu potrápí. Alistair si ale na játra nikdy nestěžoval. Jeho zdraví se těšilo stejně i dobrému stavu jako jeho inteligence a znalost financí. Ne že by vysloveně překypoval zdravím a svěžestí, ale těšil se dobré tělesné i duševní pohodě.

A přesto tu něco nehrálo -předsedova ruka se několikrát zatoulala k jeho tváři, seděl s podepřenou bradou.

Takhle se obyčejně nechoval. Chvílemi dokonce vypadal - ano, roztržitě, jakoby duchem nepřítomně.

Vyšli z jednací místnosti a scházeli po schodech dolů.

„Nemůžu vás svézt?“ nabídl se pan Rotherstein.

Alistair Blunt se usmál a zavrtěl hlavou.

„Čeká na mě vůz.“ Pohlédl na hodinky. „Nejedu zpátky do města.“ Zarazil se. „Jdu totiž k zubaři.“

Záhada byla objasněna.

V

Hercule Poirot vystoupil z taxíku a zaplatil. Pak zazvonil na zvonek domu číslo 58 v ulici Královny Charlotty. Po chvíli otevřel chlapec v uniformě zřízence. Měl pihatou tvář, ryšavé vlasy a seriózní vystupování.

„Je zde pan Morley?“ zeptal se Hercule Poirot.

V koutku duše naivně doufal, že by snad mohli pana Morleyho někam odvolat nebo je právě indisponován či se rozhodl dnes nepřijímat pacienty... Vše nadarmo. Pacholík ustoupil stranou a Hercule Poirot vešel do domu.

Dveře se za ním zavřely s tichou nemilosrdností nezvratného osudu.

„Vaše jméno, prosím?“ otázal se chlapec.

Poirot udal své jméno a dokořán otevřenými dveřmi po pravé straně haly vstoupil do čekárny.

Byla zařízena s celkem dobrým vkusem, ale na Hercula Poirota působila nepopsatelně deprimujícím dojmem. Na vyleštěném sheratonském stole (či spíše jeho napodobenině) byly úhledně poskládány noviny a časopisy. Na hepplewhitovském příborníku (další napodobenina) stály dva pozlacené svícny a ozdobná stolní mísa na ovoce. Krbová římsa poskytla prostor pro bronzové hodiny a dvě bronzové vázy. Okna byla zahalena závěsy z modrého sametu. Křesla zdobilo čalounění v jakobínském stylu s červenými ptáčky a květinami.

V jednom z nich seděl vojensky vyhlížející džentlmen s bujným knírem a bledou tváří. Na Poirota pohlédl s výrazem někoho, kdo zaznamenal jakýsi obtížný hmyz.

Člověk měl dojem, že to není ani tak pistole, co by si přál mít s sebou, jako Biolit. Poirot mu věnoval pohrdavý pohled a pomyslel si, že někteří Angličané jsou skutečně tak nesnesitelní a směšní, že by se jim mělo pomoci od jejich utrpení hned po narození.

Vojensky vyhlížející džentlmen odvrátil svůj dlouhý nasupený pohled, popadl Timesy, natočil si křeslo tak, aby nemusel mít Poirota na očích, usadil se a pustil se do čtení.

Poirot si vzal humoristický Punch.

Pečlivě jej pročítal, ale žádná z anekdot mu nepřišla vtipná.

Vstoupil sluha, pronesl: „Plukovník Arrowbumby?“ a odvedl onoho džentlmena.

Poirot právě zvažoval pravděpodobnost skutečné existence takového jména, když se ve dveřích objevil asi třicetiletý mladík.

Za chvíli Poirot po očku sledoval, jak tento mladý muž stojí u stolu a neklidně se probírá titulními stránkami časopisů. Nesympatický a nebezpečný mládenec, pomyslel si, a nedá se vyloučit, že by mohl být klidně i vrahem. V každém případě vzbuzoval dojem vraha mnohem silněji než všichni vrazi, které Hercule Poirot kdy během své kariéry odhalil.

Otevřely se dveře a sluha ohlásil jen tak do vzduchu:

„Pan Peerer.“

Poirot správně odhadl tato slova coby výzvu směrovanou jemu a vstal. Hoch ho vedl na konec haly a pak za roh, kde nastoupili do malého výtahu a vyjeli do druhého patra, tam pak procházeli chodbou, až chlapec otevřel jedny ze dveří vedoucí do menší čekárny,

zaklepal na další dveře a bez čekání na odezvu je otevřel a ustoupil stranou, aby jimi mohl Poirot vejít dále.

Poirota uvítal zvuk tekoucí vody. Když dveře obešel, spatřil pana Morleyho, jak si s profesionálním gustem omývá ruce v umyvadle u zdi.

VI

V životě velkých mužů existuje několik zlidšťujících okamžiků. Traduje se, že žádný muž není hrdinou před svým komorníkem. K tomu můžeme dodat, že jen málokterý muž je hrdinou sám před sebou při návštěvě zubního lékaře.

Hercule Poirot si byl této skutečnosti velmi intenzivně vědom.

Byl z lidí, kteří o sobě mají velmi vysoké mínění. Jsem Hercule Poirot a v mnoha ohledech vynikám nad ostatními. V této chvíli si však jako výjimečný nepřipadal ani v tom nejposlednějším ohledu. Jeho sebevědomí kleslo na nulu. Stal se z něj jen obyčejný zbabělý človíček, který je strachy bez sebe ze zubařského křesla.

Pan Morley dokončil profesionální hygienu a nyní již nasadil onu známou konejšivou mluvu lékaře.

„Není takové teplo, na jaké jsme v tuhle roční dobu zvyklí, viďte?“

Nenápadně se blížil k jámě lvové -ke KŘESLU! Obratně manipuloval s opěrkou hlavy nahoru a dolů. Hercule Poirot se zhluboka nadechl, přistoupil ke křeslu, usadil se a vystavil hlavu všanc fidlátkům pana Morleyho.

„Je to takhle pohodlné?“ zajímal se s obludnou veselostí. „Určitě?“

Poirot mu hrobovým hlasem sdělil, že se mu sedí docela pohodlně.

Pan Morley si přisunul stolek, uchopil zrcátko a jakýsi další nástroj a započal se svou prací.

Hercule Poirot pevně sevřel opěradla křesla, zavřel oči a otevřel ústa.

„Máte nějaké konkrétní potíže?“ zjišťoval pan Morley.

Poněkud nezřetelně, vzhledem k obtížnosti tvoření souhlásek s otevřenými ústy, dal Hercule Poirot na srozuměnou, že žádné konkrétní potíže nemá. Jeho přítomnost byla opravdu jen výsledkem jeho smyslu pro systém a pořádek, který ho dvakrát ročně přivedl k této preventivní prohlídce. Je samozřejmě možné, že je tu v podstatě zbytečně... Pan Morley by snad mohl přehlédnout druhý zub odzadu, který o sobě dával občas bolestivě vědět... Mohl by, ale bylo to dost nepravděpodobné, neboť pan Morley byl skutečně znamenitý zubař.

Pan Morley postupně probíral zub po zubu, každý poklepal a prozkoumal a trousil přitom své komentáře. „Tahle plomba je trochu opotřebovaná -ale není to nic vážného. Dásně jsou ve velmi dobrém stavu, to rád vidím.“ Nastal okamžik podezření, útok sondy, ještě jeden - ne, to byl jen planý poplach. Doktor přesunul pozornost do dolní čelisti. První, druhý -a hned třetí? Kdepak. Srp, popletl si Hercule Poirot rčení, padl na kámen!

„Tady máme malý problém. Nebolelo vás to? To se divím.“ Prohlídka pokračovala dál.

Konečně se pan Morley spokojeně napřímil. „Nic závažného. Jen pár plomb - a předzvěst kazu na horní stoličce. Myslím, že to dnes všechno zvládneme.“

Zapnul spínač a ozvalo se bzučení. Pan Morley vyhákl vrtačku a s laskavou péčí na ni nasadil jehlu.

„Klidně se ozvěte,“ prohodil stručně a jasně a pustil se do hrůzné práce.

Poirot ani nemusel této možnosti využít -tedy zvednout ruku, zasténat, či dokonce zaječet. V naprosto přesném okamžiku pan Morley přestal vrtat a pobídl k vypláchnutí. Pak aplikoval výplň, vyměnil jehlu a pokračoval. Muka způsobovala spíš hrůza než bolest. Pan Morley připravoval další výplň a obnovil konverzaci.

„Dnes si musím všechno připravovat sám,“ vy světloval. „Slečna Nevillová musela odjet. Pamatujete si slečnu Nevil1ovou?“

Poirot nepravdivě přitakal.

„Poslali pro ni z venkova, nějaká její příbuzná onemocněla. Jedna z věcí, které se prostě stávají, když má člověk nejvíc práce. Už mám vlastně zpoždění. Pacient před vámi přišel pozdě. To je vždycky nepříjemné, rozhodí to pak celé dopoledne. Také musím někam vměstnat jednu pacientku mimo program, protože má bolesti. Vždycky si pro takové případy nechávám dopoledne čtvrthodinovou rezervu. I tak to ale jen ještě urychlí ten uspěchaný kolotoč.“

Pan Morley se upřeně zadíval do malého hmoždíře, ve kterém připravoval výplň. Pak pokračoval ve svém monologu.

„Povím vám, pane Poirote, čeho jsem si všiml. Velcí lidé - významní lidé, ti chodí vždycky včas, nikdy vás nenechají čekat. Třeba taková královská rodina.

Úzkostlivě dochvilná. A stejní jsou i skuteční bankéři a obchodníci z centra. Dnes očekávám jednu velmi duležitou osobu - Alistaira Blunta!“

Jméno onoho muže vyslovil pan Morley triumfálně. Poirot, jemuž několik chuchvalcu vaty a skleněná trubička klokotající pod jazykem znemožňovaly promluvit, ze sebe okamžitě vydal jakýsi zvuk.

Alistair Blunt! Tak tahlejména dnes vyvolávala vzrušení. Žádní vévodové, ani hrabata, ani předsedové vlád. Nikoli, úplně obyčejný pan Alistair Blunt. Člověk, jehož tvář byla široké veřejnosti víceméně neznámá. Muž, o kterém padla tu a tam nenápadná zmínka v novinách. Rozhodně nijak pozoruhodná osoba.

Úplně obyčejný, nevýrazný Angličan, který stál v čele největšího bankovního domu v Anglii. Muž obrovského jmění. Muž, který mohl vládám říci ano či ne. Muž, jenž žil poklidným, nenápadným životem a nikdy nevystupoval na veřejnosti a nepronášel proslovy. A přesto muž, který ve svých rukou třímal obrovskou moc.

Hlas pana Morleyho byl stále plný úcty, když se nakláněl nad Poirotem, aby mu usadil plombu.

„Pokaždé přijde naprosto přesně ve sjednanou dobu. Kolikrát pak pošle pryč auto a jde zpátky do práce pěšky. Sympatický, nenápadný, skromný chlapík. Je blázen do golfu a do své zahrady. Ani ve snu by vás nenapadlo, že by mohl vykoupit půlku Evropy. Úplně obyčejný smrtelník jako vy nebo já.“

Toto nemístné spojení osob vyvolalo v Poirotovi chvilkový pocit nevraživosti. Ano, pan Morley je dobrý zubař, ale takových je v Londýně více. Kdežto Hercule Poirot je pouze jediný.

„Vypláchněte si, prosím," vyzval ho pan Morley. „Víte, to je naše odpověď na ty jejich Hitlery a Mussoliny a jim podobné," pokračoval pan Morley, když přešel k zubu číslo dvě. „Tady u nás nemáme zapotřebí dělat nějaký povyk. Vždyť se podívejte, jak jsou král s královnou demokracie sama. Jistě, Francouz jako vy, odkojený republikánským pojetím –"

„Já nej-em An-ou - já em El-i-an."

„No tak, no tak," napomenul pan Morley. „Dutina musí být naprosto suchá, vyfoukal ji vydatnou dávkou horkého vzduchu. Pak pokračoval:

„Nevěděl jsem, že jste Belgičan. To je moc zajímavé. Král Leopold je prý správný mužský. Já sám jsem hlubokým zastáncem monarchistické tradice. Prvotřídní výchova, víte? Všimněte si, s jakou bravurou si pamatují jména a tváře. To všechno je výsledek výchovy a cviku. Samozřejmě, někdo je pro takové věci nadán od přírody. Například já. Nemám paměť na jména, někdy je ale až neuvěřitelné, jak si pamatuji tváře. Třeba zrovna nedávno jsem tu měl jednoho ze svých pacientů. Nebyl tu poprvé, jeho jméno mi nic neříkalo. Hned jsem si ale řekl: Kde jen jsem tě už viděl? Ještě jsem si nevzpomněl, ale já na to přijdu -to vím jistě. Takže další vypláchnutí, prosím."

Po splnění povelu se pan Morley zadíval kritickým okem do úst svého pacienta.

„Nu, vypadá to dobře. Teď skousněte -opatrně... V pořádku? Ani trochu tu plombu necítíte? Ještě jednou otevřete ústa, prosím. Ne, zdá se, že je vše, jak má být."

Stolek se vrátil na své původní místo, křeslo se otočilo. Hercule Poirot z něj sestoupil. Byl opět svobodným člověkem.

„Takže na shledanou, pane Poirote. Neodhalil jste v mém domě, doufám, žádné zločince?“

„Než jsem se dostal sem k vám, připadal mi jako zločinec úplně každý,“ usmál se Poirot. „Teď to snad bude jiné.“

„To jistě. Je velký rozdíl před a po! V každém případě už nejsme my dentisté takoví démoni, jakými jsme bývali. Mám vám přivolat výtah?“

„Ne, ne, sejdu pěšky.“

„Jak myslíte -výtah je hned u schodiště.“

Poirot vyšel z ordinace. Jakmile za sebou zavřel dveře, zaslechl proud tekoucí vody.

Sešel dvě ramena schodiště. Když se dostal k poslední otočce, zahlédl, jak je vyprovázen ven anglo-indický plukovník. Vůbec nevypadá špatně, pomyslel si nyní již optimističtěji naladěný Poirot. Pravděpodobně dobrý střelec, který má na svědomí slušnou řádku tygrů. Praktický muž -učiněná chlouba impéria.

Poirot si zašel do čekárny pro odložený klobouk a hůl. K svému překvapení tam znovu narazil na onoho rozrušeného mladíka. Jakýsi nově příchozí pacient si četl časopis o golfu.

Poirot zkoumal mladíka se znovu nabytou vlídností. Stále z něj sršel vztek -jako by chtěl někoho zavraždit. Nevypadal však jako skutečný vrah, zhodnotil ho shovívavě Poirot. Zanedlouho se bezpochyby tento mládenec požene ze schodů -bude mít za sebou ta strašná muka, bude zářit radostí a přát každému jen to nejlepší.

Vstoupil sluha a rázně a zřetelně ohlásil: „Pan Blunt.“

Muž sedící u stolu položil časopis a vstal. Středně vysoký muž středního věku, ani hubený, ani silný. Decentně a vkusně oblečen.

Následoval chlapce.

Jeden z nejbohatších a nejmocnějších lidí v Anglii – a stejně musí chodit k zubaři jako všichni ostatní. A nepochybně přitom také přesně to, co všichni ostatní, prožívá!

Tyto myšlenky probíhaly Poirotovi hlavou, když si vzal klobouk a hůl a kráčel ke dveřím. Ještě než je otevřel, ohlédl se přes rameno. To, co spatřil, v něm vyvolalo až polekaný pocit, že onen mladík musí trpět skutečně nesnesitelnými bolestmi.

V hale se Poirot zastavil před zrcadlem, aby si upravil knír, který při akci pana Morleyho přišel k menší újmě.

Právě s uspokojením dokončil své dílo, když výtah znovu přijel dolů a ze zadní části haly se vynořil falešně si hvízdající sluha. Jakmile spatřil Poirota, okamžitě s pískáním přestal a šel mu otevřít dveře hlavního vchodu.

Před domem zrovna zastavil taxík, ze kterého vyčnívala noha. Poirot ji pozoroval s galantním zájmem. Pohledný kotník, poměrně kvalitní punčochy. Určitě to nebyla ošklivá noha. Nelíbila se mu však bota. Zbrusu nová lakýrka s velkou třpytivou přezkou. Zavrtěl hlavou. To vůbec není *chic* -spíš velmi maloměstské!

Z taxíku vystupovala dáma, která se však zachytila druhou nohou ve dveřích a z boty se odtrhla přezka. S cinkotem dopadla na chodník. Poirot galantně přiskočil, zvedl ji a s úklonou vrátil majitelce.

Ach bože! Blíže k padesátce než ke čtyřicítce. Skřipec. Neupravené a šedivějící blond vlasy. Nepadnoucí šaty -tyhle úděsné rádoby umělecké výtvory! Poděkovala mu, přičemž jí spadl. skřipec a pak upustila kabelku. Poirot, nyní již spíše slušně než galantně, jí obojí podal.

Vyšla po schodech k domu číslo 58 v ulici Královny Charlotty. Poirot přerušil znechucené lamentování taxikáře nad mizerným spropitným.

„Jste volný, *hein*?“

„Ale jo, jsem,“ odpověděl řidič sklesle.

„Já také,“ řekl Hercule Poirot. „Volný jako ptáček!“

Neunikl mu šoférů v pohled plný nedůvěry.

„Ne, příteli, nejsem opilý. Jen jdu právě od zubaře a na půl roku mám zase klid. Blažená představa.“

…dveře klaply lícti zbledne…

I

Ve tři čtvrtě na tři zazvonil telefon. Hercule Poirot seděl v pohodlné židli a slastně si vychutnával výtečný oběd.

Když telefon zazvonil, neobtěžoval se k němu. Čekal, až ho přijde zvednout jeho oddaný George.

„*Eh bien*?“ řekl, když George pronesl „Okamžik, pane,“ a zakryl sluchátko.

„To je inspektor Japp, pane.“

„Ano?“

Poirot přiložil sluchátko k uchu.

„Eh bien, mon vieux,“ prohodil. „Jak se vám daří?“

„To jste vy, Poirote?“

„Jistě.“

„Prý jste byl dneska u zubaře. Je to tak?“

„Scotland Yard ví o všem !“ prohodil Poirot.

„U nějakého Morleyho v ulici Královny Charlotty 58?“

„Ano,“ změnil se poněkud Poirotů v hlas. „Proč?“

„Byla to opravdová návštěva zubaře? Myslím, jestli jste tam jako nešel ho třeba vyděsit nebo tak něco.“

„Jistěže ne. Mám tři nové plomby, když to chcete vědět.“

„Jak vám připadalo jeho chování - jako obvykle?“

„Řekl bych, že ano. Proč?“

Jappův hlas byl prost jakékoli emoce.

„Protože krátce nato se zastřelil.“

„Cože?“

„Překvapuje vás to?“ zeptal se Japp pozorně.

"Abych byl upřímný, překvapuje.“

„Mně se to taky moc nelíbí,“ přiznal Japp. „Rád bych si s vámi pohovořil. Předpokládám, že se vám sem moc nechce.“

„Kde jste?“

„V ulici Královny Charlotty.“

„Hned jsem u vás,“ řekl Poirot.

II

Dveře domu číslo 58 otevřel policejní strážník.

„Pan Poirot?“ zeptal se uctivě.

„Ano, to jsem já.“

„Vrchní inspektor je nahoře. Ve druhém patře - vyznáte se tu?“

„Byl jsem tu dnes ráno,“ odvětil Hercule Poirot.

V pokoji narazil na tři muže. Když vstoupil, Japp k němu vzhlédl.

„Rád vás vidím, Poirote,“ přivítal ho. „Zrovna ho chceme odklidit, chcete se na něj ještě mrknout?“

Muž s fotoaparátem, klečící u mrtvého těla, vstal. Poirot přistoupil blíže k mrtvole, která ležela u krbu. Smrt nijak výrazně vizáž pana Morleyho nepoznamenala, Jen těsně pod pravým spánkem přibyla tmavá skvrnka, Kousek od jeho rozpažené pravé ruky se válela malá pistole.

Poirot pomalu zavrtěl hlavou.

„Už máme za sebou klasickou rutinu," pronesl Japp.

„Otisky prstů a tak dále."

Poirot se usadil.

„Tak povídejte," vyzval inspektora.

Japp sešpulil rty a spustil: „Mohl se zastřelit. Zřejmě se také sám zastřelil. Na zbrani jsou jen jeho otisky. Něco mi tu ale nehraje."

„Povídejte... "

„No, ze všeho nejvíc to, že neexistuje jediný důvod, proč by se měl zastřelit... Těšil se dobrému zdraví, vydělával slušné peníze, nikdo nevěděl o žádných jeho problémech. Nezapletl se s žádnou ženou, alespoň," opravil se okamžitě Japp, „pokud víme. Netrpěl změnami nálad nebo depresemi, nechoval se nijak podivně. To je jeden z důvodů, proč jsem tolik stálo to, abyste se k tomu vyjádřil. Dnes dopoledne jste ho viděl, a tak mě zajímalo, jestli jste si něčeho nevšiml."

Poirot zavrtěl hlavou.

„Vůbec ničeho. Byl -jak bych to vyjádřil - normálnost sama."

„Což je dost podivné, nemám pravdu? Navíc – koho by napadlo zastřelit se v podstatě uprostřed pracovní doby? Proč nepočkat do večera? To by přece bylo mnohem přirozenější."

Poirot souhlasil.

„Kdy k té tragédii došlo?"

„To nemůžeme určit přesně. Výstřel zřejmě nikdo nezaslechl. Ale podle mě ani nemohl. Ordinaci oddělují od chodby dvoje dveře a ty jsou ještě navíc po obvodu

utěsněny silnou látkou. Nejspíš aby se ven nedostaly nářky obětí zubařského křesla.“

„To zní velmi pravděpodobně. Pacienti někdy vydávají nepříjemné zvuky.“

„Přesně tak. A venku na ulici je čilý ruch, takže tam mohl výstřel stěží někdo slyšet.“

„Kdy ho objevili?“

„Kolem půl druhé -našel ho Alfred Biggs, sluha. Není podle všeho zrovna ukázkou bystrosti. Pacientka, která byla k Morleymu objednána na půl jedné, ztropila povyk, protože ji nechal čekat. Zhruba deset minut po jedné vyjel chlapec nahoru a zaklepal na dveře ordinace. Nikdo se neozýval a on se zřejmě neodvážil jít. dál. Od Morleyho už si něco schytal, a tak byl celý vyplašený z toho, aby zase neudělal něco špatně. Vrátil se zpátky dolů a pacientka se asi ve čtvrt na dvě nabručeně odporoučela. Nemám jí to za zlé. Čekala tři čtvrtě hodiny a chtěla se taky někdy najíst.“

„O koho šlo?“

Japp se uškIíbl.

„Podle toho hocha to byla slečna Shirtyová, ale v knize objednávek je uvedená jako Kirbyová.“

„Jaký systém tu byl zaveden pro uvádění pacientů?“

„Když byl Morley připraven na dalšího pacienta, zazvonil na tamhleten bzučák a chlapec přivedl pacienta nahoru.“

„A kdy Morley zazvonil naposledy?“

„Pět minut po dvanácté a hoch uvedl čekajícího pacienta. Pana Amberiotise z hotelu Savoy -jak tvrdí kniha objednávek.“

Na Poirotových rtech se objevil jemný úsměv.

„To by mě zajímalo," zamumlal, „co náš sluha provedl s tímhle jménem!"

„Nejspíš pěknou hatmatilku. Až se budeme chtít pobavit, zeptáme se ho."

„A kdy pan Amberiotis odešel ?" zajímal se Poirot.

„Nenechal se vyprovodit, takže to nevíme... Spousta pacientů sejde sama po schodech, aniž by si přivolali výtah, a opustí dům."

Poirot přikývl.

„Já jsem ale zavolal do Savoye," pokračoval Japp. „Pan Amberiotis to věděl naprosto přesně. Prý se podíval na hodinky zrovna ve chvíli, kdy za sebou zabouchl dveře. Bylo právě za pět minut půl jedné."

„Nebyl schopen vám říci nic důležitého?"

„Ne. Jen to, že se mu zubař zdál úplně normální a v pohodě."

„*Eh bien,*" řekl Poirot. „Pak se to tedy zdá být jasné. Mezi 12.25 a 13.30 se něco stalo -a spíše blíže k půl jedné."

„Přesně tak. Protože jinak –"

„Protože jinak by si zazvonil pro dalšího pacienta."

„Správně. Tuhle teorii potvrzuje i lékařská zpráva, samozřejmě bez záruky. Divizní lékař prozkoumal tělo ve 14.20. Nechtěl nic tvrdit s definitivní platností -to oni dneska nikdy nedělají a svádějí to na údajně velké množství individuálních faktoru. Morley ale podle něj nemohl zemřít později než v jednu, nejspíš ještě podstatně dřív. Ruku do ohně ale za to prý dát nemůže."

„To znamená," zamyslel se Poirot, „že těsně před půl jednou je náš pan Morley naprosto normálním zubařem - veselým, zdvořilým a schopným. A potom? Zoufalství - sklíčenost -nebo cokoli, a zastřelí se."

„Je to směšné," prohodil Japp. „Musíte uznat, že je to směšné."

„Směšné," namítal Poirot, „není to správné slovo."

„Já vím, že ne, ale -říká se to. Tak je to tedy divné, jestli vám to vyhovuje víc."

„Ta pistole byla jeho?"

„Nebyla. Žádnou neměl. Ani nikdy předtím. Podle jeho sestry se v domě taková věc nevyskytovala. Jestli se rozhodl skoncovat se životem, mohl si, samozřejmě, nějakou opatřit. Pokud to udělal, brzy se to dozvíme."

„Ještě něco vás znepokojuje?" otázal se Poirot.

„Vlastně ano - zarazila mě poloha, ve které ho našli. Ne že bych zrovna tvrdil, že takhle nikdo spadnout nemůže, ale něco mi na tom prostě nesedí. A na koberci byly místy šrámy - jako by po něm někdo něco táhl."

„Tak to je rozhodně významné."

„Ano, pokud v tom nemá prsty ten zatracenej kluk. Něco mi říká, že se možná pokusil s Morleym hnout, když ho našel. On to, samozřejmě, popírá, ale v tu chvíli byl určitě strachy bez sebe. Je to ten typ mladého trouby, který se do všeho zbytečně namočí a zadělá si na malér. Takoví pak navykládají skoro automaticky snůšku lží."

Poirot se zamyšleně porozhlédl po pokoji.

Jeho oči putovaly od umyvadla zavěšeného na stěně za dveřmi k vysoké kartotéce na druhé straně dveří.

Pak se zaměřily na zubařské křeslo a přilehlou výbavu u okna, pokračovaly ke krbu a zpátky k místu, kde ležela mrtvof ta -poblíž druhých dveří, vedle krbu.

Japp se zadíval stejným směrem. „Tam je jen taková r malá kancelář.“ Rozevřel dveře dokořán. Jak řekl, nacházela se za nimi malá místnost s psacím stolem, stolkem, na němž spočíval lihový kahan a čajový servis, a několika židlemi. Jiné dveře z místnosti nevedly.

„Tady pracovala jeho sekretářka,“ vysvětlil Japp. „Slečna Nevillová. Zřejmě má dnes volno.“

Jejich pohledy se setkaly.

„Vzpomínám si,“ řekl Poirot, „že se mi o tom zmínil. Mohla by to být další skutečnost vyvracející teorii sebevraždy?“

„Jako že ji odsud někdo schválně vylákal?“

Japp se zarazil a pak pokračoval:

„Jestli to nebyla sebevražda, byl zavražděn. Ale proč? Žádné vysvětlení se nezdá být dostatečně pravděpodobné. Podle všeho byl Morley neškodný a dobromyslný chlapík. Kdo by ho chtěl zabít?“

„Kdo ho mohl zabít?“ zeptal se Poirot.

„Odpověď na tuhle otázku,“ řekl Japp, „zní: v podstatě kdokoli! Z hořejšího bytu k němu mohla přijít jeho sestra a zastřelit ho. Stejně tak to mohl provést někdo ze služebnictva. Nebo ho mohl zastřelit jeho společník Reilly. Alfred jakbysmet. Zastřelit ho mohl i některý z pacientů.“ Zarazil se. „A ze všech nejsnadněji to mohl udělat Amberiotis.“

Poirot přikývl.

„V tom případě však musíme zjistit, proč.“

„Přesně tak. Znovu se vracíme ke stejnému problému. Proč? Amberiotis přebývá v Savoyi. Proč by měl zámožný Řek přijít a zastřelit neškodného zubaře?“

„To bude nejspíš náš kámen úrazu -motiv!“

Poirot pokrčil rameny a řekl:

„Člověka napadne, že si smrt dost amatérsky vybrala nesprávnou osobu. Záhadný Řek, bohatý bankéř, slavný detektiv -bylo by jen přirozené, kdyby zastřelili některého z nich. Neboť záhadní cizinci mohou být zapleteni ve špionáži, u bohatých bankéřů se dají předpokládat styky s osobami, které by měly z jeho smrti prospěch, a slavní detektivové mohou znamenat nebezpečí pro zločince.“

„Zatímco chudák starý Morley neznamenal nebezpečí pro nikoho,“ poznamenal Japp sklesle.

„To není tak jisté.“

Japp se na Poirota otočil.

„Co tím myslíte?“

„Nic. Jen taková náhodná poznámka.“

Zopakoval Jappovi těch pár slov, která pan Morley prohodilo své paměti na tváře, a zmínku o jakémsi pacientovi.

Japp se tvářil pochybovačně.

„No, je to možné, ale připadá mi to trochu přitažené za vlasy. Třeba šlo o někoho, kdo si nepřál, aby vyšla najevo jeho totožnost. Nevšiml jste si dnes dopoledne některého z ostatních pacientů ?“

„V čekárně mě upoutal mladík,“ zamumlal Poirot, „který vypadal přesně jako vrah!“

„Co to povídáte?“ zíral na něj Japp.

Poirot se usmál.

„*Mon cher*, to bylo těsně po mém příchodu sem! Byl jsem nervózní, hlavou se mi honily hrůzné představy - *enfin*, špatně naladěný. Všechno mi připadalo zlověstné - čekárna, pacienti, dokonce i koberec na schodech! Vlastně mám takový dojem, že ten mladík jen trpěl ukrutnými bolestmi. Nic víc.“

„To si dokážu představit,“ odvětil Japp. „Stejně si toho vašeho vraha ale proklepneme. Prověříme si všechny, ať už jde o sebevraždu, nebo ne. Myslím, že ze .všeho nejdřív bychom si měli ještě jednou popovídat se slečnou Morleyovou. Zatím jsem s ní stačil prohodit jen pár slov. Byl to pro ni, samozřejmě, šok, ale není z těch, které se zhroutí. Hned se za ní vypravíme.“

III

Georgina Morleyová sklíčeně naslouchala tomu, co jí přišli sdělit, a odpovídala na jejich dotazy.

„Připadá mi neuvěřitelné,“ řekla důrazně, „naprosto neuvěřitelné, že by můj bratr měl spáchat sebevraždu!“

„Takže vás to také napadlo, *mademoiselle*?“ otázal se jí Poirot.

„Myslíte -vražda?“ Odmlčela se. Pak váhavě pokračovala: „Pravdou je, že tahle možnost není o nic pravděpodobnější než ta původní.“

„Nikoli však zcela nemožná?“

„Ne, protože -no, víte, v prvním případě mluvím o něčem, co znám -tedy o bratrově rozpoložení. Vím, že ho nic netrápilo. Vím, že neexistoval žádný důvod. Vůbec žádný důvod k tomu, aby si vzal život.“

„Viděla jste se s ním dnes ráno -než začal pracovat?“

„Ano, u snídaně.“

„A on se choval jako obvykle -nebyl nijak rozrušen?“

„Rozrušen byl, ale ne tak, jak myslíte. Byl úplně obyčejně naštvaný.“

„Kvůli čemu?“

„Měl před sebou náročné dopoledne a jeho sekretářka a asistentka v jedné osobě musela odjet.“

„Hovoříte o slečně Nevillové?“

„Ano.“

„Jakou činnost pro něj vykonávala?“

„Vyřizovala veškerou jeho korespondenci, vedla knihu objednávek a vyplňovala všechny ty formuláře. Starala se také o sterilizaci nástrojů, připravovala výplně a asistovala mu při práci.“

„Jak dlouho pro něj pracovala?“

„Tři roky. Je to velmi spolehlivé děvče a máme ji - měli jsme ji oba velmi rádi.“

„Zavolali ji kvůli nemoci nějaké příbuzné,“ řekl Poirot, „jak jsem se dozvěděl od vašeho bratra.“

„Ano, dostala telegram, ve kterém se psalo, že její teta prodělala mrtvici. Brzy ráno odjela vlakem do Somersetu.“

„A to vašeho bratra tak popudilo?“

„A-ano.“ V odpovědi slečny Morleyové bylo znát jisté zaváhání. Pokračovala poněkud překotně: „Nesmíte - nesmíte si myslet, že bratr byl necitelný. Šlo jen o to, že ho prostě na chvíli napadlo -“

„Ano, slečno Morleyová?“

„Inu, že ta dívka možná nehraje úplně čistou hru. Ach! Prosím, abyste mě špatně nepochopili -jsem si zcela jistá, že Gladys by něco takového nikdy neudělala. A také jsem to Henrymu řekla. Ve skutečnosti jde o to, že se zasnoubila s jedním poněkud nevhodným mladíkem. Henryho to dost rozčilovalo. Takže ho napadlo, že ten mládenec mohl Gladys přemluvit, aby si udělala den volna.“

„Bylo to pravděpodobné?“

„Ne, jsem přesvědčená, že nebylo. Gladys je velmi svědomité děvče.“

„Bylo by to ale něco ve stylu onoho mladíka?“

Slečna Morleyová popotáhla nosem.

„Řekla bych, že by mu to bylo dost podobné.“

„Čím se ten mladík živí? Mimochodem, jak se vlastně jmenuje?“

„Carter, Frank Carter. Je -nebo byl, myslím, úředníkem v pojišťovně. Před několika týdny přišel o práci a nemám pocit, že by si našel nějakou jinou. Henry o něm tvrdil -a já si s ním troufám souhlasit, že je to každým coulem mizera. Gladys mu půjčila své úspory a Henryho to velmi rozhněvalo.“

„Pokoušel se ji váš bratr přimět k tomu, aby zasnoubení zrušila?“ zeptal se Japp rázně.

„Ano, vím, že se o to pokoušel.“

„V tom případě by tedy docela pravděpodobně mohl mít tenhle Frank Carter na vašeho bratra spadeno.“

„Nesmysl,“ zavrhla granátnice rozhodně tuto myšlenku. „Tedy jestli tím chcete říct, že Carter zastřelil Henryho. Jistě, Henry rozmlouval Gladys vztah s Carterem, ale ona na něj vůbec nedala -je do Franka blázen.“

„Víte tedy o někom jiném, kdo by choval vůči vašemu bratrovi zlobu?“

Slečna Morleyová zavrtěla hlavou.

„Se svým společníkem, panem Reillym, vycházel dobře?“

„Tak dobře, jak můžete vycházet s Irem,“ pronesla slečna Morleyová sarkasticky.

„Co tím myslíte, slečno Morleyová?“

„Irové mají horkou krev a přímo se vyžívají v jakýchkoli rozepřích. Pan Reilly se rád hádal kvůli politice.“

„Nic víc?“

„Nic víc. Pana Reillyho považuji za neuspokojivého v mnoha ohledech, ale po profesionální stránce se mu nedalo nic vytknout. Alespoň to tvrdil bratr.“

„V čem je neuspokojivý?“ nenechal se odradit Japp.

Slečna Morleyová zaváhala, než kousavě odpověděla: „Moc pije -ale, prosím vás, nechte si to pro sebe.“

„Došlo mezi ním a vaším bratrem kvůli tomu někdy k nějakým nepříjemnostem?“

„Henry mu to jednou nebo dvakrát naznačil. Stomatologie,“ pokračovala slečna Morleyová pedantsky, „vyžaduje pevnou ruku a alkoholické výpary rozhodně nevzbuzují důvěru.“

Japp souhlasně pokyvoval hlavou a pak řekl: „Můžete nám popsat finanční situaci vašeho bratra?“

„Henrymu plynul slušný příjem a měl i nějaké úspory. K tomu jsme oba dva jako dědictví po otci dostávali malou částku.“

„Zřejmě netušíte," zamumlal s odkašláním Japp, „zda váš bratr sepsal poslední vůli?"

„Sepsal a můžu vám sdělit i její obsah. Sto liber odkázal Gladys Nevillové, zbytek připadne mně."

„Chápu. Takže -"

Ozvalo se silné zabušení na dveřťa vzápětí se v nich objevila Alfredova tvář. Vyvalenýma očima si změřil oba návštěvníky a vykřikl: „Slečna Nevillová - vrátila se a je hrozně vyjevená. Prej jestli má jít dovnitř."

Japp přikývl a slečna Morleyová řekla: „Ať jde dál, Alfréde."

„O.K.," odvětil Alfred a vytratil se. Slečna Morleyová si povzdechla a řekla s důrazem na každém slově: „Ten chlapec je boží trest."

IV

Gladys Nevillová byla vysoká, plavovlasá, poněkud bezbarvá, asi osmadvacetiletá dívka. Ačkoli nemohla zakrýt rozrušení, dala okamžitě najevo, že je velmi inteligentní a schopná.

Pod záminkou, že musí projít dokumenty pana Morleyho, ji Japp odvedl od slečny Morleyové a vydali se spolu o patro níže do oné malé kanceláře vedle ordinace.

„Já tomu prostě nemůžu uvěřit,"opakovala několikrát. „Připadá mi tak neuvěřitelné, že by pan Morley něco takového udělal!"

Důrazně trvala na tom, že nepůsobil nijak ustaraně nebo znepokojeně.

„Dnes si pro vás poslali, slečno Nevillová –" pustil se pak Japp do práce.

„Ano," přerušila ho, „a všechno to byl jen něčí nechutný kanadský žertík! Podle mě je vážně hrozné, že takové věci můžou vůbec někoho napadnout. Opravdu hrozné."

„Co máte na mysli, slečno Nevillová?"

„Vždyť tetě vůbec nic nebylo. Nikdy se necítila líp. Nestačila se divit, když jsem se tam tak najednou objevila. Samozřejmě jsem měla radost, že je vše v pořádku, ale dost mě to vyvedlo z míry. Poslat mi takový telegram, rozrušit mě a vůbec."

„Máte ten telegram, slečno Nevillová?"

„Vyhodila jsem ho -myslím, že na nádraží. Stálo tam jen: *Vaše teta prodělala v noci mrtvici. Prosím, okamžitě přijedte*."

„Jste si naprosto jistá, že -tedy –" odkašlal si Japp decentně, „že telegram neposlal váš přítel, pan Carter?"

„Frank? Proč by to dělal? Aha, už vám rozumím - myslíte, že jsme ušili boudu? Tak to tedy opravdu ne, inspektore, ani jeden z nás by něco takového neudělal."

Její rozhořčení působilo dostatečně věrohodně a Japp měl co dělat, aby ji uklidnil. Stačila však otázka týkající se pacientů objednaných na inkriminované dopoledne, aby se v ní opět probudilo její profesionální já.

„Všichni jsou zapsaní v téhle knize. Předpokládám, že už jste si ji prohlédl. Většinu z nich znám. V deset hodin paní Soamesová - to byla nová protéza. V 10.30 lady Grantová - postarší dáma z Lowndes Square. V jedenáct hodin pan Hercule Poirot - ten dochází pravidelně. Ach, jistě, vždyť to jste vy - promiňte, pane Poirote, jsem opravdu velmi rozrušená. V půl dvanácté pan Alistair Blunt -to je ten bankéř, jak asi

víte. Šlo jen o krátkou návštěvu, protože pan Morley si připravil výplň už minule. Pak slečna Sainsbury Sealová -zavolala, protože měla bolesti, a tak ji pan Morley přibral. Je strašně výřečná, pusa se jí nezastaví, a taky nadělá kvůli všemu spoustu povyku. Pak ve dvanáct hodin pan Amberiotis - to byl nový pacient, objednal se z hotelu Savoy. K panu Morleymu chodí mnoho cizinců a Američanů. V půl jedné pak slečna Kirbyová. Ta přijíždí z Worthingu."

„Když jsem přišel," zeptal se Poirot, „setkal jsem se tu s jedním vysokým, vojensky vyhlížejícím džentlmenem. Kdo by to tak mohl být?"

„Nejspíš jeden z pacientů pana Reillyho. Hned vám přinesu jeho seznam, jestli chcete."

„Děkuji, slečno Nevillová."

Vytratila se jen na okamžik. Vrátila se s podobnou knihou, jakou si vedl pan Morley. Četla z ní: „Deset hodin: Betty Heathová -to je devítiletá holčička. Jedenáct hodin: plukovník Abercrombie."

„Abercrombie," zamumlal Poirot. „*C'etait ca*!"

„Půl dvanácté: pan Howard Raikes. Dvanáct hodin: pan Bames. To byli všichni pacienti z dnešního dopoledne. Pan Reilly není, samozřejmě, tak vytížen jako pan Morley."

„Můžete nám povědět cokoli o některém z pacientů pana Reillyho?"

„Plukovník Abercrombie je dlouholetý pacient. Paní Heathová vodí k panu Reillymu všechny své děti. O panu Raikesovi ani Bamesovi vám nic neřeknu, i když mám takový pocit, že jsem jejich jména už zaslechla. Víte, vyřizuji všechny telefonické hovory –"

„Zeptáme se pana Reillyho sami," přerušil ji Japp.

„Rád bych se s ním co nejdříve sešel.“

Slečna Nevillová opustila místnost a Japp se obrátil na Poirota:

„Všichni kromě Amberiotise patří k Morleyho stálým pacientům. S panem Amberiotisem si hodlám hezky brzo popovídat. Jak to zatím vypadá, byl posledním, kdo viděl Morleyho živého, a my se musíme ujistit, že když se tak stalo, byl Morley skutečně ještě naživu.“

„Stále ještě zbývá dokázat motiv,“ řekl Poirot, vrtě přitom hlavou.

„Já vím. To bude zapeklitý oříšek. Třeba ale máme něco na Amberiotise u nás ve Scotland Yardu.“ Rázně dodal: „Vypadáte zamyšleně, Poirote!“

„Jen mě tak něco napadlo.“

„Copak?“

„Proč vrchní inspektor Japp?“ zeptal se s jemným úsměvem.

„Eh?“

„Řekl jsem „Proč vrchní inspektor Japp?“ Bývá policista vašeho formátu obvykle povoláván k případu sebevraždy?“

„Vlastně jsem se v tu dobu náhodou nacházel poblíž. r U Lavenhama na Wigmore Street. Došlo tam k nějakým podvodům. Zavolali mi tam, abych sem hned přišel.“

„Proč ale zavolali právě vám?“

„Ach, na to je hrozně jednoduchá odpověď. Alistair Blunt. Jakmile se divizní inspektor dozvěděl, že se ráno na místě činu objevil, postoupil to Yardu. Pan Blunt je typ člověka, kterého v téhle zemi pečlivě hlídáme.“

„Chcete naznačit, že existují lidé, kteří by se ho rádi zbavili?“

„Na to vemte jed. Hlavně rudí -a taky ti mládenci v černých košilích. Kdo myslíte, že stojí pevně za dnešní vládou - Blunt a jeho lidi. Starý dobrý finanční systém konzervativců. Proto stačí sebemenší možnost, že se na něj dneska ráno mohla chystat nějaká levota, a už se po nás žádá důkladné prošetření.“

Poirot přikývl.

„To jsem víceméně tušil. A také z toho mám podobný pocit,“ pokynul významně rukou. „Totiž, že šlo snad o něco jako nedopatření. Zamýšlenou obětí byl -měl být Alistair Blunt. Nebo je to jen začátek -začátek nějaké naplánované akce? V téhle záležitosti cítím,“ začenichal Poirot, „cítím velké peníze!“

„To už jsou ale jenom vaše dohady, to uznáte,“ reagoval Japp.

„Snažím se ukázat na možnost, že *ce pauvre Morley* byl v téhle hře pouhým pěšákem. Snad něco věděl- snad Bluntovi něco prozradil -nebo měli strach, že by mu něco prozradit mohl –“

Zarazil se, neboť do pokoje vstoupila Gladys Nevillová. „Pan Reilly je teď zaneprázdněn pacientem, kterému vytrhává zub,“ řekla. „Asi tak za deset minut vám bude k dispozici, jestli vám to vyhovuje.“

Japp odvětil, že vyhovuje. Mezitím si hodlá ještě jednou promluvit s Alfredem.

V

Alfredem cloumala směsice nervozity, důležitosti, ale také panického strachu z toho, že ho budou vinit ze

všeho, co se stalo! Ve službách pana Morleyho byl teprve dva týdny a během těchto čtrnácti dnů dělal neustále a bez výjimky všechno špatně. Ustavičné obviňování podkopávalo jeho sebevědomí.

„Možná byl trochu podrážděnější než jindy," odpověděl Alfred na otázku, která mu byla položena, „jinak si ale na nic nevzpomenu. Ani ve snu by mě nenapadlo, že se chce oddělat."

„Musíš nám říct všechno," skočil mu do řeči Poirot, „na co si z dnešního dopoledne pamatuješ. Stal se z tebe velmi důležitý svědek a tvé postřehy pro nás mohou mít nesmírnou hodnotu."

Alfredova tvář se náhle zabarvila nachovým odstínem a jeho hrudník se vzedmul. Jappovi už předtím poskytl stručný popis celého dopoledne. Nyní se chystal rozpovídat mnohem více. Naplňoval ho blažený pocit důležitosti.

„Povím vám všecko," řekl. „Stačí se voptat."

„Začněme tedy tím, zda se dnes ráno nestalo něco mimořádného."

Alfred chvíli přemýšlel, a pak poměrně smutně odpověděl: „To bych neřek'. Všecko bylo stejný jako jindy."

„Přišli do domu nějací neznámí lidé?"

„Ne, pane."

„Nebyl nikdo takový ani mezi pacienty?"

„Já nevěděl, že myslíte pacienty. Nepřišel nikdo, kdo neměl sjednanou schůzku. Jestli teda myslíte tohle. Všichni byli zapsaný v knize."

Japp přikývl.

„Mohl se sem dostat někdo zvenčí?" zeptal se Poirot.

„To nemoh'. Musel by mít klíč, jasný?“

„Bylo však docela snadné z domu odejít.“

„To jo, jenom vemete za kliku, vyjdete a zabouchnete za sebou. Jak už jsem řek', dělají to takhle skoro všichni. Většinou sejdou dolů, zrovna když já vezu dalšího pacienta výtahem nahoru, jasný?“

„Jasný. A teď nám pověz, kdo dnes ráno přišel jako první, pak další a tak dále. Když si nebudeš moct vzpomenout na jejich jména, popiš je.“

Alfred chvíli přemítal a pak spustil: „Paní s holčičkou - ty šly k panu Reillymu -a paní Siamská nebo tak nějak k panu Morleymu.“

„Správně,“ povzbudil ho Poirot, „pokračuj.“

„Pak další starší paní -ta byla trochu nafoukaná, přijela v daimleru. Když odcházela, objevil se jeden důstojník a hned po něm vy,“ kývl směrem k Poirotovi.

„Správně.“

„Pak ten Američan -“

„Američan?“ přerušil ho Japp rázně.

„Ano, pane. Mladej kluk. Určitě to byl Američan - to se pozná podle hlasu. Přišel dost brzo. Měl se dostat na řadu až v půl dvanáctý. A nakonec se ani neobtěžoval.“

„Jak to?“ zeptal se Japp znovu rázně.

„Zkrátka jsem ho šel vyzvednout, když v půl dvanáctý zazvonil bzučák pana Reillyho -teda vlastně to bylo o něco pozdějš, asi tak deset minut po půl. A on už tam nebyl. Nejspíš byl podělanej strachy a vzal roha.“ Znalecky dodal: „To se tu taky občas stává.“

„Pak tedy musel odejít krátce po mně?“ řekl Poirot.

„To máte pravdu, pane. Vy jste odešel potom, co jsem jel nahoru s tím milostpánem, co přijel rolls-roycem. Páni, to byl bourák! Pan Blunt -v 11.30. Pak jsem se vrátil dolů a vyprovodil vás ven a jednu paní zase pustil dovnitř. Slečna Sem Berry Sealová nebo tak nějak. No a potom jsem zaskočil do kuchyně pro svačinu a když jsem byl dole, ozval se bzučák -bzučák pana Reillyho. Takže jsem se vypravil nahoru a jak říkám, ten americkej džentlmen vzal nohy na ramena. Šel jsem to říct panu Reillymu a ten trochu zaklel, jak má ve zvyku.“

„Pokračuj,“ pobídl ho Poirot.

„Počkat, co bylo pak? Jo, pan Morley si zazvonil pro tu slečnu Sealovou, ten důležitej pán sešel dolů a odešel, zrovna když jsem vezl slečnu Jaksejmenuje výtahem nahoru. Potom jsem se zase vrátil dolů a to přišli dva pánové -jeden menší s legračním uječeným hlasem -nepamatuju si, jak se jmenoval. Ten šel k panu Reillymu. A nějakej tlustej cizinec k panu Morleymu. Slečna Sealová se moc nezdržela -ani ne čtvrt hodiny. Vyprovodil jsem ji a pak vyzvedl toho cizího džentlmena. Toho druhýho pána jsem zavedl k panu Reillymu hned, jak přišel.“

„A pana Amberiotise, toho cizího džentlmena, jsi neviděl odcházet?“ zeptal se Japp.

„Ne, pane, to jsem teda neviděl. Musel odejít sám. Vlastně jsem neviděl odcházet ani jednoho z těchhle dvou pánů.“

„Kdes byl od dvanácti?“

„Pořád sedím ve výtahu, pane, a čekám, až někdo zazvoní od hlavního vchodu nebo až se ozve jeden ze bzučáků.“

„A snad sis něco četl, nebo ne?“ prohodil Poirot.

Alfred znovu zrudl.

„Na tom není nic špatnýho, pane. Dyť stejně nemůžu , dělat nic jinýho.“

„To máš pravdu. A cos četl?“

„Smrt v 11.45, pane. To je taková americká detektivka. Absolutní senzace, pane, vážně! Hemží se to v ní střílečkama.“

Poirot se uculil a řekl:

„Když jsi tam seděl, slyšel bys bouchnout dveře hlavního vchodu?“

„Myslíte, když někdo odchází? To bych asi neslyšel, pane. Vlastně bych ani nemoh, pane. Víte, výtah je úplně na konci chodby a ještě trochu za rohem. Zvonek je hned u něj a bzučáky taky, takže ty prošvihnout nemůžu.“

Poirot přikývl.

„Co se stalo pak?“ pokračoval ve výslechu Japp.

Alfred se samou snahou zakabonil.

„Jenom ta poslední paní, slečna Shirtyová. Čekal jsem na bzučák pana Morleyho, ale kde nic tu nic, a v jednu .hodinu se ta dáma pěkně naštvaná odporoučela.“

„Nenapadlo tě jít ještě předtím nahoru a zjistit, jestli už je pan Morley připraven na dalšího pacienta?“

Alfred zavrtěl rezolutně hlavou.

„To mě teda nenapadlo, pane. Ani ve snu by mě to nenapadlo. Podle všeho byl nahoře ještě pořád ten poslední džentlmen. Musel jsem čekat na signál. Jasně, že kdybych věděl, že se pan Morley oddělal, tak –“

Alfred zatřásl s morbidním požitkem hlavou.

„Bzučák se obvykle ozval, ještě než sešel pacient dolů, nebo až potom?“ zajímal se Poirot.

„Jak kdy. Většinou sešel pacient po schodech dolů, a pak zabzučel. Když si zazvonili o výtah, ozýval se bzučák asi zrovna, když jsem je vezl dolů. Nebylo to ale nijak přesně určený. Pan Morley si dal občas pár minut oddych, než si nechal poslat pro dalšího pacienta. Když měl nabito, zvonil hned, jak vyšel pacient z ordinace.“

„Aha –“ Poirot se zarazil a pak pokračoval: „Překvapilo tě, Alfrede, že pan Morley spáchal sebevraždu ?“

„Byl jsem z toho úplně par. Vůbec neměl proč se zabíjet -aspoň co já vím. Ah!“ Alfredovi málem vypadly oči z důlků. „Ne -ne -nebo ho zavraždili? Co?“

Poirot se ozval dříve, než stihl Japp promluvit. „Předpokládejme, že ano. Překvapilo by tě to méně?“

„No já nevím, pane. To fakt nevím. Vůbec nevím, kdo by chtěl pana Morleyho zabít. Byl -no, byl to úplně obyčejnej džentlmen, pane. A opravdu ho zabili?“

„Musíme vzít v úvahu každou možnost,“ odvětil mu Poirot velmi vážně. ůProto jsem ti řekl, že ses stal velmi důležitým svědkem a že se musíš snažit a vzpomenout si na všechno, co se dnes dopoledne přihodilo.“

Poslední slova vyslovil s patřičným důrazem a Alfred se zadumanou tváří opět vynaložil veškeré úsilí, aby si na cokoli vzpomněl.

„Už mě nic nenapadá, pane. Vážně ne,“ zalitoval zkroušeně.

„Nevadí, Alfrede. A víš určitě, že kromě pacientů dnes ráno do domu nikdo nepřišel?“

„Nikdo cizí, pane. Stavil se tu ten mládenec slečny Nevillový. Byl dost naštvanej, když ji tu nenašel.

„Kdy to bylo?“ zeptal se Japp se zájmem.

„Něco po dvanáctý, pane. Když jsem mu řek', že slečna Nevillová si dneska vzala volno, úplně ho to rozhodilo a že prej počká na pana Morleyho. Tak mu povídám, že pan Morley má až do oběda plno, ale on na to: To nevadí, já počkám.“

„A počkal ?“ otázal se Poirot.

V Alfredových očích se zjevil vyděšený výraz.

„Páni, to mi vůbec nedošlo! Šel do čekárny, ale pak už tam nebyl. Nejspíš ho to čekání přestalo bavit, tak si asi řekl, že se staví jindy.“

VI

„Myslíte, že bylo rozumné zmínit se před tím klukem o vraždě?“ zeptal se Japp vyčítavě, když Alfred odešel z pokoje.

Poirot pokrčil rameny.

„Já myslím, že bylo -ano. Díky tomu si teď možná snáze vybaví cokoli, co viděl nebo slyšel. A také bude mnohem pozornější a bude pečlivě sledovat, co se tady děje.“

„Stejně ale nechceme, aby se to zbytečně brzo rozkřiklo.“

„*Mon cher*, nerozkřikne. Alfred čte rád detektivky - Alfred doslova hltá příběhy plné zločinů a zločinců. Ať už utrousí cokoli, bude to připisováno jeho morbidní představivosti odkojené kriminálními zápletkami.“

„No, možná máte pravdu, Poirote. Teď si musíme poslechnout, co nám poví pan Reilly.“

Ordinace a kancelář pana Reillyho se nacházely v prvním patře. Velikostí se shodovaly se zázemím pana Morleyho, ale byly méně prosvětlené a střídměji

zařízené. Společník pana Morleyho byl vysoký mladý muž s tmavými vlasy ledabyle spadajícími do čela. Měl velmi příjemný hlas a bystré oči.

„Pevně věříme," pronesl Japp poté, co se představil, „že nám můžete pomoct objasnit tuto nepříjemnou záležitost."

„V tom případě se mýlíte, protože nic takového nemůžu," odpověděl pan Reilly. „Tak jako první můžeme vyloučit finanční potíže. Mně se zatím ještě nějak nepodařilo vyrovnat výdaje s příjmy. Morley byl ale opatrný - nenarazíte u něj na žádné dluhy, na žádné finanční problémy. Na to dám krk."

„Milostná aférka?" nadhodil Japp.

„Mluvíme pořád ještě o Morleym? Vždyť ten vůbec netušil, co znamená užívat si života. Toho chudáka držela pod pantoflem jeho vlastní sestra."

Japp se zaměřil na podrobnosti o pacientech, kteří se toho dopoledne dostavili k Reillymu.

„Ach, řekl bych, že to jsou všichni počestní a spořádaní lidé. Malá Betty Heathová -roztomilá holčička, postupně ke mně chodila celá jejich rodina. Plukovník Abercrombie je mým pacientem také už dlouho."

„A co pan Howard Raikes?" zeptal se Japp.

Reilly se doširoka ušklíbl.

„Ten, co mi utekl? Ještě u mě nikdy předtím nebyl, vůbec ho neznám. Prostě zavolal a vyžádal si prohlídku výslovně na dnešní dopoledne."

„Odkud volal?"

„Z hotelu Holborn Palace. Tipoval bych ho na Američana."

„Jak tvrdí i Alfred."

„Alfred to musí vědět," řekl pan Reilly. „Je blázen do filmu, ten náš Alfred."

„A poslední pacient?"

„Barnes? To je takový legrační pedantský mužíček. Vysloužilý státní úředník. Bydlí za Londýnem, u Ealingu."

Japp se na chvíli zamyslel a pak se otázal:

„Co byste nám povědělo slečně Nevillové?"

Pan Reilly nadzvedl obočí.

„O naší čarokrásné blonďaté sekretářce? Tak tady vám pšenka nepokvete, příteli. Její vztah se starým Morleym byl čistě profesionální. Na to vemte jed."

„Nic jiného jsem se ani nepokoušel naznačit," zrudl poněkud Japp.

„Moje vina," řekl Reilly. „Omluvte, prosím, mé hříšné myšlenky. Jen mě napadlo, že míříte na to známé *cherchez ta femme*. Nezlobte se, že používám váš jazyk," prohodil mimochodem k Poirotovi. „Mám perfektní přízvuk, viďte? Za to vděčím tomu, že mě vychovávaly jeptišky."

Jappovi byla taková prostořekost proti srsti.

„Víte něco," zeptal se, „o mladíkovi, s kterým je zasnoubená? Prý se jmenuje Carter. Frank Carter."

„Morleymu zrovna do oka nepadl," odpověděl Reilly. „Zkoušel Nevillku přemluvit, aby ho pustila k vodě."

„To mohlo zřejmě Cartera popudit?"

„Taky ho to nejspíš pořádně popudilo," souhlasil pan Reilly pobaveně.

Odlmčel se a pak pokračoval:

„Promiňte, vyšetřujete ale přece sebevraždu, ne bo vraždu?"

„Kdyby šlo o vraždu," odvětil Japp příkře, „měl byste nám snad co říci ?"

„Já tedy rozhodně ne! Mně by se líbilo, kdyby to udělala Georgina. Jedna z těch úděsných ženských, na které rozum nezbyl. Bojím se ale, že Georgina je moc pod vlivem morálky. Pro mě samotného by, samozřejmě, nebylo nic snadnějšího než vyběhnout nahoru a starouše zastřelit, ale já to neudělal. Vlastně si neumím představit nikoho, kdo by chtěl Morleyho zabít. Jenomže stejně tak se mi nechce věřit ani tomu, že se zabil sám."

Jiným hlasem dodal: „Popravdě řečeno je mi to hrozně líto... Nesmíte dát moc na moje chování. Víte, za to může obyčejná nervozita. Měl jsem starého Morleyho rád a bude mi chybět."

VII

Japp položil telefonní sluchátko. Se zachmuřenou tváří ~- se otočil k Poirotovi.

„Pan Amberiotis se necítí dobře," řekl. „Prý radši nechce dnes odpoledne nikoho vidět. Mě ale uvidí -a ať si nemyslí, že mi vyklouzne! V Savoy i už mám jednoho svého muže, který je připraven ho sledovat, kdyby se chtěl vytratit."

„Myslíte, že Amberiotis zastřelil Morleyho?" zeptal se Poirot zamyšleně.

„Nevím. Byl ale posledním, kdo viděl Morleyho živého. A navíc nový pacient. Údajně odešel od živého a zdravého Morleyho za pět minut půl jedné. To může být pravda, ale taky nemusí. Jestli byl v tu dobu Morley ještě naživu, musíme se dopátrat toho, co následovalo potom. Do prohlídky dalšího pacienta zbývalo ještě pět minut.

Přišel za ním během těch pěti minut někdo? Třeba Carter? Nebo Reilly? Co se stalo? Podle všeho byl kolem půl jedné, nejpozději pět minut po půl, Morley mrtvý. Jinak by zazvonil bzučákem nebo vzkázal dolů slečně Kirbyové, že ji nemůže přijmout. Ne -buď ho někdo zabil, nebo mu kdosi řekl něco, co ho natolik rozrušilo, že neodolal temným myšlenkám a vzal si vlastní život.“

Odmlčel se.

„Hodlám si promluvit s každým pacientem, který ho dnes ráno navštívil. Přece jen existuje jistá možnost, že prozradil některému z nich něco, co nás přivede na správnou stopu.“

Podíval se na hodinky.

„S Alistairem Bluntem jsem domluven, že by mi mohl věnovat pár minut kolem čtvrt na pět. Nejdřív půjdeme tam. Má dům na Chelsea Embankment. Pak můžeme cestou k Amberiotisovi vzít tu Sainsbury Sealovou. Rád bych měl co nejvíc informací, než si vezmeme na paškál našeho řeckého přítele. Potom bych chtěl ztratit pár slov s tím Američanem, který podle vás vypadal jako vrah.“

Hercule Poirot zavrtěl hlavou.

„Ne jako vrah, ale jako člověk trpící bolestí.“

„Tak jako tak, na tohohle pana Raikese se taky podíváme. Jeho chování bylo přinejmenším podivné. Taky si prověříme telegram pro slečnu Nevillovou i její tetu a toho jejího mládence. V podstatě si prověříme všechny a všechno!“

VIII

Alistair Blunt se nikdy nijak významně nevystavoval očím veřejnosti. Snad proto, že to byl člověk velmi klidné a rezervované povahy. Nebo proto, že po mnoho let byl spíše manželem královny než králem samým. Rebecca Sanseverato, rozená Arnholtová, se přistěhovala do Londýna jako pětačtyřicetiletá žena rozčarovaná životem. Z obou stran se jí dostalo přímo královského bohatství. Matka byla dědičkou evropské rodiny Rothersteinů, otec stál v čele velkého bankovního domu Arnholt. Z Rebeccy Arnholtové se po tragické smrti jejích bratrů a sestřenice při leteckém neštěstí stala jediná dědička nesmírného bohatství. Provdala se za známého evropského aristokrata, prince Felipa di Sanseverato. O tři roky později dosáhla rozvodu a přiřknutí dítěte, které vzešlo z manželství, jež pro ni představovalo dva roky utrpení po boku gaunera z dobré rodiny, jehož chování bylo nechvalně proslulé. Pár let nato její dítě zemřelo. Zahořklá po útrapách, které jí život nastražil, se Rebecca Arnholtová rozhodla využít svých nepochybných schopností ve finančnictví -v oblasti, ke které měla vrozené vlohy. Spojila síly se svým otcem a vrhla se na bankovnictví. Po otcově smrti figurovala se svým obrovským majetkem jako mocná postava finančního světa. Ocitla se v Londýně. Tam za ní jednou poslali s jakýmisi dokumenty jistého mladého společníka londýnské pobočky banky. Za šest měsíců byl svět ohromen, když se dozvěděl, že Rebecca Sanseverato si brala za muže Alistaira Blunta, který bylo téměř dvacet let mladší než ona. Nechyběly obvyklé posměšky a úsměvy. Rebecca, jak tvrdili její přátelé, byla nevyléčitelným bláznem, pokud šlo o muže. Nejdřív Sanseverato -a teď tenhle mladíček. Samozřejmě si ji bral

jen kvůli penězům. Řítila se vstříc druhé katastrofě! K všeobecnému překvapení ale znamenalo toto manželství jeden velký úspěch. Ti, kteří předvídali, že Alistair Blunt bude utrácet peníze své manželky za jiné ženy, se zmýlili. Zůstal spořádaně oddaný své vlastní ženě. Dokonce ani o deset let později, kdy po její smrti přišel k ohromnému bohatství a člověk by se mohl domnívat, že začne hýřit, se znovu neoženil. Žil stále svým poklidným a obyčejným způsobem života. Pokud šlo o obchodní nadání, nezůstával za svou chotí o nic pozadu. Jeho rozhodnutí a finanční transakce svědčily o skvělém úsudku. O jeho charakteru nebylo pochyb. Svěřenému majetku Arnholtů a Rothersteinů vládl svými nepopíratelnými schopnostmi. Ve společnosti se ukazoval velmi zřídka. Vlastnil jeden dům v Kentu a jeden v Norfolku, kde trávil víkendy - nikoli obklopen bujarými hosty, nýbrž ve společnosti několika fádních přátel. Měl ve velké oblibě golf a hrál ho celkem obstojně. Rád se také staralo svou zahradu. Tak takový byl muž, k němuž nyní mířil vrchní inspektor Japp spolu s Herculem Poirotem v poněkud obstarožním taxíku.

Jeho gotický dům byl dominantou pobřeží Chelsea. Vnitřní zařízení působilo luxusně, ve stylu nákladné jednoduchosti. Dům to nebyl právě nejmodernější, ale neobyčejně útulný.

Alistair Blunt je nenechal čekat. Přišel je přivítat téměř okamžitě.

„Vrchní inspektor Japp?“

Japp přistoupil blíže a představil Hercula Poirota

Blunt se na něj se zájmem podíval. „Samozřejmě znám vaše jméno, pane Poirote. A určitě -jsem vás někde -zrovna nedávno -“. Zarazil se a svraštil čelo.

„Dnes ráno, *monsieur*," řekl Poirot, „v čekárně ubohého pana Morleyho."

Čelo Alistaira Blunta se opět vyhladilo. „No jistě," řekl. „Věděl jsem, že jsem vás někde viděl." Obrátil se k Jappovi. „Jak vám mohu pomoci? Chudáka Morleyho je mi hrozně líto."

„Překvapilo vás to, pane Blunte?"

„Velmi. Sice jsem ho skoro neznal, ale rozhodně bych ho netipoval na člověka, který hodlá spáchat sebevraždu."

„Takže dnes ráno byl v dobré kondici a rozpoložení?"

„Řekl bych, že ano." Alistair Blunt se odmlčel a pak pokračoval s téměř chlapeckým úsměvem: „Abych byl upřímný, jsem dost velký zbabělec, pokud jde o prohlídky u zubaře. A k smrti nenávidím tu odpornou vrtačku, kterou vás týrají. Proto jsem si také ničeho zvláštního nevšiml. Tedy dokud jsem to neměl za sebou a neodebral se k odchodu. Podle mě se ale Morley choval naprosto přirozeně. Sice měl plné ruce práce, ale byl dobře naladěný."

„Chodil jste k němu často?"

„Tohle byla moje asi třetí nebo čtvrtá návštěva. Až do loňska jsem se zuby neměl problémy. Nejspíš paradontóza."

„Kdo vám vlastně pana Morleyho doporučil?" zajímal se Hercule Poirot.

Bluntovi se samým soustředěním stáhlo obočí. „Počkejte -rozbolel mě zub a někdo mi řekl, že Morley z ulice Královny Charlotty je ten pravý, ke komu jít. Ne, za nic na světě si nevzpomenu, kdo to byl. Je mi líto."

„Kdyby se vám to náhodou vybavilo," řekl Poirot, „dáte jednomu z nás vědět, viďte?"

Alistair Blunt se na něj udiveně podíval.

„Dám. Jistě." Odpověděl. „Proč?" Záleží na tom?"

„Mám takové tušení," odvětil Poirot, „že na tom může velmi záležet."

Právě když scházeli po schodech dolů, zastavilo před domem auto. Byl to vůz sportovního typu -jedno z těch aut, ze kterých se člověk musí zpoza volantu doslova vykroutit po částech.

Mladá žena, která se s touto krkolomností zrovna potýkala, působila, jako by sestávala pouze z rukou a nohou. Vysvobození dosáhla ve chvíli, kdy se muži obrátili a vydali se po cestě dolů.

Dívka stála na chodníku a hleděla za nimi. Pak náhle a zplna hrdla vykřikla: „Ahoj!"

Jelikož nepředpokládali, že by tento pozdrav patřil jim, ani jeden z mužů se neotočil. Děvče tedy zopakovalo:

„Ahoj, vy tam."

Zastavili se a tázavě se kolem sebe rozhlédli. Dívka kráčela k nim. Dojem ‚samá ruka samá noha' nezmizel. Byla vysoká, štíhlá a v její tváři se zračila inteligence a živost, které vynahrazovaly nedostatek fyzické krásy. Měla tmavé vlasy a silně opálenou pleť.

„Já vím, kdo jste, „promluvila k Poirotovi, „Jste ten detektiv, Hercule Poirot!" Měla vřelý a hluboký hlas s nádechem amerického přízvuku.

„K vašim službám, mademoiselle," řekl Poirot.

Podívala se na Poirotova společníka.

„Vrchní inspektor Japp," představil ho Poirot.

Rozšířily se jí oči, zdála se být takřka vyplašená. Tak trochu jakoby bezdechu ze sebe vypravila:

„Co vás sem přivedlo? Nestalo se -nestalo se nic strýčkovi Alistairovi, že ne?“

„Mělo by se mu snad něco stát, mademoiselle?“ otázal se Poirot.

„Takže nestalo? Fajn.“

Japp nenechal zapadnout Poirotovu otázku.

„Proč vás napadlo, že by se mělo panu Bluntovi něco stát, slečno -,“ zarazil se tázavě.

„Oliverová,“ odpověděla automaticky. „Jane Oliverová.“ Pak se poněkud nepřesvědčivě zasmála. „Detektivové přede dveřmi u člověka vyvolávají představu bomby schované v podkroví, nemyslíte?“

„Velice rád vás můžu ujistit, že pan Blunt je v naprostém pořádku, slečno Oliverová.“

Pohlédla přímo na Poirota.

„Pozval si vás kvůli něčemu?“

„My jsme přišli sami, slečno Oliverová,“ odpověděl Japp. „Chtěli jsme zjistit, zda by mohl vrhnout světlo na případ sebevraždy, ke kterému došlo dnes dopoledne.“

„Sebevraždy?“ zpozorněla. „Čí? A kde?“

„Jistého zubaře, pana Morleyho, v ulici Královny Charlotty 58.“

„Ach!“ vydala ze sebe Jane Oliverová nepřítomně. „Ach!“ Upřeně hleděla před sebe a kabonila se. Pak nečekaně řekla:

„Ach, to je ale nesmysl!“ Otočila se na patě a rázem je opustila, aniž by se namáhala s rozloučením, a vyběhla po schodech Gotického domu. Odemkla si a zmizela uvnitř.

„Tedy," pronesl Japp zíraje za ní, „je dost podivné říct něco takového."

„Zajímavé," prohodil Poirot shovívavěji.

Japp se vzpamatoval, podíval se na hodinky a zamával na blížící se taxík.

„Máme dost času na to, abychom se cestou do Savoye stavili u té Sainsbury Sealové."

IX

Slečna Sainsbury Sealová si dopřávala odpolední svačinu v tlumeně osvětlené hale hotelu Glengowrie Court. Přítomnost policisty v civilním oděvu ji sice znervózňovala, ale nebyla jí nepříjemná. Poirot s nelibostí zjistil, že si na botu ještě nenechala přišít uvolněnou přezku.

„Vážně nevím, inspektore," spustila slečna Sainsbury Sealová pisklavým hlasem, a rozhlížela se přitom kolem, „opravdu mě nenapadá, kam bychom mohli jít, abychom měli soukromí. Víte, teď v době, kdy se podává svačina, je to dost složité. Nebo že byste si také dal něco na zub - vy i váš přítel?"

„Já ne, madam," řekl Japp. „Tohle je pan Hercule Poirot"

„Skutečně?" reagovala slečna Svainsbury Sealolová. „Takže vás ani jednoho opravdu nepřemluvím ke svačině? Ne? No tak dobře, snad bychom mohli zkusit salonek, ačkoli tam bývá dost často nabito. Aha, už vím - tamhle v tom výklenku je takový koutek. Zrovna odtud někdo odchází. Půjdeme tam?"

Vedla je do relativního ústraní -do výklenku s pohovkou a dvěma židlemi. Poirot s Jappem ji

následovali, přičemž první z nich cestou sebral ze země šál a kapesník, které slečna Sainsbury Sealová vytrousila.

Návrátil je majitelce.

„Ach, děkuji -jsem tak nepozorná. Tak a teď, inspektore -vlastně ne -vrchní inspektore, viďte -klidně se mě ptejte, na co chcete. Celá ta věc je tak otřesná. Ubohý muž -předpokládám, že ho něco trápilo. Dnešní doba nám přináší spoustu nepříjemných starostí.“

„Připadal vám ustaraný, slečno Sainsbury Sealová?“

„No _“, zamyslela se slečna Sainsbury Sealová a pak neochotně pokračovala: „Víte, vlastně nemůžu říct, že by tak vyloženě působil. Jenže já si toho zřejmě prostě nevšimla -za daných okolností. Abych byla upřímná, musím se přiznat, že jsem asi dost velký zbabělec.“ Slečna Sainsbury Sealová se trochu zahihňala a poopravila si vrabčí hnízdo svých kadeří.

„Vzpomenete si, koho jste viděla v čekárně v době, kdy jste tam seděla?“

„Počkejte -když jsem přišla, byl tam jenom nějaký mladík. Nejspíš měl velké bolesti, protože si pořád něco mumlal, vrhal dost divoké pohledy a jen tak zbůhdarma listoval v časopisech. Pak najednou vyskočil a odešel. Ta bolest musela být skutečně nesnesitelná.“

„Nevíte náhodou, zda po odchodu z čekárny opustil také dům?“

„Tak to vůbec netuším. Napadlo mě, že už tu bolest nemohl prostě dál vydržet a zkrátka musel jít okamžitě k zubaři. Určitě ale nešel k panu Morleymu, protože hned za pár minut mě přišel vyzvednout ten chlapec a zavedl mě právě k němu.“

„Stavila jste se při odchodu ještě v čekárně?“

„Ne. Já si totiž upravila účes a nasadila klobouk už v ordinaci pana Morleyho. Někteří lidé," pokračovala slečna Sainsbury Sealová, která se konečně dostala k jí blízkému tématu, „si klobouk sundají dole v čekárně, ale já mezi ně tedy rozhodně nepatřím. Jedné mojí přítelkyni, která to tak udělala, se stalo něco strašného. Měla právě zbrusu nový klobouk a velice opatrně ho odložila na židli. Když se vrátila z ordinace, to byste nevěřili -na klobouku se sedělo dítě a celý ho dočista rozsedlo! Zničilo ho! Úplně ho zničilo!"

„Katastrofa," poznamenal taktně Poirot.

„Já ale dávám vinu matce," rozsoudila případ rozhodně slečna Sainsbury Sealová. „Matky přece musí na své děti dávat pozor. Ti malí drahoušková nechtějí nikomu ublížit, ale musí se na ně dohlížet."

„Takže," vložil se do monologu Japp, „ten mladý muž s bolestmi byl jediným pacientem, kterého jste si v domě číslo 58 na ulici Královny Charlotty všimla."

„Když jsem šla nahoru k panu Morleymu, scházel po schodech a byl na odchodu nějaký džentlmen. Ach, a také si vzpomínám, že zrovna když jsem přijela, vyšel z domu takový velice podivný cizinec."

Japp si odkašlal a Poirot důstojně pronesl: „To jsem byl já, madam."

„Ach bože," zůstala na něj slečna Sainsbury Sealová zírat. „No jistě! Velice se omlouvám -promiňte - jsem, silně krátkozraká a tady je taková tma, viďte?" vybruslila z trapné situace nesouvisle. „No vidíte, a přitom si troufám tvrdit, že mám výbornou paměť na tváře. Ale tady je skutečně velice špatné světlo, nemám pravdu? Odpusťte mi, prosím, tenhle nepříjemný omyl."

Muži dámu uklidnili a Japp se zeptal:

„Jste si naprosto jistá, že pan Morley se nezmínil o něčem takovém, jako třeba že ho to dopoledne čeká nějaká nepříjemnost? Nebo cokoli podobného?“

„Ne, opravdu jsem si jistá, že o ničem takovém nemluvil.“

„Nezmínil se o pacientovi jménem Amberiotis?“

„Ne, ne. Vlastně neříkal vůbec nic -tedy kromě těch věcí, které zubaři obvykle říkávají.“

Poirotovi proběhlo rychle hlavou: Vypláchněte si. Otevřete ústa ještě trochu víc, prosím, A teď opatrně skousněte.

Japp se posunul k dalšímu tématu. Nedá se vyloučit, že bude nezbytné, aby slečna Sainsbury Sealová svědčila u soudního ohledání.

Po prvotním výkřiku zděšení se zdálo, že se tato možost slečně Sainsbury Sealové nakonec docela zalíbila. Nevinný Jappův dotaz vyvolal vylíčení snad úplného ži votopisu slečny Sainsbury Sealové. ¨

Podle jejího vyprávění se před půl rokem vrátila do Anglie z Indie, Pobývala v nejrůznějších hotelech a penzionech, až se nakonec usadila v hotelu Glengowrie Court, který si ji velmi získal především pro svou domáckou atmosféru. V Indii strávila většinu času v Kalkatě, kde vykonávala misionářskou práci a také vyučovala rétoriku.

„Čistou a spisovnou angličtinu se zřetelnou artikulací - to je velmi důležité, vrchní inspektore, Víte,“ navázala s afektovaným upejpáním a ostychem, „už jako velmi mladá jsem hrávala divadlo. Ach, jen takové malé role, - jsem abyste rozuměl. Venkovská divadla! Byla jsem ale nesmírně ctižádostivá a toužila po velkém repertoárovém divadle. Pak jsem se dostala na světové turné -

Shakespeare, Bernard Shaw.“ Vzdychla. „Co nám, ubohým ženám, přináší největší trápení, jsou srdeční záležitosti - jsme vydány na pospas svému srdci. Spontánní a unáhlený sňatek. Ach bože! Hned záhy jsme se rozešli. Velmi ošklivě mě podvedl. Ponechala jsem si své dívčí jméno. Jeden známý mi laskavě poskytl malý kapitál a já se pustila do řečnické školy. Pomohla jsem na svět jedné úžasné amatérské divadelní společnosti. Musím vám dát přečíst alespoň pár recenzí.“

Vrchní inspektor Japp velice dobře věděl, jaké nebezpečí tato nabídka skýtá! Raději se tedy rozloučil za posledních slov slečny Sainsbury Sealové: „A kdyby se náhodou mělo mé jméno objevit v novinách -tedy myslím jako svědkyně u soudního ohledání, dohlédněte na to, aby ho napsali správně. Mabelle Sainsbury Sealová -Mabelle se píše MABELLE a Sealová S E A L O V A. A samozřejmě, kdyby se třeba chtěli zmínit, že jsem hrála v Jak se vám líbí v Oxfordském repertoárovém divadle–“

„Jistě, jistě,“ prchal vrchní inspektor Japp kvapem. V taxíku si povzdechl a otřel orosené čelo.

„Pokud by se to někdy ukázalo jako nutné, myslím, že nebude problém ji prověřit,“ poznamenal. „Jestli to ale do všechno nebyly jenom lži, čemuž tedy nevěřím!“

Poirot zavrtěl hlavou. „Lháři,“ řekl, „se nikdy takhle nerozpovídají, natož tak nesouvisle a nelogicky.“

„Už jsem měl strach,“ přiznal se Japp, „že se bude vzpírat soudnímu ohledání -jako většina neprovdaných žen středního věku. Její herecká minulost se ale postarala o opak -zase bude jednou aspoň trochu středem pozornosti.“

„Vážně chcete, aby se dostavila k soudnímu ohledání?“ zajímal se Poirot.

„Vlastně asi ani ne. Uvidíme.“ Odmlčel se a pak pokračoval: „Jsem přesvědčen víc než kdy jindy, Poirote. Tohle nebyla sebevražda.“

„A motiv?“

„Ten zatím zůstává hádankou. Co když Morley svedl Amberiotisovu dceru?“

Poirot mlčel. Zkoušel si představit pana Morleyho v roli svůdníka uhrančivého řeckého děvčete, ale bohužel musel tuto představu zavrhnout.

Připomněl Jappovi, že pan Reilly se o svém společníkovi vyjádřil jako o člověku, který si neuměl užívat radostí života.

„No, nikdy nevíte, co se může stát třeba na takové výletní lodi,“ prohodil ledabyle Japp a s uspokojením dodal: „Až si promluvíme s tímhle naším chlapíkem, budeme vědět líp, na čem jsme.“

Zaplatili za taxi a vstoupili do hotelu Savoy. Japp se zeptal na pana Amberiotise.

Recepční mu věnoval poněkud zvláštní pohled. „Pan Amberiotis?“ řekl. „Je mi líto, pane, ale s ním se bohužel setkat nemůžete.“

„Ale ano, můžu, mládenče,“ odvětil Japp zarputile. Vzal recepčního kousek stranou a ukázal mu policejní odznak.

„Vy mi nerozumíte, pane,“ řekl recepční. „Pan Amberiotis před půl hodinou zemřel.“

V Herculovi Poirotovi to vzbudilo dojem, jako kdyby se pomalu, ale jistě, zavřely jakési dveře.

…dřívka sbírej jedna dva tři…

I

O čtyřiadvacet hodin později zavolal Japp Poirotovi. Jeho ním hlas zněl trpce.

„Balíme! Všechno je v háji!“

„Co tím myslíte, příteli?“

„Morley přece jenom spáchal sebevraždu. Už máme motiv.“

„A jaký"

„Zrovna jsem dostal lékařskou zprávu o Amberiotisově smrti. Nebudu vás zatěžovat odbornými termíny - laicky řečeno zemřel na následky předávkování adrenalinem a prokainem. Ty, jak jsem ze zprávy pochopil, zaútočily na jeho srdce a on zkolaboval. Takže když nám ten zatracený nešťastník včera odpoledne tvrdil, že je mu zle, mluvil pravdu a nic než pravdu. Takže to bychom měli. Adrenalin a prokain jsou látky, které zubaři aplikují do dásně -způsobují lokální umrtvení. Morley udělal chybu, vstříkl pacientovi nadměrnou dávku, a když pak Amberiotis odešel, uvědomil si, čeho se dopustil. Nedokázal se s tím vyrovnat, a tak se zastřelil.“

„Pistolí, o které nikdo nevěděl?“ divil se Poirot.

„To přece neznamená, že ji nemohl mít. Příbuzní nemusí vědět o všem. Divil byste se, co kolikrát takoví příbuzní vůbec netuší!“

„Ano, to máte pravdu.“

„Takže to bychom měli,“ zopakoval Japp. „Naprosto logické vysvětlení celé téhle záležitosti.“

„Víte, příteli,“ řekl Poirot, „mě tohle vysvětlení tak úplně neuspokojuje. Jistě, po lokálním umrtvení se u některých pacientů může dostavit alergická reakce. Adrenalinová idiosynakrazie je známou věcí. V kombinaci, s prokainem stačí k vyvolání otravných účinků i malá dávka. Doktor, či v našem případě zubař, který by tuto látku aplikoval, by si z toho však většinou nedělal až tak těžkou hlavu, že by se kvůli tomu zastřelil!“

„To ano, ale vy mluvíte o případech, kdy byla do pacienta vpravena normální dávka. V takových případech na dotyčného doktora nepadá ani stín viny. Smrt způsobila zvláštní povaha pacientova organismu. V našem případě je ale nad slunce jasné, že šlo o nadměrnou dávku. Zatím ještě neznají přesné množství - přijde mi, že tyhle kvantitativní analýzy dneska trvají celou věčnost –není ale pochyb, že šlo o podstatně větší dávku, než je obvyklé. A to znamená, že Morley musel udělat chybu.“

„I tak,“ oponoval Poirot, „se jedná jen o omyl. Nedá se na to nahlížet jako na zločin.“

„To sice ne, ale v branži by mu to rozhodně neprospělo. Vlastně by ho to dokonale zničilo. Nikdo se nepožene k zubaři, který do vás dost pravděpodobně

může vstříknout smrtelnou dávku jedu jenom proto, že je čistě náhodou trochu roztržitý.“

„Připouštím, že to by bylo dost podivné počínání.“

„Takové věci se stávají -stávají se lékařům, přihodí se lékárníkům... Po celá dlouhá léta jsou opatrnost a spolehlivost sama, a pak najednou -stačí chvilková nepozornost, neštěstí je na světě a ti nebožáci jsou v tom až po uši. Morley byl citlivý člověk. Když jde o lékaře, vždycky je po ruce lékárník nebo drogista, kteří částečně přebírají břemeno odpovědnosti. Nebo je na ně hodí dokonce celé. V tomhle případě ale nese celou odpovědnost Morley.“

Poirot stále namítal:

„Copak by nezanechal nějaký vzkaz na rozloučenou, ve kterém by se svěřil s tím, co provedl? A že není schopen nést následky? Nebo něco na ten způsob? Alespoň pár slov pro svou sestru?“

„Ne. Jak se mi to tak jeví, prostě si najednou uvědomil, co způsobil, ztratil hlavu a vybral si ten nejjednodušší způsob, jak z toho vycouvat.“

Poirot neodpovídal.

„Znám vás, starý brachu,“ řekl Japp. „Jak se jednou zakousnete do nějaké vraždičky, nikdo vás nepřesvědčí, že to vražda není! Uznávám, že tentokrát jsem vám tohohle brouka do hlavy nasadil já. Nedá se nic dělat, spletl jsem se. To klidně přiznávám.“

„Víte,“ řekl Poirot, „stále si myslím, že může existoi jiné vysvětlení.“

„Troufám si tvrdit, že přímo spousta jiných vysvětlení. Všechny jsem je vzal v úvahu, ale jsou příliš přitažená za vlasy. Tak třeba předpokládejme, že

Amberiotis zastřelil Morleyho, vrátil se do hotelu, přepadly ho výčitky svědomí, a tak spáchal sebevraždu. K té použil léků, které ukradl v Morleyho ordinaci. Jestli máte dojem, že je tohle pravděpodobné, tak já tenhle dojem tedy rozhodně nemám. U nás ve Scotland Yardu máme o Amberiotisovi záznam. Docela zajímavý. Začínal v Řecku jako hoteliér, pak se zapletl do politiky. Působil jako špion v Německu a ve Francii a vydělal si tím slušné peníze. Jenomže mu připadalo, že tímhle způsobem nezbohatne zase až tak rychle, jak by si přál. Údajně má na svědomí nějaké to vydírání. Tenhle náš pan Amberiotis není žádný svatoušek. Vloni se uchýlil do Indie a prý bezostyšně tahal peníze z jednoho tamního prince. Jenže problém byl vždycky v tom, že mu nemohli nic dokázat. Slizký jako úhoř! Je tu ještě jiná možnost. Co když Morleyho kvůli tomu či onomu vydíral? Morley využil dokonalé příležitosti, která se mu naskytla, a obdařil ho nadměrnou dávkou adrenalinu a prokainu s nadějí, že smrt bude klasifikována jako nešťastná náhoda -adrenalinová idiosynakrazie nebo tak něco. Když pak ten muž odejde, Morley se neubrání přívalu výčitek svědomí a oddělá se. To je sice, samozřejmě, možné, ale já si tedy nedokážu představit Morleyho jako úkladného vraha. Ne, jsem si naprosto jistý, že to bylo tak, jak jsem řekl na začátku obyčejný omyl z přepracování. Toho rána měl přece spoustu práce. Budeme se muset smířit s touhle verzí, Poirote. Probíral jsem to s prokurátorem a on na to má jasný názor.“

„Chápu,“ povzdychl si Poirot trochu. „Chápu...“

„Vím, jak vám je, starý brachu,“ utěšoval ho J app. „Nemůžete ale pokaždé narazit na pěkně šťavnatou

vraždičku! Tak zatím. Jediné, co můžu říct na omluvu, je zdvořilostní fráze: ‚Promiňte, že jsem vás obtěžoval.'“

Zavěsil.

II

Hercule Poirot seděl za svým oblíbeným stolem moderního vzezření. Moderní nábytek měl v oblibě. Jeho hranatost a bytelnost mu vyhovovaly více než nejasné kontury starožitných modelů.

Před ním ležel čtvercový arch papíru s úhledně uspořádanými nadpisy a poznámkami. U některých z nich byly otazníky.

První poznámka vypadala takto:

Amberiotis. Špionáž. V Anglii za podobným účelem? Vloni pobýval v Indii. V období neklidu a nepokojů. Mohl by být komunistickým agentem.

Následovala mezera a po ní další nadpis:

Frank Carter? Morley ho považoval za neuspokojivého. Nedávno ho propustili ze zaměstnání. Proč?

Pak přišlo na řadu jméno doplněné pouze o otazník:

Howard Raikes?

Další poznámku tvořila věta v uvozovkách.

„Ach, to je ale nesmysl!“???

or ey " C , to Je a e nesmys. ...

Hercule Poirot měl hlavu vychýlenou do tázavého gesta. Venku za oknem si nějaký ptáček nesl v zobáku větvičku na stavění hnízda. Jak tam Hercule Poirot seděl se svou vejčitou hlavou nakloněnou na jednu stranu, připomínal právě takového ptáčka.

O něco níže připojil další poznámku.

Pan Barnes?

Zarazil se a pak napsal:

Morleyho kancelář? Stopy na koberci. Možnosti.

Nějakou dobu uvažoval nad posledním zápisem.

Pak vstal, nechal si přinést svůj klobouk a hůlku uvu, je a vyšel do ulic.

III

O tři čtvrtě hodiny později vystoupil Hercule Poirot ze stanice podzemní dráhy Ealing Broadway a za dalších pět moder- minut již dosáhl svého zamýšleného cíle -číslo 88 na Castlegardens Road.

Byl to malý půldomek a upravenost zahrádky před vchodem vyvolala obdivné přikývnutí Hercula Poirota.

„Úžasně symetrické," zamumlal si pro sebe.

Pan Barnes byl doma a Poirota uvedli do nevelké, pečlivě uklizené jídelny, kam vzápětí dorazil za svým hostem pan Barnes.

Pan Barnes, muž menší postavy, měl téměř holou hlavu a oči, které rychle mrkaly. Zatímco v levé ruce třímal vizitku, kterou Poirot poslal po služebné, přes horní obroučky brýlí okukoval svého návštěvníka.

„Tedy, pane Poirote?" pronesl stydlivě slabým, vysokým hláskem. „To je pro mě velká čest. Opravdu, velká čest."

„Promiňte, prosím, že jsem vás přepadl takto neohlášen," pronesl Poirot obřadně.

„Vůbec nic se neděje," řekl pan Barnes. „A vybral jste si ten nejlepší čas -tři čtvrtě na sedm je v tuhle roční

dobu ta správná hodina, kdy zastihnete většinu lidí doma.“ Mávl rukou. „Sedněte si, pane Poirote. Troufám si tvrdit, že máme co probírat -a není to jen tak něco. Předpokládám, že jde o ulici Královny Charlotty.“

„Předpokládáte správně,“ souhlasil Poirot. „Jakjste ale přišel právě na tohle?“

„Drahý pane,“ odpověděl pan Barnes, „už je to nějaký ten pátek, co jsem dosloužil na ministerstvu vnitra, ale ještě snad nepatřím úplně do starého železa. Jakmile jde o nějaké tajnůstkaření, je mnohem lepší nezatahovat do toho policii. Ta by totiž jenom na všechno přitáhla pozornost!“

„Položím vám tedy další otázku,“ řekl Poirot. „Co vás přivedlo k tomu, že je ve hře nějaké tajnůstkaření?“

„A není snad?“ zeptal se pan Barnes. „Tedy jestli opravdu není, pak by podle mě mělo být.“ Naklonil se dopředu a skřipcem poklepal na opěradlo své židle. „Při práci v tajné službě vám nikdy nejde o to chytit malou rybu -toužíte dostat se na kobylku tomu velkému zvířeti na samém vrcholu. Když po něm jdete, musíte ale dávat pozor, abyste nevyplašil právě ty malé rybky.“

„Mám takový dojem, pane Barnesi, že toho víte více než já,“ pronesl Hercule Poirot.

„Nevím vůbec nic,“ namítal druhý muž. „Jen se snažím dát si dvě a dvě dohromady.“

„A ty první dvě jsou?“

„Amberiotis,“ odpověděl pan Barnes pohotově. „Nezapomínejte, že jsem chvíli seděl naproti němu v čekárně. On mě neznal. Vždycky jsem byl takový nevýrazný typ. Občas se to docela hodí. Já jeho ale znal dost dobře - a nedalo moc práce přijít na to, co tam pohledával.“

„A to bylo co?“

Oči pana Barnese zamžikaly více než kdy předtím. „V téhle zemi žijí velmi nudní a fádní lidé. Víte, jsme konzervativní nátury -konzervativní až do morku kosti. Neustále nadáváme a reptáme, ale ve skutečnosti nechceme zlikvidovat vládu a pouštět se do nějakých supermoderních experimentu. To je to, co tak drásá nervy takovému zpropadenému cizáckému agitátorovi, který se může třeba přetrhnout! Celá potíž je -z jeho hlediska v tom, že my na tom v podstatě jsme, jako země, ve srovnání s jinými po finanční stránce velice slušně. V tuhle chvíli se nám může v Evropě stěží někdo vyrovnat! Aby : se vám podařilo Anglii rozvrátit - skutečně rozvrátit, musel byste podlomit její finanční rovnováhu -na tom je vše založeno. A vy prostě nemůžete podlomit finanční rovnováhu, když jsou u kormidla takoví lidé jako Alistair Blunt.“

Pan Barnes se odmlčel a za chvíli pokračoval:

„Blunt je typ člověka, který měl ve svém soukromém životě vždycky vyrovnané účty a dokázal vyžít se svým příjmem, ať už by byl jakýkoliv -dvě pence ročně nebo i třeba několik milionu. On je zkrátka takový. A nikdo ho nepřesvědčí, proč by takhle nemohla uvažovat i celá -země. Žádné nákladné experimenty. Žádné horečné výdaje na nějaké utopie. Proto,“ zarazil se, „proto si pár lidí řeklo, že Blunt prostě musí z cesty.“

„Ach,“ reagoval Poirot.

Pan Barnes přikývl.

„Ano,“ řekl. „Vím, o čem mluvím. Někteří z nich jsou docela milí lidé. S dlouhými vlasy, smrtelně vážným výrazem a plni ideálů o lepším světě. Jiní nejsou až tak - milí, vlastně spíše docela hrozní. A další zase dost

agresivní. Všichni mají ale stejný záměr -Blunt musí í z cesty!“

Trochu se zhoupl na židli dozadu a dopředu.

„Smést starý pořádek! Smést ty toryovce, konzervativce a jejich zaryté stoupence, ty přízemní podezíravé obchodníky -o to jim jde. Možná mají tihle lidé pravdu -já to nedokážu posoudit. Víme ale jedno. Když svrhnete starý pořádek, musíte za něj něco dosadit. Něco, co bude fungovat. Ne jen něco, co prostě hezky zní. Ale tímhle se teď nemusíme zabývat. Máme co do činění s konkrétními fakty, ne s abstraktními teoriemi. Odeberte základy a budova se zhroutí. Blunt je součástí základů.“

Naklonil se dopředu.

„Rozhodně jdou Bluntovi po krku. To vím. A podle mého názoru ho včera ráno málem dostali. Možná se mýlím, ale tohle by nebylo poprvé -myslím ten způsob.“

Zamyslel se a pak tiše a obezřetně uvedl tři jména. Neobvykle schopného ministra financí, pokrokového a prozíravého továrníka a nadějného mladého politika, který si získal přízeň veřejnosti. První z nich zemřel na operačním stole. Druhý podlehl podivné nemoci, na kterou se přišlo příliš pozdě. Třetího přejelo auto a zemřel.

„Je to velmi jednoduché,“ vysvětloval pan Barnes. „Anesteziolog zpackal narkózu -nu což, to se občas stává. Ve druhém případě se vyskytly zmatečné příznaky. Pacient byl v rukou běžného lékaře, který to sice myslel dobře, ale identifikovat tyhle příznaky -to od něj prostě nemohl nikdo očekávat. Ve třetím případě se

rozrušená matka řítila autem za svým nemocným dítětem. Dojemná historka. Porota ji zprostila viny!“

Na chvíli se odmlčel.

„Všechno docela přirozené. A všechno brzy zapomenuto. Já vám ale můžu povědět, kde jsou ti tři lidé teď. Anesteziolog se postavil na vlastní nohy a zařídil si špičkovou výzkumnou laboratoř -žádné škudlení. Doktůrek odešel do penze. Vlastní jachtu a pěkný příbytek v Norfolku. Všem dětem té ženy se dostalo prvotřídního vzdělání, o prázdninách se na venkově projíždějí na ponících kolem domu s velkou zahradou a výběhem pro koně.“

Pomalu pokyvoval hlavou.

„V každé profesi a sféře života existuje někdo, kdo je vystaven pokušení. V našem případě nastal problém v tom, že Morley mu vystaven nebyl!“

„Myslíte, že to bylo takhle?“ zeptal se Hercule Poirot.

„Myslím,“ odpověděl pan Barnes. „Víte, není snadné dostat se k těmhle významným lidem. Jsou pod bedlivou ochranou. Varianta s autem je riskantní a ne vždy slaví úspěch. V takovém zubařském křesle se ale každý stane naprosto bezbranným.“

Sundal si skřipec, vyleštil skla a znovu si ho nasadil. „To je tedy má teorie,“ řekl. „Morley by to nezvládl. Věděl ale příliš mnoho, a tak ho museli odstranit.“

„Museli - kdo?“ zeptal se Poirot.

„Když říkám museli, mám na mysli organizaci, která má tohle všechno na svědomí. Jinak samotný čin vykonala, samozřejmě, jedna jediná osoba.“

„Která?“

„Inu, měl bych jeden tip," řekl pan Barnes. „Můžu se ale jen dohadovat, takže jsem třeba úplně vedle."

„Reilly?" nadhodil Poirot tiše.

„Jistě! Ten člověka napadne jako první. Podle mě ani nikdy po Morleym nepožadovali, aby se o Blunta postaral přímo on. Jeho úkol spočíval v tom, že na poslední chvíli odkáže pacienta na svého společníka. Náhlá nevolnost nebo něco na ten způsob. O vlastní akci už by se postaral Reilly. A na světě by byla další politováníhodná nehoda -smrt známého bankéře. Před soudem stane nešťastný mladý dentista v takovém stavu rozrušení a zoufalosti, že se mu dostane leda tak šetrného pokárání. Poté by zanechal zubařiny a někde by se usadil, užívaje si pěkný příjem několika tisíc liber ročně."

Pan Barnes pohlédl na Poirota.

„Nemyslete si, že jen tak fantazíruji," řekl mu. „Takové věci se stávají."

„Ano, jistě, já vím, že se stávají."

Pan Barnes pokračoval a poklepal přitom na knihu s křiklavým přebalem, která ležela u jeho ruky na stole. „Čtu spoustu těchhle špionážních historek. Některé z nich působí fantasticky. Kupodivu ale nejsou o nic fantastičtější než skutečnost. Oni opravdu po světě běhají krásné dobrodružky a zlověstní muži s cizím přízvukem, nejrůznější gangy a mezinárodní spolky a nepřekonatelní podvodníci. Kdybych měl sepsat černé na bílém něco z toho, co znám z vlastní zkušenosti, musel bych se červenat, protože by tomu nikdo ani na chvíli neuvěřil!"

„A jak do toho, podle vaší teorie," řekl Poirot, „zapadá Amberiotis?"

„To nevím zcela určitě. Domnívám se, že se měl stát obětním beránkem. Už párkrát hrál na obě strany a

troufám si tvrdit, že tohle na něj narafičili. Nezapomínejte ale, že je to jen má teorie.“

„Budeme-li vaši teorii považovat za správnou,“ řekl Poirot, „co bude následovat?“

Pan Barnes si promnul nos.

„Pokusí se ho dostat znovu,“ odpověděl. „Ano, určitě. Zkusí to ještě jednou. Času není nazbyt. Řekl bych, že Blunt je obklopen lidmi, kteří na něj dohlížejí. Teď musejí být obzvlášť ostražití. Ať nečekají nějakého chlápka, který se bude s pistolí schovávat v křoví. Nic tak humpoláckého. Poraďte jim, aby si dávali pozor na ty spořádané a vážené -příbuzní, bývalí sloužící, pomocník lékárníka, který pro něj připravuje léky, prodavač, který mu dodává jeho oblíbené portské. Odstranění Alistaira Blunta má hodnotu několika milionů a je neuvěřitelné, co lidé dokáží udělat kvůli -řekněme pěknému malému příjmu čtyř tisíc liber ročně!“

„Až tolik?“

„Možná i víc...“

Poirot se na chvíli odmlčel a pak řekl:

„Reilly mě napadl na samém začátku.“

„Protože je Ir? IRA?“

„To ani tak ne, ale víte, na koberci byla stopa, jako kdyby po něm někdo táhl mrtvolu. Jestli ale Morleyho zastřelil pacient, učinil tak v ordinaci -nebylo tudíž třeba s tělem hýbat. Proto jsem jako první pojal podezření ní, že nebyl zastřelen v ordinaci, ale v sousední kanceláři. Pak by ho ale nezabil pacient, nýbrž někdo z jeho vlastních řad.“

„Báječné,“ ocenil pan Barnes.

Hercule Poirot vstal a napřáhl ruku.

„Děkuji vám,“ řekl. „Velice jste mi pomohl.“

IV

Cestou domů se Hercule Poirot zastavil v hotelu Glengowrie Court. Jeho návštěva v hotelu byla příčinou telefonického hovoru, který Hercule Poirot uskutečnil brzy ráno následujícího dne.

„*Bon jour, mon ami*. Soudní ohledání se koná dnes, viďte?“

„Ano, Chystáte se tam taky vypravit?“

„Myslím, že ne.“

„Řekl bych, že by to pro vás stejně byla asi jenom ztráta času.“

„Hodláte předvolat jako svědkyni slečnu Sainsbury Sealovou?“

„Úchvatnou Mabelle - nevím, proč se nemůže psát úplně normálně Mabel. Tyhle ženské mi vážně dokážou hnout žlučí! Ne, nechci ji předvolat. Není třeba.“

„Ani jste o ní neslyšel?“

„Ne, proč bych měl?“

„Jen tak,“ řekl Poirot, „jen mě to napadlo. Snad by vás mohlo zajímat, že slečna Sainsbury Sealová vyšla předevčírem těsně před večeří z hotelu Glengowrie Court a už se tam nevrátila.“

„Cože? Vzala roha?“

„Je to jedno z možných vysvětlení.“

„Proč by to ale dělala? Vždyť na ni nic nemáme. Je naprosto v pořádku a mimo podezření. Poslal jsem telegram do Kalkaty se žádostí o informace o ní -to bylo ještě předtím, než jsem znal příčinu Amberiotisovy smrti, jinak bych se ani neobtěžoval. Odpověď jsem dostal

včera večer. Všechno je O.K. Znali ji tam léta a všechno, co nám o sobě vyprávěla, sedí, akorát nám trošku zamlžila to své manželství. Vzala si jednoho hindského studenta, o kterém se pak dozvěděla, že už má pár závazků. Takže si ponechala dívčí jméno a pustila se do dobročinnosti. Byla jedna ruka s misionáři –vyučovala rétoriku a pomáhala amatérským divadelním souborům. Zkrátka podle mě strašná ženská, ale jinak rozhodně mimo podezření z toho, že by se zapletla do vraždy. A vy mi teď tvrdíte, že nám pláchla. Tak tomu tedy nerozumím.“ Chvíli nic neříkal a pak pochybovačně pokračoval: „Třeba už ji to v tom hotelu nebavilo? Já bych se jí ani nedivil.“

„Její zavazadla tam zůstala,“ řekl Poirot. „Nic si s sebou nevzala.“

Japp zaklel.

„Kdy odešla?“

„Kolem tři čtvrtě na sedm.“

„Co na to lidi v hotelu?“

„Dělá jim to velké starosti. Ředitelka působila velmi rozrušeně.“

„Proč to neohlásili na policii?“

„Cožpak si, *mon cher*, nedokážete představit, jak bude taková dáma oprávněně podrážděná, když se náhodou zdrží přes noc mimo hotel (ať už je to díky jejímu vzhledu jakkoli nepravděpodobné) a při návratu zjistí, že kvůli tomu zavolali policii? Paní Harrisonová -ta ředitelka, o které jsem se zmínil, obvolala několik nemocnic pro případ, že se slečna Sainsbury Sealová stala obětí dopravní nehody. Oznámení na policii zvažovala, právě když jsem ji navštívil. Moje přítomnost pro ni nejspíš představovala vyslyšení jejích modliteb.

Převzal jsem za vše odpovědnost a vysvětlil jí, že se obrátím se žádostí o pomoc na jednoho velmi diskrétního policistu.“

„ím diskrétním policistou je, předpokládám, moje maličkost.“

„Předpokládáte správně.“

„Tak dobře,“ zamručel Japp. „Sejdeme se po soudním ho ohledání v hotelu Glengowrie Court.“

V

Japp byl rozmrzelý, když čekal s Poirotem na ředitelku vy hotelu.

„Kvůli čemu se ta ženská vypařila?“

„Takže připouštíte, že je to podivné?“

Více už nestihli.

Připojila se k nim paní Harrisonová, majitelka hotelu Glengowrie Court.

Paní Harrisonová byla nesmírně výřečná a téměř tonula v slzách. Tolik se strachovala o slečnu Sainsbury Sealovou. Co se jí tak mohlo přihodit? Hbitě vypočítávala všechny možné druhy katastrof. Ztráta paměti, náhlá nevolnost, krvácení, přejetí autobusem, loupežné přepadení, znásilnění -

Odmlčela se k nádechu a zamumlala:

„Taková sympatická dáma -a působila tady takovým veselým a uvolněným dojmem.“

Na Jappovu žádost je zavedla nahoru do jednoduše zařízeného pokoje, který nezvěstná obývala. Vše bylo srovnáno a uklizeno. Šaty byly pověšené ve skříni, večerní oděv už byl připraven na posteli, v jednom rohu se pro krčily dva menší kufry slečny Sainsbury

Sealové. Pod toaletním stolkem stály v řadě boty - pohodlné polobotky, dva páry poněkud nápadných lakových lodiček se sešlapanými podpatky a ozdobnými koženými mašlemi, jedny obyčejné večerní boty z černého sametu -zdály se nové -a mokasíny. Poirot si všiml, že večerní boty byly o číslo menší než boty na denní chození. Tato skutečnost se dá připsat buď kuřím okům, nebo marnivosti. Zajímalo ho, zda si slečna Sainsbury Sealová našla čas na přišití uvolněné přezky na botě ještě předtím, než se vydala ven. Doufal že ano. Nedbalost v oblečení mu vždycky vadila.

Japp měl plné ruce práce s probíráním dopisů, které objevil v jedné ze zásuvek toaletního stolku. Hercule Poirot nesměle vytáhl jednu zásuvku komody. Byla plná spodního prádla. Cudně ji zase zavřel a zamumlal cosi o tom, že slečna Sainsbury Sealová zřejmě dávala přednost vlně, a otevřel další šuplík, který uchovával punčochy.

„Máte něco, Poirote?“ zeptal se Japp.

„Velikost deset palců, levné lesklé hedvábí, cena tak kolem 2 šilinků a 11 pencí,“ třepal Poirot jedním párem.

„Nejste tady za soudního ověřovatele poslední vůle, starý brachu,“ řekl Japp. „Tady jsou dva dopisy z Indie, nějaké stvrzenky od charitativních spolků, žádné účty. Zaslouží si veškerou úctu, tahle naše slečna Sainsbury Sealová.“

„Zato v oblékání nepochytila příliš vkusu,“ posteskl si Poirot.

„Třeba považuje oblečení za světskou záležitost." Japp si zaznamenával nějakou adresu z dva měsíce starého dopisu.

„Tihle lidé by o ní mohli něco vědět," řekl. „Adresa je někde směrem na Hampstead. Podle všeho si byli dost blízcí."

Hotel Glengowrie Court už více užitečných informací neposkytl, kromě faktu, že slečna Sainsbury Sealová se při odchodu nezdála být nijak rozrušená nebo znepokojená. Bylo naprosto zřejmé, že se rozhodně hodlá vrátit, neboť když se v hale potkala se svou přítelkyní, paní Bolithovou, pronesla:

„Po večeři vám ukážu toho pacienta, o kterém jsem vám vyprávěla."

Navíc bylo v hotelu Glengowrie Court zvykem dát v jídelněně vědět, když se někdo chystal povečeřet jinde. Slečna Sainsbury Sealová nic takového neudělala. Proto se zdálo být jasné, že měla v úmyslu vrátit se na večeři, která se podává mezi půl osmou a půl devátou. Ona se ale nevrátila. Vyšla na Cromwell Road a zmizela.

Japp s Poirotem se vydali na adresu ve West Hampsteadu, která byla udána v záhlaví nalezeného dopisu.

Šlo o příjemný dům a Adamsovi byli sympatičtí lidé. S početnou rodinou. Po mnoho let žili v Indii a o slečně Sainsbury Sealové se vyjadřovali velmi srdečně. Pomoci ale nemohli.

V poslední době ji neviděli, určitě déle než měsíc. Vlastně od té doby, co se vrátili z velikonoční dovolené. Ona pak pobývala v nějakém hotelu poblíž Russell Square. Paní Adamsová poskytla Poirotovi adresu tohoto hotelu, stejně jako adresu dalších anglo-indických přátel slečny Sainsbury Sealové, kteří bydleli ve Streathamu.

Na obou místech se ale oba muži potázali s prázdnou.

Ve zmíněném hotelu sice slečna Sainsbury Sealová nějakou dobu strávila, ale personál si na ni moc nepamatoval a nemohl nijak pomoci. Byla to sympatická klidná dáma, která žila v zahraničí. Lidé v Streathamu také nepřinesli nic nového. Slečnu Sainsbury Sealovou viděli naposledy v únoru.

Stále zůstávala varianta s autonehodou, ale i ta se nakonec rozplynula. Žádná nemocnice nepřijala žádného raněného, který by odpovídal danému popisu.

Po slečně Sainsbury Sealové se slehla zem.

VI

Dalšího rána se Hercule Poirot vypravil do hotelu Holborn Palace, kde se zeptal na pana Howarda Raikese. Tentokrát by ho ani nepřekvapilo, kdyby mu sdělili, že pan Howard Raikes si rovněž vyšel jednou večer ven a už se nikdy neukázal.

Pan Howard Raikes se však v hotelu Holborn Palace stále zdržoval -prý právě snídá.

Dalo by se dost pochybovat o tom, že Pan Raikes byl potěšen, když se u jeho stolu zjevil Hercule Poirot.

Ačkoli již nevypadal tak vražedně jako v Poirotově vzpomínce, jeho nasupený výraz ze své intenzity příliš neztratil. Upřeně se podíval na nevítaného hosta a nezdvořile řekl:

„Co sakra je?“

„Dovolíte?“

Hercule Poirot si přitáhl židli od vedlejšího stolu. „Jako bych tu nebyl! Klidně si sedněte a udělejte si pohodlí!“

Poirot svolení s úsměvem využil.

„Takže, co chcete?“ zeptal se nepřívětivě pan Raikes.

„Pamatujete si na mě vůbec, pane Raikesi?“

„Nikdy v životě jsem o vás pohledem ani nezavadil.“

„Tak to se mýlíte. Ani ne před třemi dny jste se mnou seděl přinejmenším pět minut ve stejné místnosti.“

„Nemůžu si pamatovat každýho, koho potkám na nějakým otravným večírku.“

„Nebylo to na žádném večírku,“ řekl Poirot. „Bylo to v čekárně u zubaře.“

V mladíkových očích na okamžik probleskla jakási emoce a vzápětí se zase ztratila. Jeho chování se změnilo. Už nebyl netrpělivý a ledabylý. Obezřetně pohlédl na Poirota a řekl:

„A co jako?“

Než Poirot reagoval, pečlivě si mladého muže prostudoval. Byl přesvědčen, že jde o mladíka vskutku nebezpečného. Pohublá náruživá tvář, útočně vysunutá čelist, oči fanatika. Přesto však mohl některým ženám připadat přitažlivý. Byl oblečen do neupravených obnošených šatů a jedl s ledabylou nenasytností, která pozorujícímu Poirotovi připadala jako významný rys.

Poirot si pro sebe utvořil názor: lidská šelma, nebezpečný dravec. ..

„Co si sakra myslíte?“ spustil Raikes drsně. „Takhle si sem přijít.“

„Má přítomnost je vám nepříjemná?“

„Vždyť ani nevím, co jste zač.“

„Omlouvám se.“

Poirot obratně vytáhl jednu navštívenku a podal ji přes stůl.

Podlouhlou tváří pana Raikese opět proběhla ona poněkud neurčitá emoce. Nebyl to strach -šlo o něco agresivnějšího než strach. Následoval naprosto zřetelný vztek, I si navštívenku odhodil zpátky.

„Tak teď už vím, co jste zač. Slyšel jsem o vás."

„To většina lidí," pronesl Poirot skromně.

„Vy jste soukromej čmuchal, co? Jeden z těch dražších. Ten typ, co si lidi najímají bez ohledu na peníze, když jsou ochotní zaplatit cokoli, jen aby si zachránili tu svoji mizernou kůži!"

„Jestli nebudete pít tu kávu," řekl Hercule Poirot, „vystydne vám."

Hovořil laskavě a přesvědčivě.

Raikes na něj zůstal zírat.

„No to mi teda povězte, jakej druh hmyzu vy vlastně jste?"

„V téhle zemi se beztak vaří hrozná káva -," pokračoval Poirot.

„Tak to sedí," souhlasil Raikes vřele.

„Když ji ale necháte vychladnout, je prakticky nepoživatelná."

Mladík se naklonil dopředu.

„O co vám jde? Jaká velká myšlenka vás sem přivedla?"

Poirot pokrčil rameny.

„Chtěl jsem -vás vidět."

„Nepovídejte?" řekl pan Raikes pochybovačně.

Přivřel oči.

„Jestli vám jde o peníze, tak to jste přišel za tím nepravým! Já se stýkám s lidma, který si nemůžou dovolit koupit ani to, co by chtěli. Takže byste se měl radši vrátit za tím, kdo vám platí honorář."

„Nikdo mi ještě nic nezaplatil -zatím," povzdechl si Poirot.

„Utahujete si ze mě," řekl pan Raikes.

„Ne, je to pravda," trval na svém Hercule Poirot. „Plýtvám velkou částí svého drahocenného času bez nároku na jakoukoli odměnu. Řekněme prostě pro ukojení své zvědavosti."

„Takže předpokládám," řekl pan Raikes, „že jste si tehdy u toho zpropadeného zubaře taky jenom ukájel svoji zvědavost."

Poirot zavrtěl hlavou.

„Zřejmě přehlížíte ten nejobyčejnější důvod k tomu, aby člověk seděl v čekárně u zubaře. Totiž ten, že tam čeká na prohlídku zubů."

„Tak to jste tam dělal?" Tón pana Raikese vyjadřoval pohrdavou nedůvěru. „Čekal, až vám prohlídnou zuby?"

„Jistě."

„Nebudete se zlobit, když vám povím, že tomu nevěřím?"

„Mohu se tedy zeptat já vás, co jste tam pohledával?"

Pan Raikes se znenadání zazubil.

„Tak to jsem vás tedy dostal! Já tam totiž taky čekal na prohlídku."

„Bolely vás snad zuby?"

„Přesně tak, kámo."

„Přesto jste ale odešel, aniž byste si je nechal spravit?"

„A i kdyby? To je moje věc."

Zarazil se a pak zhurta spustil: „Sakra, k čemu je tohle plkání? Byl jste tam, abyste dohlídnul na toho

hlavouna. No a on je v pohodě, nebo ne? Vašemu drahému Alistairu Bluntovi se nic nestalo. Nic na mě nemáte.“

„Kam jste měl namířeno,“ zeptal se Poirot, „když jste tak náhle opustil čekárnu?“

„Ven z domu, kam jinam?“

„Aha!“ řekl Poirot a podíval se na strop. „Ale nikdo vás z domu neviděl odcházet, pane Raikesi.“

„A záleží na tom ?“

„Mohlo by. Nezapomínejte, že nedlouho poté v tom domě zemřel člověk.“

„Vy myslíte toho zubaře.“

„Ano, myslím toho zubaře.“

„Vy se snažíte mi přišít tohle?“ vyvalil Raikes oči. „Tak o tohle jde? No, tak to se vám teda nepovede. Včera jsem četl zprávu ze soudního ohledání. Ten ubožák se zastřelil, protože to přehnal s lokálním umrtvením a jeden jeho pacient zemřel.“

Poirot se nenechal odbýt a pokračoval: „Můžete nějak dokázat, že jste z domu odešel tak, jak tvrdíte'? Existuje někdo, kdo je schopen s jistotou potvrdit, kde jste se zdržoval mezi dvanáctou a jednou?“

Pan Raikes přimhouřil oči.

„Takže vy se vážně snažíte mi to přišít? Předpokládám, že vás na to navedl Blunt.“

„Snad mi prominete,“ vzdychl Poirot, „ale to vaše neustálé omílání čehosi o Alistairu Bluntovi mi připadá jako posedlost. Nejsem v jeho službách a nikdy jsem v jeho službách nebyl. Nezajímá mě jeho bezpečnost, ale smrt muže, který odváděl ve své profesi dobrou práci.“

Raikes zavrtěl hlavou.

„Nezlobte se," řekl, „ale já vám nevěřím. Vsadím se, že jste Bluntův soukromej čmuchal." Naklonil se přes stůl, přičemž mu zrudl obličej. „Jenomže vy ho prostě neochráníte, víte to? Prostě musí jít - on a všechno, co představuje! Tady se musí nastolit nový pořádek –ten starý, prohnilý systém financí musí zmizet. Ta zatracená síť bankéřů je natažená napříč celým světem jako pavučina. Musí se zlikvidovat! Proti Bluntovi osobně nic nemám, ale je to ten typ, co nesnáším. Je to samolibá nula! Patří k těm, co dostanete od válu jedině náloží dynamitu. Je z těch, co hlásají, že nemůžete narušit základy civilizace. Vážně ne? Tak počkejte, a uvidíte, pan Blunte! Překáží v cestě za pokrokem a musí být odstraněn. V dnešním světě není místo pro takové, jako je Blunt, pro lidi, kteří se vracejí do minulosti -lidi, co chtějí žít jako jejich otcové nebo dokonce dědové! Tady v Anglii je takových plno -nóbl tvrdohlavci -zbytečné, přežité symboly prohnilé doby. A před Bohem říkám, že musejí z cesty! Je potřeba vybudovat nový svět. Rozumíte nový svět. Jasný?"

Poirot vzdychl a vstal.

„Jasné je mi to, pane Raikesi," řekl, „že jste idealista."

„A i kdybych byl, tak co?"

„Příliš velký idealista, než aby vás zajímala smrt obyčejného zubaře."

„Kdo se stará o smrt nějakého bláznivého zubaře?" řekl pan Raikes pohrdavě.

„Vy se o ni nestaráte," odvětil Poirot. „Já ano. A to je rozdíl mezi námi."

VII

Když dorazil Poirot domů, George mu oznámil, že na něj čeká jistá dáma.

„Je -ehm -poněkud nervózní, pane," řekl George. Jelikož zmíněná dáma neudala své jméno, mohl si prostě Poirot zkusit tipnout. Neuhodl, neboť mladou dámou, která rozrušeně vstala z pohovky, když vstoupil do pokoje, byla sekretářka zesnulého pana Morleyho, slečna Gladys Nevillová.

„Ach, pane Poirote, je mi tak líto, že vás musím takhle obtěžovat -a vážně nechápu, kde se ve mně vzala ta odvaha sem přijít -bojím se, že to ode mě budete považovat za troufalé -a ujišťuji vás, že rozhodně nechci plýtvat vaším vzácným časem -vím, co znamená čas pro zaneprázdněného profesionála -jsem ale tak zoufalá - jenomže vy si asi budete myslet, že je to všechno ztráta - času –"

Poirot, maje mnohaletou zkušenost s Angličany; jí nabídl šálek čaje. Snad ani nemohl doufat v lepší reakci slečny Nevillové.

„Tedy, pane Poirote, to je od vás skutečně velmi laskavé. Jsem sice právě po snídani, ale takovému šálku čaje člověk neodolá, viďte?"

Poirot, jenž by s klidným srdcem kdykoli odolal, prolhaně souhlasil.

George dostal náležité instrukce a za zázračně krátkou chvíli již seděli Poirot a jeho návštěvnice tváří v tvář za čajovým stolkem.

„Musíte mě omluvit," pokračovala slečna Nevillová, posilněná podaným nápojem, se svou znovu

nabytou sebejistotou. „To včerejší soudní ohledání mě totiž velice to je rozrušilo.“

„To se vám ani nedivím,“ přitakal Poirot laskavě.

„Víte, nikdo po mně nechtěl, abych svědčila nebo něco takového, ale já měla zkrátka pocit, že by tam měl se slečnou Morleyovou někdo jít. Jistě, byl tam i pan Reilly, ale já měla na mysli nějakou ženu. Krom toho, slečna Morleyová nemá pana Reillyho ráda. A tak jsem považovala za svou povinnost tam slečnu Morleyovou doprovodit.“

„To od vás bylo velmi pěkné,“ povzbudil ji Poirot.

„Ale ne, já jsem prostě cítila, že tam musím jít. Vždyť jsem u pana Morleyho sloužila tolik let -a celá ta záležitost mě šokovala -a ten soud to, samozřejmě, všechno dělal jenom horší.“

„Bohužel máte nejspíš pravdu.“

Slečna Nevillová se s vážnou tváří předklonila.

„Všechno je to ale nesmysl, pane Poirote. Naprostý nesmysl.“

„Co je nesmysl, mademoiselle?“

„No, prostě se to takhle nemohlo stát. Ne tak, jak oni tvrdí -myslím to předávkování pacienta při umrtvení.“

„Vy si tedy myslíte, že to takhle nebylo.“

„Jsem si tím jistá. Občas se u pacientů vyskytnou vedlejší příznaky, ale jenom proto, že v jejich organismu není něco v pořádku -srdce jim nefunguje, jak by mělo. K předávkování dochází velmi zřídka, to mi věřte. Je to tím, že zubaři získají postupem času v odhadu té správné dávky takovou praxi, že už to dělají v podstatě naprosto

mechanicky -automaticky odsypou přesně tolik, kolik mají.“

Poirot souhlasně přikývl.

„Ano, zastávám stejný názor,“ řekl.

„Víte, je to vlastně taková rutina. To není, jako když lékárník pracuje neustále s různým množstvím látek nebo připravuje násobky dávek. U něj se neopatrností může vloudit chybička. Nebo u lékaře, který předepisuje spoustu různých receptů. U zubařů je to ale úplně něco jiného.“

„Nepožádala jste tedy, abyste tuto úvahu mohla sdělit při soudním ohledání?“ zajímal se Poirot.

Gladys Nevillová zavrtěla hlavou a nejistě kroutila rukama.

„Víte,“ promluvila nakonec, „bála jsem se, že bych to všechno jenom zamotala. Já jsem, samozřejmě, naprosto určitě věděla, že by se pan Morley něčeho takového nedopustil, jenomže lidé by si pak mohli myslet, že to udělal úmyslně.“

Poirot přikývl.

„Proto jsem přišla za vámi, pane Poirote,“ řekla Gladys Nevillová. „Protože u vás nejde o nic oficiálního. A já jsem přesvědčená, že se někdo musí dozvědět, jak – jak je celá ta věc nepřesvědčivá.“

„Tohle se nikdo dozvědět nechce,“ poznamenal Poirot.

Nechápavě na něj zírala.

„Rád bych slyšel trochu víc podrobností o telegramu, který vám přišel a odlákal vás tehdy z domu,“ řekl Poirot.

„Abych řekla pravdu, vůbec nevím, co si o tom mám myslet, pane Poirote. Připadá mi to tak podivné.

Abyste rozuměl, musel ho poslat někdo, kdo o mně všechno věděl -a také o tetě -kde bydlí a tak.“

„Ano, člověk by se domníval, že ho nejspíše napsal někdo z vašich blízkých přátel či kdosi z domu, kdo o vás vše ví.“

„Nikdo z mých přátel by něco takového neudělal, pane Poirote.“

„Vás samotnou ohledně této věci nic nenapadlo?“

Dívka zaváhala.

„Ze všeho nejdřív, když jsem zjistila, že se pan Morley zastřelil, mě napadlo, jestli ten telegram nemohl třeba poslat on.“

„Myslíte, že vás chtěl ohleduplně dostat pryč?“

Dívka přikývla.

„To se mi ale nakonec zdálo jako bláhový nápad, i kdyby se to ráno rozhodl, že spáchá sebevraždu. Je to prostě strašně divné. Franka -to je můj přítel -to ze začátku úplně vykolejilo. Nařkl mě z toho, že jsem si chtěla vyjít s někým jiným -jako kdybych byla něčeho takového schopná!“

„A je zde někdo jiný?“

Slečna Nevillová se začervenala.

„Ne, samozřejmě že není. Frank je ale poslední dobou jako vyměněný -tak náladový a podezíravý. Je to tím, že přišel o práci a nedaří se mu najít jinou. Pro muže není nic dobrého jen se tak potloukat. Dělala jsem si o něj velké starosti.“

„Rozčílilo ho, když zjistil, že jste tehdy odjela, viďte?“

„Ano. Víte, zrovna mi přišel oznámit, že má novou práci -skvělou práci -deset liber týdně. A nemohl se dočkat, až mi to řekne -hned. Podle mě nejspíš chtěl,

aby o tom věděl také pan Morley, protože ho moc mrzelo, že si ho pan Morley neváží. Dokonce podezíral pana Morleyho z toho, že mě proti němu chce poštvat.“

„Což byla pravda, nemýlím-li se.“

„No, jistým způsobem ano. To víte, Frank ztratil pěknou řádku zaměstnání a asi nebyl, jak by se řeklo, spolehlivý. Teď se to ale změní. Také máte dojem, pane Poirote, že člověk dokáže toho druhého hodně ovlivnit? Když si muž myslí, že od něj žena hodně očekává, snaží se přizpůsobit jejím představám.“

Poirot si vzdychl. Nepřel se však. Slyšel již nesčetně žen vyřknout úplně stejnou myšlenku, a to s úplně stejnou bezstarostnou vírou ve spásnou moc ženské lásky. On sám si cynicky troufl odhadnout, že se tak děje v jednom případu z tisíce.

„Rád bych se s vaším přítelem sešel,“ řekl však pouze.

„Byla bych strašně ráda, kdybyste ho mohl poznat, pane Poirote. Jediným jeho volným dnem je teď ale neděle. Jinak je celý týden pryč.“

„Aha, nové zaměstnání. Mimochodem, o jakou práci jde?“

„No, to přesně nevím, pane Poirote. Tuším, že je to něco na způsob tajemníka. Nebo nějaký vládní úřad. Vím jen to, že dopisy pro Franka mám posílat na jeho londýnskou adresu a oni mu je doručí.“

„Není to poněkud zvláštní?“

„Napadlo mě to, ale Frank tvrdí, že se to tak dneska často dělává.“

Poirot na ni chvíli beze slova hleděl.

Pak řekl: „Zítra je neděle, viďte? Snad byste mi mohli oba dopřát to potěšení poobědvat se mnou -co

takhle v Logans Corner House? Rád bych o té záležitosti hovořil s vámi oběma.“

„Tedy -děkuji vám, pane Poirote. Já -ano, jsem si jistá, že s vámi oba dva velice rádi poobědváme.“

VIII

Frank Carter byl plavovlasý mladík střední postavy, oblečený s lacinou elegancí. Tvářil se podezíravě a trochu nepřátelsky, ale hovořil pohotově a plynule. Jakmile byl v rozpacích, jeho blízko posazené oči neklidně těkaly ze strany na stranu.

„Vůbec jsem netušil, že budeme mít to potěšení obědvat s vámi. Gladys se mi o tom vůbec nezmínila.“

Vrhl přitom na ni dosti nevraživý pohled.

„Dohodli jsme se teprve včera,“ usmál se Poirot. „Slečnu Nevillovou velmi rozrušily okolnosti smrti pana Morleyho a mě napadlo, že bychom mohli dát hlavy dohromady -“

Frank Carter ho neomaleně přerušil.

„Morleyho smrti? Morleyho smrti už mám po krk! Proč na něj nemůžeš jednoduše zapomenout, Gladys. Já osobně nechápu, co na něm bylo tak úžasného.“

„Ale Franku, takhle bys snad neměl mluvit. Vždyť mi odkázal sto liber. Včera večer to přišlo v dopise.“

„Vím. To je sice všechno pravda,“ připustil Frank neochotně, „ale proč by, koneckonců, taky neměl? Dřela jsi pro něj jako mezek -a kdo vždycky shrábl tučnou odměnu? On!“

„Samozřejmě že on. Ale také jsem dostávala dost slušný plat.“

„Rozhodně ne tak slušný, jak já si představuju! Víš, Gladys, holčičko moje, ty se moc podřizuješ. Necháváš se zneužívat. Já jsem Morleyho hned prokoukl. Víš stejně dobře jako já, že dělal, co mohl, aby tě donutil pustit mě k vodě.“

„On tomu nerozuměl.“

„Rozuměl tomu až moc dobře. Teď už je mrtvý - jinak si piš, že bych mu pořádně promluvil do duše.“

„Vy jste to vlastně tehdy dopoledne, kdy zemřel, přišel udělat, viďte?“ zeptal se Poirot šetrně.

„A kdo vám to nakukal?“ řekl Frank Carter vztekle.

„Přišel jste tam, nebo ne?“

„A kdybych přišel, tak co? Chtěl jsem se vidět tady se slečnou Nevillovou.“

„Bylo vám ale přece řečeno, že tam není.“

„To bylo. A taky to ve mně vyvolalo podezření, na to vemte jed. Řekl jsem tomu zrzavému moulovi, že si na pana Morleyho pěkně počkám. Už proti mně štval Gladys dost dlouho. Chystal jsem se Morleymu oznámit, že ten nezaměstnaný budižkničema si sehnal dobrou práci a že je načase, aby mu Gladys dala výpověď a pomýšlela na výbavu pro nevěstu.“

„Nakonec jste mu to ale neoznámil?“

„Ne, už mě nebavilo čekat v tom ošumělém mauzoleu. Šel jsem pryč.“

„V kolik hodin jste odešel?“

„To si nepamatuju.“

„V kolik hodin jste tedy přišel?“

„Nevím. Tak nějak těsně po poledni.“

„A vydržel jste tam zhruba půl hodiny -nebo déle - nebo méně než půl hodiny?“

„Vždyť vám povídám, že nevím. Nejsem ten typ, co se v jednom kuse dívá na hodinky.“

„Byl s vámi v čekárně ještě někdo jiný?“

„Když jsem tam dorazil, seděl v čekárně jenom nějaký slizký tlusťoch. Byl tam ale jenom chvíli. Pak jsem zůstal v čekárně sám.“

„V tom případě jste musel odejít před půl jednou, v tu dobu se dostavila jistá dáma.“

„To jsem úplně klidně mohl. Jak vám říkám, to místo mi leze na nervy.“

Poirot ho zamyšleně sledoval.

Rozhořčení působilo nejistě a neznělo zcela přesvědčivě. To se ale dalo vysvětlit obyčejnou nervozitou.

„Od slečny Nevillové jsem se dozvěděl,“ řekl Poirot naprosto klidně a přátelsky, „že jste měl velké štěstí a našel skutečně velmi zajímavou práci.“

„Platí dobře.“

„Prý deset liber týdně, je to tak?“

„Přesně tak. To ujde, ne? A jenom to ukazuje, že to dokážu, když si zamanu.“

Trochu se nafukoval.

„To jistě. A není ta práce příliš namáhavá?“

„Není to tak strašné,“ odsekl Frank Carter.

„A zajímavá?“

„Ale ano, hodně zajímavá. Když už si tak povídáme o práci, vždycky jsem chtěl vědět, jak vy soukromí detektivové vlastně postupujete. Se Sherlockem Holmesem už to asi dneska nemá moc společného -spíš hlavně rozvody, nemám pravdu?“

„Já se rozvody nezabývám.“

„Vážně? Pak tedy nechápu, jak se můžete uživit.“

„Zvládám to, příteli, zvládám.“

„Vy ale patříte k té nejužší špičce, pane Poirote, viďte?“ vložila se do hovoru Gladys Nevillová. „Pan Morley to říkával. Prý jste tím, koho si povolává na pomoc královská rodina, ministerstvo vnitra nebo vévodové.“

Poirot se na ni usmál.

„Lichotíte mi,“ řekl.

IX

Poirot kráčel směrem k domovu liduprázdnými ulicemi, ponořen do svých myšlenek. Když se dostal domů, zavolal Jappovi.

„Odpusťte, že vás takhle obtěžuji, příteli, ale podnikli jste něco ohledně původu onoho telegramu, který poslali Gladys Nevillové?“

„To vás tahle písnička ještě pořád neomrzela? Ale ano, podnikli. Ten telegram -dost chytrý -opravdu existoval, stejně jako teta, která bydlí v Richbournu. Telegram byl podán v Richbarnu -to je na předměstí Londýna.“

„To bylo mazané,“ ocenil Hercule Poirot. „To bylo vážně mazané. Kdyby se adresát čirou náhodou podíval, odkud telegram přišel, ten název by byl dostatečně podobný Richbournu na to, aby působil přesvědčivě.“

Odmlčel se.

„Víte, co si myslím, Jappe?“

„Co?“

„Tento případ jeví známky promyšlenosti.“

„Hercule Poirot chce, aby to byla vražda, tak to bude vražda.“

„Jak byste vysvětlil ten telegram?“

„Náhoda. Někdo si z toho děvčete vystřelil.“

„Proč by to kdo dělal ?“

„Ale proboha, Poirote, proč lidi dělají tohle nebo tamto? Šijou na sebe boudy, kanadské žertíky. Nemístný smysl pro humor, nic víc v tom není.“

„Takže někoho napadlo, že bude velmi vtipný právě v den, kdy se Morleymu měla stát nepříjemnost s nadměrnou dávkou v injekci.“

„V tom by přece mohla být určitá souvislost – slečna Nevillová nebyla po ruce, a tak měl Morley větší honičku než jindy. To jen zvýšilo pravděpodobnost, že udělá nějakou chybu.“

„Mě to stále neuspokojuje.“

„To vám věřím, ale copak nevidíte, kam vás tenhle postoj vede? Jestli měl někdo zájem na tom, aby vylákal Nevillovou pryč, tak to byl nejspíš sám Morley. Tím pádem ale smrt Amberiotise nebyla nešťastnou náhodou, ale úmyslným zločinem.“

Poirot mlčel.

„Chápete?“ zeptal se Japp.

„Amberiotise mohli zabít jiným způsobem,“ řekl Poirot.

„To těžko. Do Savoye za ním nikdo nepřišel. Obědval ve svém pokoji. A doktoři tvrdí, že se do něj ta látka dostala rozhodně injekcí, ne perorálně - v žaludku nic nenašli. Takže vidíte. Je to jasný případ.“

„To si právě máme myslet.“

„Tak jako tak, prokurátor je spokojený.“

„A je spokojený také s pohřešovanou dámou?“

„Případ ztracené Sealové? Ne, můžu vás ujistit, že na tom pořád pracujeme. Ta ženská přece musí někde být. Přece nemůžete jen tak vyjít z hotelu a vypařit se.“

„Zatím se zdá, že přesně to se stalo.“

„Zatím. Někde ale zkrátka je -živá nebo mrtvá. Podle mě mrtvá není.“

„Proč myslíte?“

„Protože jinak už by se našlo její tělo.“

„No tak, milý Jappe, copak se tělo vždycky odněkud vynoří takhle brzy?“

„Jak vás tak poslouchám, nejspíš chcete naznačit, že teď pro změnu zavraždili ji a my ji najdeme někde v lomu, rozsekanou na kousíčky jako paní Ruxtonovou?“

„Koneckonců, *mon ami*, jsou přece pohřešovaní, které jste nikdy neobjevili.“

„Velmi zřídka, příteli. Jasně, spousta žen se ztratí, ale my je většinou zase najdeme. V devíti případech z deseti v tom má prsty starý dobrý sex. Jsou zašité s nějakým chlapem. To ale asi nebude případ naší Mabel, co říkáte?“

„Člověk nikdy neví,“ pronesl Poirot uvážlivě. „Nepřipadá mi to ale pravděpodobné. Takže jste přesvědčen, že ji nakonec najdete?“

„To víte, že ji najdeme. Necháváme otisknout její popis v novinách a zapřáhli jsme i BBC.“

„Ach tak,“ řekl Poirot. „To by, myslím, mohlo přinést nějaký pokrok.“

„Nebojte se, kamaráde. My vám tu vaši ztracenou krásku vypátráme -i s vlněným spodním prádlem.“

Zavěsil.

Do pokoje vstoupil George svým obvyklým neslyšným krokem. Na malý stolek položil konvičku s horkou čokoládou a několik sušenek.

„Budete si přát ještě něco jiného, pane?“

„S něčím si nevím rady, Georgi.“

„Opravdu, pane? To je mi velmi líto.“

Hercule Poirot si nalil trochu čokolády a zamyšleně míchal lžičkou v šálku.

George zůstal uctivě stát na místě -čekal, neboť rozpoznával jistá znamení. Někdy se stávalo, že Hercule Poirot se svým osobním sluhou probíral své případy.

Vždy tvrdil, že jsou pro něj Georgovy postřehy mimořádně užitečné.

„Jistě jste, Georgi, obeznámen se smrtí mého zubaře, nemám pravdu?“

„Myslíte pana Morleyho, pane? Ano, pane. Je to velmi smutné, pane. Jestli jsem správně vyrozuměl, zastřelil se.“

„To je všeobecné mínění. Jestli se nezastřelil sám, byl zavražděn.“

„Ano, pane.“

„Otázkou je -pakliže byl zavražděn, kdo to udělal?“

„Přesně tak, pane.“

„Existuje jen omezený okruh lidí, Georgi, kteří ho mohli zabít. To znamená lidé, kteří se v té době nacházeli nebo mohli nacházet v jeho domě.“

„Přesně tak, pane.“

„Jde o kuchařku a služebnou, vlídné služebnictvo, u kterých se dá těžko předpokládat, že by provedli něco takového. Oddaná sestra, také silně nepravděpodobná. Ta však zdědí peníze svého bratra -ať už je to jakkoli velká t

částka -finanční hledisko se nesmí nikdy opomenout. Schopný a výkonný společník bez stopy známého motivu. Poněkud jednodušší sluha závislý na četbě brakových detektivek. A konečně řecký džentlmen s dosti pochybným životopisem.“

„Tihle cizinci, pane -“ odkašlal si George.

„Jistě. Naprosto s vámi souhlasím. Jednoznačně vše ukazuje na řeckého džentlmena. Jenže tenhle řecký džentlmen, Georgi, rovněž zemřel a jeho smrt má zjevně na svědomí pan Morley -ať už úmyslně, či jako následek nešťastného pomýlení. To nedokážeme posoudit.“

„Mohlo se stát, pane, že se zabili vzájemně. Abyste mi rozuměl, pane, oba dva se třeba rozhodli, že se toho druhého zbaví. Žádný z nich ale, samozřejmě, neměl o úmyslech svého protivníka potuchy.“

Hercule Poirot uznale zavrněl.

„Velmi důmyslné, Georgi. Zubař vraždí toho nešťastného džentlmena, jenž sedí v jeho křesle, aniž by si byl vědom, že zamýšlená oběť právě v tu chvíli zvažuje, kdy přesně má vytáhnout pistoli. Jistě, mohlo by to tak být, ale připadá mi to, Georgi, nanejvýš nepravděpodobné. A navíc ještě nejsme na konci našeho seznamu. Jsou zde ještě další dvě osoby, které se v inkriminovanou dobu mohly v domě nacházet. Všichni pacienti, kteří byli na řadě před panem Amberiotisem, kromě jednoho, byli spatřeni, jak vycházejí z domu. Tím jedním je jistý americký mladík. Z čekárny odešel asi za pět minut tři čtvrtě na dvanáct, ale nikdo ho neviděl opustit dům. Proto s ním musíme počítat jako s eventualitou. Další možností je jistý pan Frank Carter (nepatří mezi pacienty). Přišel těsně po poledni s úmyslem promluvit si s panem Morleym. Ani jeho

neviděl nikdo odcházet. Tak to jsou, můj milý Georgi, fakta. Co si o nich myslíte?“

„V kolik hodin byla vražda spáchána, pane?“

„Pokud ji spáchal pan Amberiotis, pak se tak stalo někdy mezi dvanáctou hodinou a za pět minut půl jedné. Pokud ji spáchal někdo jiný, muselo to být později -jinak by si musel pan Amberiotis všimnout mrtvoly.“

Poirot povzbudivě pohlédl na George.

„Nuže, můj milý Georgi, co byste k tomu řekl nyní?“

George přemítal.

„Něco mě napadlo, pane,“ řekl.

„Ano, Georgi?“

„Budete si muset najít nového zubaře, ke kterému budete moci propříště docházet, pane.“

„Překonáváte se, Georgi,“ řekl Poirot. „Tato stránka celé záležitosti mi až doposud unikala!“

Potěšený George opustil pokoj.

Hercule Poirot pokračoval v usrkávání čokolády a přemýšlení nad skutečnostmi případu, které právě vylíčil. Cítil uspokojení nad tím, že byly právě takové, jak je předestřel. V onom okruhu lidí se skrývá ruka, jež zločin vykonala, ať už to bylo na popud kohokoli.

Pak se mu prudce vytáhlo obočí, neboť si uvědomil, že jeho seznam není úplný. Jedno jméno vynechal. A vynechat se nesmí nikdo. Ani ta nejméně podezřelá osoba.

V domě byl v době vraždy ještě jeden člověk.

Zapsal si: *Pan Barnes.*

X

„U telefonu je nějaká dáma, která s vámi chce hovořil pane," oznámil George.

Před týdnem Poirot neuhodl totožnost svého návštěvníka. Tentokrát se nezmýlil. Hlas poznal okamžitě.

„To je pan Hercule Poirot?"

„U telefonu."

„Tady je Jane Oliverová -neteř pana Alistaira Blunta."

„Ano, slečno Oliverová."

„Mohl byste, prosím, přijet do Gotického domu? Chtěla bych vám říct něco, o čem byste asi měl vědět."

„Jistě. V kolik hodin by vám to vyhovovalo?"

„V půl sedmé, prosím,"

„Budu tam."

Hlas na okamžik znejistěl.

„Doufám -doufám, že vás nevyrušuji při práci?"

„Ale vůbec ne. Očekával jsem, že mi zavoláte."

Rychle zavěsil, S úsměvem se odtáhl od telefonu, Zajímalo ho, jakou záminku si Jane Oliverová pro jeho návštěvu vymyslela. Hned po příjezdu do Gotického domu ho uvedli přímo do velké knihovny s výhledem na řeku. Za psacím stolem seděl Alistair Blunt a duchem nepřítomně si hrál s nožem na papír. Působil poněkud znaveným dojmem muže, na kterého už je ženské osazenstvo domácnosti příliš.

U krbové římsy stála Jane Oliverová, Když Poirot vstoupil, právě hovořila zavalitá žena středního věku:

„...a já si vážně myslím, Alistaire, že by se v téhle věci na mě měly brát ohled."

„Ano, Julie, samozřejmě, samozřejmě," promlouval k ní Alistair Blunt konejšivě a vydal se přivítat Poirota.

„A jestli hodláš říkat takové hrozné věci, okamžitě odsud odejdu," dodala ona dobrá žena. „To bys měla, mami," pronesla Jane Oliverová.

Paní Oliverová vyplula z pokoje, aniž by se vůbec uráčila zaznamenat Poirotovu přítomnost.

„Jste velice laskav, pane Poirote, že jste přijel," řekl Alistair Blunt. „Se slečnou Oliverovou se už, tuším, znáte? To ona pro vás poslala -"

„Jde o tu pohřešovanou ženu," vložila se náhle Jane, „co jsou jí plné noviny. Slečna Něco Sealová."

„Sainsbury Sealová? Ano?"

„Je to takové pompézní jméno, proto si ho pamatuji. Mám mu to říct já, strýčku Alistaire, nebo to mám nechat na tobě?"

„Je to tvůj příběh, drahá."

Jane se znovu obrátila k Poirotovi.

„Třeba to není vůbec důležité, ale myslela jsem, že byste to měl vědět."

„Ano?"

„Jde o poslední návštěvu strýce Alistaira u zubaře Tedy nemyslím tu úplně poslední, ale tehdy asi před třemi měsíci. Jela jsem s ním v rollsu do ulice Královny Charlotty s tím, že se pak svezu za jedněmi známými do Regent's Parku, a auto se pak vrátí pro strýce. Zastavili jsme před domem číslo 58, strýc vystoupil z auta a právě v tu chvíli vyšla z toho domu nějaká žena -tak středního věku s rozčepýřenými vlasy a v dost výstředních šatech. Namířila si to přímo ke strýci a spustila (hlas Jane Oliverové se vyhoupl do afektovaného pištění): „Ach

pane Blunte, vy už si na mě určitě nepamatujete, viďte.“ No, mně bylo ze strýcova výrazu naprosto jasné, že si nepamatuje ani v nejmenším -“

Alistair Blunt vzdychl.

„To se mi stává neustále. Tuhle větu slýchávám snad od každého -“

„Nasadí takový svůj speciální výraz,“ pokračovala Jane. „Moc dobře ho poznám. Něco mezi zdvořilostí a rozpomínáním. Na to by neskočilo ani malé děcko. Začal s tím svým naprosto nepřesvědčivým tónem. „Ach -ehm -jistě.“ Ta strašná ženská pokračovala: „Jen si vzpomeňte, s vaší ženou jsme byly skvělé přítelkyně!““

„Tohle taky často říkají,“ pronesl Alistair Blunt ještě sklíčenějším hlasem.

Poněkud zkroušeně se usmál.

„Vždycky to skončí stejně. Nabízejí vám předplatné na to či ono. Tentokrát jsem vyvázl celkem levně -stačilo pět liber na nějakou buddhistickou misii.“

„Skutečně se znala s vaší manželkou?“

„Podle buddhismu jsem si řekl, že to muselo být v Indii. Pobývali jsme tam asi před deseti lety. V žádném případě ale nemohly být s mou ženou skvělé přítelkyně, protože to bych o tom věděl. Nejspíš se s ní setkala na nějaké recepci.“

„Já nevěřím tomu,“ vstoupila do hovoru Jane Oliverová, „že tetu Rebeccu vůbec znala. Podle mě to byla jenom záminka, aby s tebou mohla mluvit.“

„Ano, to je docela možné,“ připustil Alistair Blunt shovívavě.

„Víš, strýčku,“ řekla Jane, „připadá mi dost podivné, jak se snažila s tebou za každou cenu seznámit.“

„Chtěla jen nějaký příspěvek," odvětil Alistair Blunt se stejnou shovívavostí.

„Pokusila se v tom nějakým způsobem pokračovat?" zajímal se Poirot.

Blunt zavrtěl hlavou.

„Už jsem si na ni nikdy ani nevzpomněl. Dokonce jsem zapomněl i její jméno, dokud ho Jane neobjevila v novinách."

„Tedy já jsem si myslela," pronesla Jane trochu nepřesvědčivě, „že by o tom měl pan Poirot vědět."

„Děkuji, mademoiselle," řekl Poirot zdvořile.

„Nesmím vás zdržovat, pane Blunte," dodal. „Jste zaneprázdněný člověk."

„Doprovodím vás," nabídla se Jane pohotově.

Hercule Poirot se usmál pod knírem. V přízemí se Jane náhle zastavila.

„Pojďte sem," vybídla Poirota. Ocitli se v malé místnosti vedle haly. Obrátila se k němu.

„Co jste tím myslel, když jste mi do telefonu řekl, že jste můj telefonát očekával?"

Poirot se usmál. Rozpřáhl ruce.

„Přesně to, co jsem řekl. Očekával jsem, že zavoláte -a vy jste zavolala."

„Chcete tvrdit, že jste tušil, že vám zavolám kvůli té Sainsbury Sealové?"

Poirot zavrtěl hlavou.

„To byla jen záminka. V případě nutnosti byste si mohla vymyslet něco jiného."

„A proč, k čertu, bych vás vůbec měla volat?"

„A proč byste měla sdělovat takovou pikantní informaci ohledně slečny Sainsbury Sealové mě, místo

abyste se obrátila přímo na Scotland Yard? To by přece bylo naprosto přirozené.“

„Dobrá, pane Všeználku, co všechno vlastně víte?“

„Vím to, že se o mě zajímáte od chvíle, kdy jste se dozvěděla, že jsem nedávno zavítal do hotelu Holborn Palace.“

Zbledla takovým způsobem, až to Poirota zarazilo. Nikdy by nevěřil, že tak výrazně opálená tvář může nabrat nazelenalý odstín.

Pokračoval - klidně a jistě.

„Přiměla jste mě k tomu, abych sem dnes přijel, neboť jste se ze mě snažila vytáhnout informace -je to správný výraz, že -ano, vytáhnout informace o panu Howardu Raikesovi.“

„O kom to mluvíte?“ zeptala se Jane Oliverová.

Nebyl to moc povedený pokus.

„Nemusíte ze mě nic tahat, mademoiselle,“ řekl Poirot. „Prozradím vám, co vím -nebo spíše, co jsem tušil. Tehdy, když jsem tu byl s inspektorem Jappem poprvé, vás naše přítomnost vyděsila a vyplašila. Domnívala jste se, že se něco stalo s vaším strýcem. Proč?“

„No, on je ten typ člověka, u kterého se dají takové věci předpokládat. Jednou dostal poštou nějakou bombu - po té jugoslávské půjčce. A chodí mu spousta výhrůžných dopisů.“

„Vrchní inspektor Japp vám sdělil,“ pokračoval Poirot, „že jeden zubař, jakýsi pan Morley, byl zastřelen. Snad si vzpomenete na to, jak jste na to reagovala. Řekla jste: „To je ale nesmysl.““

Jane se kousla do rtu.

„Opravdu?“ řekla. „To ode mě bylo dost hloupé, viďte?“

„Byla to zvláštní poznámka, mademoiselle. Odhalila, že jste byla obeznámena s existencí pana Morleyho, že jste víceméně očekávala nějakou nepříjemnost - ta se však neměla přihodit ani tak našemu panu Morleymu samotnému, jako spíše někomu, kdo byl v jeho domě.“

„Vy se určitě vyžíváte ve vyprávění svých historek.“

Poirot tomu nevěnoval pozornost.

„Očekávala jste -či jste se spíše obávala -, že by se v domě pana Morleyho mohlo něco přihodit vašemu strýci. Jestli tomu tak je, pak ale musíte vědět něco, co jsme nevěděli my. Probral jsem si lidi, kteří se toho dne vyskytovali v domě pana Morleyho, a okamžitě jsem vsadil na jednu osobu, která by s vámi mohla mít něco společného, a to na onoho mladého Američana, pana Howarda Raikese.“

„To je skoro jako nějaký seriál, ne? Co vzrušujícího nás čeká v dalším díle?“

„Vypravil jsem se za panem Howardem Raikesem. Je to nebezpečný a atraktivní mladý muž –“

Poirot se významně odmlčel.

„To bych řekla,“ zasnila se Jane. Pak se usmála. „Fajn! I. Vyhrál jste! Byla jsem strachy celá bez sebe.“

Nahnula se dopředu.

„Tak já vám to tedy vyklopím, pane Poirote. Vy nejste z těch, které může člověk tahat za nos. Radši vám to sama povím, než abych vás nechala čmuchat a vy byste na to stejně přišel. Já toho chlapa miluju -Howarda Raikese. Jsem do něj blázen. Moje matka mě sem

zavlekla proto, aby mě od něj dostala pryč. Tedy částečně kvůli tomu a částečně protože doufá, že by si mě mohl strýc Alistair oblíbit a odkázat mi svoje peníze.“

„Matku vyženil jako neteř,“ pokračovala Jane. „Její matka byla sestrou Rebeccy Arnholtové. On je tedy můj prastrýc. Jelikož nemá žádné svoje vlastní blízké příbuzné, nevidí matka důvod, proč by právě nás neměl považovat za své nejbližší dědice. A taky z něj bez servítek ždíme peníze. Jak vidíte, pane Poirote, jsem k vám zcela upřímná. Tak takoví my jsme lidé. Vlastně máme spoustu vlastních peněz - na Howardovo gusto prý až nemravnou spoustu - nemůžeme se ale rovnat strýci Alistairovi.“

Zarazila se. Rukou prudce praštila do opěradla židle. „Copak vám to dokážu nějak vysvětlit? Vychovávali mě, abych věřila v určité hodnoty. Tím vším teď Howard opovrhuje a chce s nimi skoncovat. Víte, někdy to cítím stejně jako on. Strýce Alistaira mám ráda, ale občas mi leze na nervy. Je tak škrobený -tak britský -tak opatrný a konzervativní. Někdy mám vážně pocit, že by se on i všichni jemu podobní měli svrhnout, protože brzdí pokrok -bez nich by se teprve daly dělat pořádné věci!“

„Takže vás pan Raikes obrátil na svou víru?“

„Obrátil a neobrátil. Howard je -je divočejší než většina z nich. Víte, jsou lidi, kteří s Howardem do posledního puntíku souhlasí. Byli by ochotni zkusit něco nového, kdyby k tomu ale dali svolení strýc Alistair a jeho společnost. To oni ale nikdy neudělají! Oni jen složí ruce v klín, zavrtí hlavou a řeknou: ‚To bychom nemohli nikdy riskovat.' Anebo, To by nebylo z ekonomického hlediska rozumné.' A taky ‚Musíme brát v úvahu

zodpovědnost.' A ‚Podívejte se do historie.' Já si ale myslím, že se člověk nemá ohlížet do minulosti. To nikam nevede. Musíme se neustále dívat dopředu!“

„Je to přitažlivá vize?“ zeptal se Poirot šetrně.

Jane se na něj opovržlivě podívala.

„Tak vy to taky říkáte!“

„Snad proto, že jsem starý. Staří muži mají své sny - pouze sny, chápete?“

Po chvíli mlčení se věcným tónem zeptal:

„Proč si pan Howard Raikes sjednal schůzku v ulici Královny Charlotty?“

„Protože já jsem chtěla, aby se sešel se strýcem Alistairem, a neviděla jsem jinou možnost, jak to zařídit. Byl proti strýci tak vysazený -tak plný -plný -no ano, nenávisti, a tak mě napadlo, že kdyby ho třeba jen viděl a zjistil by, jakje to milý a skromný člověk, tak -tak by snad změnil názor... Zajistit jejich setkání tady nešlo kvůli matce -všechno by zkazila.“

„Poté, co jste to setkání připravila, jste ale dostala strach,“ řekl Poirot.

Oči se jí rozšířily a ztmavly.

„Ano,“ souhlasila. „Protože -protože -Howard se někdy nechá unést. On -on –“

„On chce učinit krátký proces. Vyhubit -“

„Neříkejte to!“ křičela Jane Oliverová.

…poskládej je tak jak se patří…

I

Čas plynul. Uběhl již více než měsíc od smrti pana Morleyho a o slečně Sainsbury Sealové nebylo stále nic známo.

Jappa tato skutečnost čím dál více zlobila.

„Sakra, Poirote, ta ženská přece musí někde být!“

„Nepochybně, *mon cher*.“

„A je jedno, jestli mrtvá nebo živá. Jestli je mrtvá, kde je její tělo? Řekněme třeba, že spáchala sebevraždu-“

„Další sebevražda?“

„Nevracejte se k tomu zase. Vy pořád tvrdíte, že Morleyho zavraždili. Já tvrdím, že to byla sebevražda.“

„Původ té pistole jste ještě nezjistili?“

„Ne, je to cizí značka.“

„A nenaznačuje to snad něco?“

„Ne tak, jak myslíte. Morley jezdíval do zahraničí na okružní plavby se svou sestrou. Na britských ostrovech jezdí na okružní plavby všichni. Někde tam k ní mohl přijít. Spousta lidí si s sebou do ciziny bere nějakou zbraň. Rádi si namlouvají, že je život nebezpečný.“

Na chvíli se zarazil.

„A neodbočujte od tématu," pokračoval. „Říkal jsem, že pokud -opakuji, pokud -ta zatracená ženská spáchala sebevraždu, pokud se třeba utopila, tělo by se už dávno vyplavilo na břeh. Jestli byla zavražděna, platí to samé."

„Ne však v případě, že byla k jejímu tělu přivázána nějaká zátěž a i s ní tělo vhodili do Temže."

„Nejspíš ze sklepa vápenky, ne? Mluvíte jako z dobrodružného románu naivní spisovatelky."

„Já vím, já vím. Pokaždé, když takové věci říkám, se musím stydět!"

„A předpokládám, že ji oddělal mezinárodní gang gaunerů."

Poirot vzdychl.

„Zrovna nedávno jsem se dozvěděl," řekl, „že k takovým věcem skutečně dochází."

„Od kohopak to víte?"

„Od pana Reginalda Barnese z Castlegardens Road, v Ealingu."

„No, ten by o tom mohl něco vědět," připustil Japp nejistě. „V době, kdy působil na ministerstvu vnitra, měl kde co do činění s cizinci."

„A vy s ním nesouhlasíte?"

„Tohle není můj obor -jistě, takové akce určitě existují, zpravidla se ale moc nevydaří."

Zavládlo chvilkové ticho, ve kterém si Poirot kroutil knírem.

„Získali jsme pár dalších informací," pokračoval Japp. „Vrátila se z Indie stejnou lodí jako Amberiotis. S tím čí -rozdílem, že ona cestovala druhou třídou a on první, takže z toho podle mě nemůžeme zřejmě nic

vyvozovat -ačkoli jeden číšník ze Savoye tvrdí, že asi týden před jeho smrtí tam s ním obědvala.“

„Takže mezi nimi může existovat jistá spojitost?“

„To sice může, ale mně to tak nějak nepřipadá pravděpodobné. Nedokážu si představit misionářskou ženskou zavlečenou do nějaké levoty.“

„Amberiotis byl zavlečen do nějaké levoty -jak to nazýváte?“

„Ano, byl. Byl v úzkém kontaktu s jistými našimi přáteli ze střední Evropy. Špionáž.“

„Jste si tím jistý?“

„Jsem. Tedy on osobně se nepodílel na ničem z té skutečné špinavé práce. Na to bychom ho rozhodně nedostali. Jeho parketou bylo organizování a podávání zpráv.“

Po odmlce Japp pokračoval:

„To je nám ale k ničemu, pokud jde o Sainsbury Sealovou. Ta by v tomhle určitě nejela.“

„Nezapomínejte, že žila v Indii. Vloni tam došlo k mnoha nepokojům.“

„Amberiotis a naše úžasná slečna Sainsbury Sealová - ne, tihle dva mi prostě nejdou dohromady.“

„Víte o tom, že slečna Sainsbury Sealová byla blízkou přítelkyní zesnulé paní Bluntové?“

„Jak jste na to přišel? Tomu nevěřím. Každá patřila do jiné vrstvy.“

„Ona to tvrdila.“

„A komu to vykládala?“

„Alistairu Bluntovi.“

„Ach tak, takhle to je. Na tyhle řeči už musí být zvyklý. Chcete naznačit, že se ji Amberiotis snaž~l tímhle způsobem využít? To by nezabralo. Blunt by se jí

zbavil nějakým dobročinným příspěvkem. Těžko by ji pozval k sobě na víkend nebo něco podobného. Takhle naivní tedy rozhodně není.“

Jappovy argumenty byly natolik přesvědčivě pravdivé, že Poirotovi nezbývalo než s nimi souhlasit. Japp se po chvíli jal pokračovat v rekapitulaci případu Sainsbury Sealové.

„Nebo ji taky mohl nějaký bláznivý vědátor vhodit do kádě s kyselinou -další oblíbené rozuzlení, ve kterém se v knížkách tak vyžívají! Máte ale mé slovo na to, že tohle všechno jsou jenom bláhové nesmysly. Jestli je ta žena opravdu mrtvá, je její tělo prostě a jednoduše někde zakopané.“

„Ale kde?“

„Přesně tak. Ztratila se někde v Londýně. Tam ale nikdo nemá zahradu -tedy určitě ne pořádnou zahradu. Kuřecí farma někde na samotě -to je to, co hledáme!“

Zahrada! Poirotovy myšlenky se okamžitě přenesly zpět k upravené symetrické zahradě s úhlednými záhony v Ealingu. Jak by bylo bizarní, kdyby se pod těmi záhony skrývala mrtvola ženy! Musel se sám napomenout, aby neměl bláznivé nápady.

„A jestli není mrtvá,“ pokračoval Japp, „kde je? Vždyť je to přes měsíc, co její popis obletěl v novinách celou Anglii -“

„A nikdo ji neviděl?“

„Ale ano, viděli ji v podstatě všichni! Nevěřil byste, kolik běhá po Anglii povadlých žen středního věku v olivově zeleném kostýmku. Byla spatřena v yorkshirských vřesovištích, v liverpoolských hotelech, v devonských penzionech a dokonce i na pláži v Ramsgatu! Moji lidé strávili trpělivě spoustu času

prošetřováním každé takové zprávy. A do jedné se ukázaly být k ničemu –akorát jsme si proti sobě poštvali pěknou řádku naprosto spořádaných dam středního věku.“

Poirot soucitně zamlaskal.

„A přitom,“ neustával Japp, „není pochyb, že jde o reálnou osobu. Víte, co myslím -tu a tam narazíte na, řekněme, figurínu. Na někoho, kdo se zkrátka někde objeví a vydává se za jakousi slečnu Spinksovou, přičemž žádná slečna Spinksová nikdy neexistovala. Tahle žena je ale skutečná -má svou minulost, svůj původ a zázemí. Víme o ní všechno od jejího dětství až do dneška! Vedla naprosto normální spořádaný život, a najednou jako mávnutím kouzelného proutku -čáry máry fuk - zmizí!“

„Musí k tomu být nějaký důvod,“ řekl Poirot.

„Morleyho nezastřelila, jestli míříte sem. Amberiotis ho viděl živého ještě potom, co ona odešla. A její počínání po odchodu z domu na ulici Královny Charlotty to dopoledne jsme si ověřili.“

„Ani v nejmenším nehodlám naznačit,“ pronesl Poirot netrpělivě, „že zastřelila Morleyho. To samozřejmě neudělala. Stejně ale -“

„Jestli máte s Morleyem pravdu,“ řekl Japp, „pak je mnohem pravděpodobnější, že jí prozradil něco, co by posloužilo -aniž by si to ona sama uvědomovala –jako vodítko k jeho vrahovi. V takovém případě by se pak nedalo vyloučit, že se jí vrah pokusil zbavit.“

„Všechno je ve znamení nějaké organizace, která sleduje nesrovnatelně větší zájem, než je smrt nenápadného zubaře v ulici Královny Charlotty.“

„Nesmíte věřit všemu, co vám navykládá Reginald Barnes! Je to pomatený starý kohout -hlavu má plnou špionů a komunistů.“

Japp vstal.

„Dáte mi vědět, až se dozvíte něco nového?“ zeptal se Poirot.

Když Japp odešel, Poirot zůstal sedět zamračen za stolem. Měl neodbytný pocit, že na něco čeká. Co to bylo? Vybavil si, jak tu nedávno seděl a poznamenával si různá fakta a jména, která spolu na první pohled nesouvisela. Kolem okna prolétl ptáček s větvičkou v zobáku. Poirot také sbíral větvičky. Dřívka sbírej jedna dva tři...

Větviček už teď měl docela dost. Všechny byly systematicky zaškatulkovány v jeho uspořádané mysli. On se ale zatím ještě nepokusil podívat se na ně z toho správného úhlu. V tom spočíval další krok -poskládej je tak jak patří.

Proč otálel? Na to znal odpověď. Na něco čekal. Na něco nevyhnutelného, co prostě musí přijít. Další článek v řetězu. Až se to stane, pak -pak bude moci pokračovat dál.. .

II

Stalo se to jednoho pozdního večera o týden později. V telefonu se ozval strohý hlas inspektora Jappa:

„To jste vy, Poirote? Našli jsme ji. Měl byste sem raději přijet. Jsme v King Leopold Mansions. Battersea Park. Číslo 45.“

O čtvrt hodiny později vyložilo taxi Poirota před King Leopold Mansions.

Adresa patřila velkému luxusnímu činžáku s výhledem na Battersea Park. Číslo 45 se nalézalo ve druhém patře. Dveře otevřel sám Japp.

Jeho zamračená tvář byla plná vrásek.

„Pojďte dál," vyzval. „Není to zrovna nejpříjemnější pohled, ale předpokládám, že to budete chtít vidět na vlastní oči."

„Mrtvá?" položil Poirot spíše řečnickou otázku.

„A to teda pořádně, jen co je pravda!"

Poirot natočil hlavu směrem ke dveřím po pravé straně, zpoza kterých se ozýval povědomý zvuk.

„To je vrátný," řekl Japp. „Zvrací do dřezu. Musel jsem ho sem nechat zavolat kvůli identifikaci."

Poirot následoval Jappa chodbičkou. Najednou pokrčil nos.

„Nic moc," pokýval Japp. „Co taky můžete čekat –už je mrtvá dobře přes měsíc."

Vešli do místnosti, která sloužila jako malá komora na haraburdí. V jejím středu stála velká kovová truhla -typ, který se používá na uskladňování kožichu. Víko bylo otevřené.

Poirot přistoupil blíže a nahlédl dovnitř.

Nejdříve ze všeho spatřil nohu ve známé ošoupané botě s okázale zdobenou přezkou. Poirot si rázem uvědomil, že když se se slečnou Sainsbury Sealovou setkal poprvé, padla mu do oka ze všeho nejdříve zdobená přezka její boty.

Pohledem projížděl dál, přes zelený vlněný kabát a sukni, až se zastavil u hlavy.

Vydal ze sebe neartikulovaný zvuk.

„Já vím," řekl Japp. „Je to pěkně nechutné."

Obličej byl rozmlácen do naprosto neidentifikovatelné podoby. Připočte-li se k tomu přirozený proces rozkladu, není divu, že když se oba muži odvrátili od těla, nabraly jejich tváře hráškově zelený nádech.

„Co naděláme," pronesl Japp. „Tohle je součást náplně naší práce. Je to náš chlebíček a nikdo mi nevymluví, že je to občas přímo svinská práce. Vedle v pokoji je kapka brandy. Měl byste si radši dát panáka."

Obývací pokoj byl elegantně zařízen v moderním stylu -z velké části chrom, několik robustních, hranatých, avšak pohodlných křesel potažených bledě okrovou látkou s geometrickými tvary.

Poirot našel karafu a nalil si trochu brandy. Když dopil, řekl:

„Tak to tedy vážně nebylo pěkné! A teď mi, příteli, všechno povezte."

„Tenhle byt patří nějaké paní Chapmanové," začal Japp. „Jak jsem zjistil, paní Chapmanováje pěkná blondýna při těle, něco po čtyřicítce. Platí účty, občas dostane chuť na partičku bridže se sousedy, ale jinak se drží stranou a víceméně o samotě. Žádné děti. Pan Chapman je obchodní cestující.

Sainsbury Sealová sem přišla večer v ten den, kdy jsme s ní mluvili. Asi ve čtvrt na osm. Takže se sem vydala nejspíš přímo z hotelu Glengowrie Court. Vrátný tvrdí, že už se tady jednou ukázala. Chápete -všechno naprosto jasné a korektní -obyčejná přátelská návštěva. Portýr vyvezl slečnu Sainsbury Sealovou výtahem nahoru, sem k bytu. Naposledy ji viděl, když stála na rohožce a zvonila na zvonek."

„Dal si na čas, než si na to vzpomněl," prohodil Poirot.

„Údajně ho trápily zažívací potíže, ležel v nemocnici a mezitím to za něj vzal někdo jiný. Teprve někdy před týdnem si náhodou všiml ve starých novinách popisu ,pohřešované ženy' a své manželce řekl: ,To docela sedí - na tu ženskou, co přišla za paní Chapmanovou z druhýho patra. Ta na sobě měla zelený vlněný kabát a přezky na botách.' Asi za hodinu se ještě jednou probral: , Určitě se i takhle podobně jmenovala. Blimey, byla to ona slečna Něco Sealová! '"

„Potom," pokračoval Japp, „mu trvalo další čtyři dny, než překonal svoji přirozenou nechuť zaplétat se s policií a přišel nám svůj objev oznámit. Vlastně jsme ani nevěřili, že by to mohlo k něčemu vést. Neumíte si představit, kolik jsme už zaznamenali. Takových planých poplachů. Přesto jsem ale poslal na místo seržanta Beddoese -je to mladej šikovnej kluk. Má za sebou trošku víc prvotřídního vzdělání, než je zdrávo, ale nemůže za to. Dneska je to v módě.

Takže, Beddoes měl okamžitě předtuchu, že se konečně někam hneme. Především tuhle paní Chapmanovou už víc jak měsíc nikdo neviděl. Odjela bez udání adresy. To bylo trochu divné. V podstatě všechno, co se mu podařilo o Chapmanových zjistit, znělo divně. Od vrátného se dozvěděl, že neviděl slečnu Sainsbury Sealovou odcházet. To samo o sobě nebylo zas až tak neobvyklé. Mohla klidně sejít po schodech a odejít, aniž by ji zaznamenal. Pak mu ale vrátný také řekl, že paní Chapmanová dost narychlo odjela. Jen na dveřích od bytu visela druhý den ráno velká cedule s nápisem:

NENOSTE MLÉKO.
VYŘIĎTE NELLIE, ŽE JSEM MUSELA ODJET.

Nellie je denní služebná, která pro ni pracovala. Paní Chapmanová už dříve párkrát náhle odcestovala, takže to tomu děvčeti nepřipadalo nijak podezřelé. Podezřelé ale bylo, že si nezavolala pro portýra, aby jí pomohl se zvazadly nebo aby jí objednal taxi.

Tak jako tak, Beddoes se rozhodl dostat se do bytu. Od správce jsme si zajistili povolení k prohlídce a univerzální klíč. Nenašli jsme nic zvláštního -až v koupelně. Někdo tam měl nakvap s úklidem. Na linu jsme objevili stopy po krvi -v rozích, které při vytírání zanedbali. Pak už to byla jen otázka nalezení těla. Paní Chapmanová si s sebou určitě nevzala žádné zavazadlo, protože o tom by musel vědět portýr. Tělo proto muselo být stále v bytě. Za chvíli jsme se dostali k té kovové truhle -jasně, je vzduchotěsná. Klíče jsme našli v zásuvce toaletního stolku. Truhlu jsme otevřeli a uvnitř -hledaná dáma!“

„A co paní Chapmanová?“ zeptal se Poirot.

„Co by? Kdo je Sylvia (tak se, mimochodem, jmenuje), co je zač? Jedno je jisté. Sylvia nebo její kumpáni tu dámu zavraždili a zavřeli do truhly.“

Poirot přikývl.

„Proč ale zohavili její tvář?“ řekl. „To tedy nebyl hezké.“

„To bych řekl, že to nebylo hezké! A pokud jde o to proč, tak to se můžeme jenom dohadovat: Třeba jenom čisté pomstychtivosti. Nebo se pokusili znemožnit její identifikaci.“

Poirot se zamračil.

„Její identifikaci to ale přece neznemožnilo," poznamenal.

„Ne, protože nejen, že jsme měli poměrně přesný popis toho, co měla Mabelle Sainsbury Sealová na sobě když se ztratila, ale v té truhle byla i její kabelka a v ní kromě jiného jeden dopis, který jí byl adresován do ho telu na Russell Square."

Poirot se posadil.

„To ale postrádá smysl -selský rozum!" řekl.

„To tedy postrádá. Nejspíš to bylo nedopatření."

„Ano -snad -nedopatření. Ale -"

Vstal.

„Prohledali jste byt?"

„Skrz naskrz. Nenarazili jsme na nic zvláštního."

„Rád bych se podíval do ložnice paní Chapmanové."

„Tak pojďte se mnou."

Ložnice nejevila žádné známky kvapného odjezdu. Byla uklizená a čistá. Postel nebyla rozválená, ale už rozestlaná před ulehnutím. Na všem se válela silná vrstva prachu.

„Zatím jsme nenašli žádné otisky prstů," poznamenal Japp. „Tedy pár jich bylo na kuchyňském náčiní, ale ty nejspíš budou patřit služebné."

„To znamená, že byl v celém bytě po vraždě pečlivě utřen prach?"

„Ano."

Poirotovy oči se pomalu projely po pokoji. Stejně jako obývací pokoj byl zařízen v moderním stylu -a někým, napadlo ho, s nepříliš vysokými příjmy. Nábytek působil nákladně, ale ne přehnaně. Efektní, ale ne prvotřídní.

Barevné ladění do růžova. Nahlédl do vestavěné skříně a probíral se oblečením. Opět elegantní, ale nikoli té nejvyšší kvality. Jeho zrak spočinul na botách – převažoval sandálový typ, nyní tak populární. Některé měly neúměrně silnou korkovou podrážku. Jednu z nich vzal do ruky, povšiml si, že paní Chapmanová nosila boty číslo pět - a položil botu zase zpátky. V další skříni objevil haldu volně pohozených kožichů.

„Ty byly původně v té truhle," prohodil Japp.

Poirot přikývl.

Zkoumal šedivý veverčí kožich. „Prvotřídní srst," poznamenal uznale.

Přesunuli se do koupelny.

Tam se jim naskytl pohled na bohatou přehlídku kosmetiky. Poirot si ji se zájmem prohlédl. Pudr, rtěnka, pleťový krém, pleťové mléko, dvě lahvičky s vlasovými preparáty.

„Řekl bych, že nebude zrovna přírodní blondýna."

„Ve čtyřiceti," zamumlal Poirot, „začínají většině žen vlasy šedivět, *mon ami*. Paní Chapmanová se však nehodlá vydat přírodě napospas."

„Teď šla asi pro změnu do mahagonu."

„Nevím, nevím."

„Poirote, vás něco znepokojuje," řekl Japp. „Oč jde?"

„Ano, znepokojuje," přiznal Poirot. „Jsem velmi vážně znepokojen. Jsem zde postaven před neřešitelný problém, víte?"

Rázně vykročil směrem ke komoře...

Pak sundal mrtvé ženě botu. Nebylo to jednoduché, šlo to ztuha.

Prozkoumal přezku. Byla nemotorně přišita rukou. Hercule Poirot vzdychl.

„To se mi snad jenom zdá," pronesl.

„O co se pokoušíte?" zeptal se Japp. „Chcete to všechno zkomplikovat?"

„Přesně tak."

„Obyčejná lakýrka s přezkou," řekl Japp. „Co se vám na tom nezdá?"

„Nic," odpověděl Poirot, „vůbec nic. Přesto tomu ale nerozumím."

III

Paní Mertonovou z bytu číslo 82 v King Leopold Mansions označil vrátný jako nejbližší přítelkyni paní Chapmanové v domě.

Proto se Japp s Poirotem posléze vydali právě do bytu číslo 82.

Paní Mertonová byla upovídaná dáma s jiskřivýma černýma očima a složitým účesem.

Nebylo zapotřebí přemlouvat ji, aby se rozpovídala. Byla celá horlivá zapojit se do dramatické situace.

„Sylvia Chapmanová -no ovšem. Vlastně jsem se s ní zase až tak dobře neznala -nebyly jsme vyloženě blízké přítelkyně, abych tak řekla. Občas jsme se večer sešly na partičku bridže, také jsme spolu chodívaly do biografu a samozřejmě tu a tam i na nákupy. Ale -ach, řekněte mi -není mrtvá, že ne?"

Japp ji uklidnil.

„Tedy, to ráda slyším! On totiž zrovna před chvílí byl pošťák celý vyjevený, že se v jednom z bytů našla

mrtvola. Člověk ale nemůže věřit ani polovině toho, co slyší, nemám pravdu? Alespoň já se podle toho vždycky řídím.“

Japp položil další otázku.

„Ne, o paní Chapmanové nic nevím -naposledy jsme se viděly, když jsme se domlouvaly, že zajdeme příští týden na ten nový film s Ginger Rogersovou a Fredem : Astairem. Tehdy se ale nezmínila, že má v plánu odjet.“

O slečně Sainsbury Sealové nebylo paní Mertonové nic známo. Paní Chapmanová před ní o nikom s takovým jménem nikdy nemluvila.

„A přitom, víte, je mi to jméno přece jen povědomé. Velice povědomé. Tuším, že jsem ho docela nedávno někde zahlédla.“

„Už pár týdnů se o ní píše ve všech novinách-“ podotkl J app suše.

„No jistě -nějaká pohřešovaná osoba, viďte? A vy jste si myslel, že by ji paní Chapmanová mohla znát? Ne, jsem si jistá, že přede mnou Sylvia tohle jméno nikdy nezmínila.“

„Paní Mertonová, mohla byste mi něco povědět o panu Chapmanovi?“

Na tváři paní Mertonové se objevil poněkud zvláštní výraz.

„Pokud já vím, byl obchodním cestujícím – alespoň mi to tak řekla paní Chapmanová. Jezdil služebně do ciziny -tuším, že šlo o nějaké zbraně. Procestoval celou Evropu.“

„Setkala jste se s ním někdy?“

„Ne, nikdy. Doma se ukázal hodně zřídka a když, nestáli Chapmanovi o cizí lidi. Což je naprosto přirozené.“

„Je vám známo, zda má paní Chapmanová nějaké blízké příbuzné či přátele?“

„Tak o přátelích nic nevím. A nezdá se mi, že by měla blízké příbuzné. Nikdy o nikom takovém nemluvila.“

„Pobývala někdy v Indii?“

„Jestli ano, já o tom nevím.“

Paní Mertonová se zarazila a pak spustila:

„Ale řekněte mi, prosím vás, proč se na tohle všechno vyptáváte? Dokážu pochopit, že jste ze Scotland Yardu, jenomže k takovým otázkám musíte mít přece nějaký důvod?“

„Nuže, paní Mertonová, stejně byste se to brzy dozvěděla. V bytě paní Chapmanové se totiž skutečně našla mrtvola.“

„Ach -?“ Paní Mertonová na chvíli připomínala psa s očima velkýma jako talíře.

„Mrtvola! Doufám, že to nebyl pan Chapman. Nebo snad nějaký cizinec?“

„Nebyl to žádný muž,“ odpověděl Japp „Tělo patří ženě.“

„Ženě.“ Paní Mertonová vypadala ještě více překvapená.

„Proč vás napadlo, že šlo o muže?“ zeptal se Poirot šetrně.

„Ach, ani nevím. Prostě mi to přišlo tak nějak pravděpodobnější.“

„Ale proč? Protože měla paní Chapmanová ve zvyku přijímat návštěvníky mužského pohlaví?“

„To ne -opravdu ne,“ pohoršila se paní Mertonová. „Na něco takového jsem opravdu ani nepomyslela. Sylvia Chapmanová nebyla ani v nejmenším tenhle typ –ani náhodou! Zkrátka když pan Chapman -chci říct -“

Větu nedokončila.

„Mám takový dojem, madame," řekl Poirot, "že víte trochu víc, než jste nám zatím prozradila.“

„Já vážně nevím,“ odpověděla paní Mertonová nejistě, „co mám dělat! Víte, nechci zrovna zneužít důvěru a ujišťuji vás, že jsem nikomu nevyzradila, co mi Sylvia tehdy řekla -tedy kromě pár velice dobrých známých, na které se můžu spolehnout -“

Paní Mertonová se nadechla.

„Co vám paní Chapmanová řekla?“ zeptal se Japp.

Paní Mertonová se předklonila a ztišeným hlasem vyprávěla: „Jednoho dne jí to, takříkajíc, vyklouzlo. Byly jsme na jakémsi filmu o tajné službě a paní Chapmanová prohlásila, že ať to napsal kdokoli, o tomhle tématu neměl ani ponětí. A pak to z ní vypadlo -zavázala mě přísahou mlčenlivosti. Tedy šlo o to, že pan Chapman pracoval pro tajnou službu. To byl také ten pravý důvod, proč musel často jezdit do ciziny. Zbrojařská firma sloužila jenom jako zástěrka. Paní Chapmanové to přinášelo dost trápení, protože svému manželovi nemohla ani psát, ani od něj dostávat dopisy, když byl pryč. A bylo to samozřejmě nebezpečné!“

IV

Vraceli se dolů po schodech zpátky do čísla 42 a Japp procítěně vykřikl: „Stíny Philipse Oppenheima, Valentiny Williamsové a Williama le Queux. Já se snad zblázním!“

Seržant Beddoes, onen bystrý mladík, už je očekával. „Ze služky se mi nepodařilo dostat nic užitečného, pane,“ oznámil uctivě. „Paní Chapmanová podle všeho služebné dost často měnila. Tahle u ní pracovala jenom poslední měsíc nebo dva. Tvrdí, že paní Chapmanová je milá dáma, která ráda poslouchá rádio a hezky se s ní povídá. Podle té dívky ji její manžel vesele podvádí, ale paní Chapmanová nic netuší. Občas dostává dopisy z ciziny -pár z Německa, dva z Ameriky, jeden z Itálie a jeden z Ruska. Přítel služebné sbírá známky a paní Chapmanová je pro něj vytrhávala z obálek.“

„Něco zajímavého v dokumentech paní Chapma nové?“

„Naprosto nic, pane. Vlastně jich ani moc nemá. Několik účtenek a poukázek -všechny z okolí. Staré divadelní programy, pár kuchařských receptů vystřižených z novin a leták o buddhistické misi.“

„Kdo sem přinesl leták, není těžké uhodnout. Člověk by neřekl, že by mohla vraždit, viďte? A přesto se zdá že to tak bude. Rozhodně je přinejmenším spolupachatelkou. Nikdo si tehdy večer nevšiml nějakého neznámého muže?“

„Vrátný si na nikoho takového nepamatuje -po takové době mě to ale ani nepřekvapuje a navíc je to velký dům, pořád sem někdo přichází a zase odchází. Dokáže stanovit jenom den, kdy přišla na návštěvu slečna Sainsbury Sealová, protože hned druhý den ho odvezli do nemocnice a vlastně už ten večer se necítil moc dobře.“

„Z vedlejších bytů náhodou nikdo nic neslyšel?“

Mladý policista zavrtěl hlavou.

„Ptal jsem se v bytě nad i pod tímhle. Nikdo si nevybavuje, že by zaslechl něco neobvyklého. Prý měli v obou bytech asi puštěné rádio.“

Z koupelny, kde si myl ruce, vyšel policejní lékař. „Pěkně nechutná mrtvolka,“ poznamenal zvesela. „Až tady skončíte, pošlete mi ji a já půjdu na věc.“

„Nemáte, doktore, ani představu o příčině smrti?“ „To vám nemůžu říct, dokud neprovedu pitvu. Jediné co vím určitě, je to, že zranění v obličeji byla způsobena až po smrti. Víc se ale vážně dozvím, až ji budu mít na pitevním stole. Žena středního věku, celkem zdravá, šedivé kořínky vlasů, ale jinak obarvená blondýnka. Na těle můžou být nějaká rozpoznávací znamení -jestli ne, bude slušná prácička ji identifikovat. Cože, vy víte, kdo to je? To je skvělé! Co říkáte? Ta pohřešovaná žena, o které se všude tolik píše? No, víte, já noviny vůbec nečtu. Jenom luštím křížovky.“

„Tomu tedy říkám publicita!“ prohodil Japp trpce, když doktor odešel.

Poirot obcházel kolem psacího stolu. Vzal z něj malý hnědý adresář.

Neúnavný Beddoes řekl:

„V něm nic zajímavého nenajdete -jsou tam hlavně kadeřníci, krejčí a tak. Všechny soukromé osoby a jejich adresy jsem si poznamenal.“

Poirot otevřel adresář na stránce s písmenem D. Ta nabízela Dr. Davise z Ulice Prince Alberta 17, rybárnu Drake & Pomponetti a pod nimi: Dentista -p. Morley, Ulice Královny Charlotty 58.

Poirotových očích zablesklo zelenavým světlem.

„Mám takový dojem," řekl, „že nebude nijak obtížné zjistit s naprostou jistotou její identitu."

Japp na něj tázavě pohlédl.

„Copak není jasné -?" řekl.

„Chci mít jistotu," odvětil Poirot rázně.

V

Slečna Morleyová se uchýlila na venkov. Pobývala v malém vesnickém domku poblíž Hertfordu.

Poirota přivítala vlídně. Od smrti jejího bratra se jí trochu zachmuřila tvář, napřímilo držení těla a utvrdil celkový přístup k životu. Hořce snášela stín, který na na profesionální jméno jejího bratra uvrhly závěry soudního ohledání.

Nabyla dojmu, že i Poirot sdílí její přesvědčení o nesprávnosti koronerova výroku. Díky tomu se poněkud uvolnila.

Na jeho otázky odpovídala dostatečně pohotově a fundovaně. Všechny pracovní dokumenty pečlivě vedla slečna Nevillová a byly předány nástupci pana Morleyho. Někteří pacienti se sami nechali přeregistrovat k panu Reillymu, další se spokojili s novým společníkem a jiní se zase rozhodli odejít k úplně jinému zubaři.

Když slečna Morleyová poskytla veškeré informace, které poskytnout mohla, řekla:

„Takže vy jste našli tu Henryho pacientku –slečnu Sainsbury Sealovou -a ji také zavraždili."

Slovo, také' znělo poněkud vyzývavě. Zdůraznila ho.

„Váš bratr se před vámi nikdy o slečně Sainsbury Sealové nezmínil?"

„Ne, nevzpomínám si, že by se kdy zmínil. Svěřoval se mi, když se mu dostal pod ruku nějaký nesnesitelný pacient. Nebo mi vyprávěl, když některý z pacientů řekl něco zábavného. Ale jinak jsme o jeho práci moc nemluvili. Býval jenom rád, když mohl večer všechno pustit z hlavy. Někdy se vracel hodně unavený."

„Zaslechla jste někdy mezi jmény pacientů vašeho bratra jméno paní Chapmanové?"

„Chapmanové? Ne, myslím že ne. V tomhle vám určitě poradí slečna Nevillová."

„Nesmírně rád bych se s ní setkal. Kde je teď?"

„Pokud vím, přijala místo u jednoho zubaře v Ramsgatu."

„Ještě; se neprovdala za toho mladého muže, Franka Cartera?"

„Ne. A doufám, že z toho nic nebude. Ten mládenec se mi nelíbí, pane Poirote. Opravdu ne. Něco mi na něm nehraje. Nemůžu se zbavit pocitu, že v něm není ani zbla opravdového smyslu pro morálku."

„Považujete za pravděpodobné, že by právě on mohl zastřelit vašeho bratra?"

„Někdy si říkám," odpověděla slečna Morleyová váhavě, „že by toho byl schopen -má hrozně prudkou povahu. Jenomže nechápu, jaký by pro to měl mít motiv - a vlastně ani příležitost. Víte, Henrymu se nepodařilo Gladys přesvědčit, aby mu dala košem. Držela se ho zuby nehty."

„Myslíte, že by ho mohl někdo uplatit?"

„Uplatit? Aby zabil bratra? To je mi ale divný nápad !"

V tu chvíli přinesla pohledná hnědovlasá dívka čaj. Když se za ní opět zavřely dveře, zeptal se Poirot:

„To děvče u vás sloužilo i v Londýně, viďte?“

„Agnes? Ano, jako panská. Kuchařku jsem propustila -stejně se jí na venkov nechtělo. Agnes to všechno zvládá, stává se z ní obstojná kuchařka.“

Poirot přikývl.

Velmi podrobně byl obeznámen s uspořádáním domácnosti v ulici Královny Charlotty 58. V době oné tragédie se probíralo ze všech stran. Pan Morley se sestrou obývali horní dvě patra domu jako mezonetový byt. Přízemí bylo celé uzavřeno, až na úzkou chodbu vedoucí na dvorek, kde vedla do nejvyššího patra drátěná klec na dodávky obchodníků a byl také instalován zvukovod. Jediným vchodem do domu tedy zůstávaly hlavní dveře, jež byly pod dohledem Alfreda. To umožňovalo policii mít jistotu, že se to dopoledne nemohl do domu dostat nikdo neznámý. Kuchařka i panská sloužily u Morleyových několik let a těšily se dobré pověsti. Takže i přes teoretickou možnost, že by se některá z nich vytratila a seběhla do druhého patra, kde by zastřelila svého pána, nebyla tato eventualita od samého začátku brána vážně v úvahu. Ani jedna z nich nepůsobila při výslechu nepatřičně nervózně nebo rozrušeně a nebylo důvodu je se smrtí pana Morleyho jakýmkoli způsobem spojovat.

Nicméně, když Agnes podávala Poirotovi při jeho odchodu klobouk a hůl, zeptala se ho s neobyčejnou naléhavostí:

„Ví se už - ví se už něco bližšího o pánově smrti, pane?“

Poirot se na ni otočil.

„Žádné nové okolnosti na světlo nevyšly,“ odpověděl.

„A oni si doopravdy pořád myslí, že se zastřelil, protože to přehnal s tím lékem ?“

„Ano. Proč se ptáte?“

Agnes si žmoulala zástěru. Odvrátila tvář.

„Paní -paní si myslí, že to tak nebylo,“ odvětila nezřetelně.

„A vy s ní snad souhlasíte?“

„Já? Ale já přece nic nevím, pane. Já jen -jen jsem to chtěla vědět najisto.“

„Ulevilo by se vám snad,“ pronesl Poirot nejšetrnějším hlasem, jaký svedl, „kdyby nade vši pochybnost vyplynulo, že skutečně spáchal sebevraždu?“

„Ach ano, pane,“ souhlasila Agnes hbitě, „to by se mi ulevilo.“

„Máte k tomu snad nějaký zvláštní důvod?“

Její vyděšené oči se setkaly s Poirotovými. Trochu ucouvla.

„Já -já o tom nic nevím, pane. Jen jsem se tak ptala.“

Proč se ale ptala? kladl si Poirot otázku, když scházel po cestě k bráně.

S jistotou cítil, že na tuto otázku existuje uspokojivá odpověď. Zatím ale nedokázal uhodnout, jak ta odpověď zní. V každém případě měl ale pocit, že se posunulo krok dál.

VI

Po návratu domů překvapil Poirota neohlášený host, který tam na něj čekal.

Zpoza zadní části jednoho z křesel vykukovala pleš. Vzápětí se objevila malá, drobná postava pana Barnese. Se svým obvyklým mžikáním očima ze sebe vypravil suchopárnou omluvu.

Jak vysvětlil, přišel panu Herculovi Poirotovi oplatit návštěvu.

Poirot prohlásil, že je návštěvou pana Barnese potěšen. George dostal pokyn, aby připravil kávu - nedává-li však pan Barnes přednost čaji či whisky se sodou.

„Káva přijde znamenitě k duhu," reagoval pan Barnes. „Předpokládám, že váš sluha vaří dobrou kávu. O většině anglických sluhů se to říci nedá."

Po krátké výměně zdvořilostních poznámek si pan Barnes lehce odkašlal.

„Budu k vám upřímný, pane Poirote," začal. „Přivedla mě sem obyčejná zvědavost. Domnívám se, že jste velmi dobře obeznámen s podrobnostmi tohoto poněkud zvláštního případu. V novinách jsem se dočetl, že pohřešovaná slečna Sainsbury Sealová již byla nalezena, že proběhlo soudní ohledání a bylo odročeno pro nedostatek důkazů. Jako příčinu smrti stanovili předávkování medinalem."

„To vše souhlasí," přitakal Poirot.

Nastala chvíle ticha, po níž se Poirot zeptal:

„Slyšel jste někdy o Albertu Chapmanovi, pane Barnesi ?"

„Aha, myslíte manžela té dámy, v jejímž bytě přišla slečna Sainsbury Sealová o život? Působí jako dosti nepolapitelná osoba."

„Stěží však neexistující?"

„To nikoli," odpověděl pan Barnes. „Existuje. Ano, existuje -nebo alespoň existoval. Doslechl jsem se, že je mrtvý. Takovým fámám ale nemůžete věřit."

„Co byl vlastně zač, pane Barnesi?"

„Pochybuji, že to budou probírat u soudu. Určitě ne tehdy, budou-li se tomu moci vyhnout. Vychrlí tam historku o obchodním cestujícím zbrojařské firmy."

„Takže byl skutečně v tajné službě?"

„Samozřejmě, že byl. Svou ženu do toho ale neměl vůbec zasvěcovat. Vlastně by měl po sňatku ze služby vystoupit. Obvykle se to tak dělává. Ovšem ne tehdy patříte-li k těm opravdu nejtajnějším."

„A Albert Chapman k nim patřil?"

„Ano. QX912 -pod tímhle krycím označením byl znám. Vlastní jména se prakticky nepoužívají. Tedy, ne chtěl bych vyvolat dojem, že QX912 byl nějak zvlášť důležitý. Spíše užitečný, neboť to byl takový obyčejný nenápadný člověk -ten typ, u kterého je obtížné pamatovat si jeho tvář. Hojně ho využívali jako kurýra na příč Evropou. Víte, o co jde. Jeden dopis -zdvořilý a důstojný -putuje přes našeho velvyslance v zemi XY. Druhý -neoficiální, obsahující tu špínu -prostřednictvím QX912, tedy jinak řečeno pana Alberta Chapmana."

„Pak byl tedy obeznámen se spoustou užitečných informací?"

„Pravděpodobně nebyl obeznámen vůbec s ničím," řekl pan Barnes pobaveně. „Jeho práce spočívala pouze v tom, že jen naskakoval a vyskakoval z vlaku, lodi nebo letadla a vykládal tu správnou povídačku, aby vysvětlil, proč jel zrovna tam, kam jel!"

„A k vám se doneslo, že již není naživu?"

„Přesně to se ke mně doneslo," odpověděl pan Barnes. „Nesmíte ale věřit všemu, co slyšíte. Já to nikdy nedělám."

Poirot se na něj podíval pronikavým pohledem.

„Co myslíte, že se stalo s jeho ženou?" zeptal se.

„Nemám tušení," odvětil pan Barnes. „Vy ano?" pohlédl s doširoka otevřenýma očima na Poirota.

„Jisté tušení mám –" řekl Poirot a zarazil se. Pak nejistě dodal: „Jsem velmi zmatený."

„Trápí vás něco konkrétního?" otázal se pan Barnes soucitně.

„Ano, trápí. Svědectví mých vlastních očí..."

VII

Japp vstoupil do Poirotova obývacího pokoje a bouchl kloboukem do stolu s takovou silou, že se stůl zakymácel.

„Jak jste na to, k čertu, přišel?" řekl.

„Milý Jappe, já vůbec nevím, o čem mluvíte."

„Co vám vnuklo ten nápad," ptal se znovu Japp zřetelně a energicky, „že to tělo nepatřilo slečně Sainsbury Sealové?"

„Znepokojoval mě její obličej," odpověděl Poirot ustaraně. „Co mohlo vraha vést k tomu, aby ho tak zohyzdil?"

„Já vám povídám -podle mě by nám o tom mohl něco povědět Morley, kdyby tu byl s námi. Víte, je docela možné, že se ho zbavili úmyslně -aby nemohl podat svědectví."

„Bylo by jistě lepší, kdyby mohl svědčit osobně."

„Leatheran, Morleyho následovník, bude stačit. Je to naprosto schopný muž se solidním vystupováním a jeho důkazní materiál je neoddiskutovatelný.“

Příštího dne zvěstovaly večerní noviny senzační zprávu. Mrtvola nalezená v bytě v Battersea, o níž se předtím nikdy pokládalo, že patří slečně Sainsbury Sealové, byla jednoznačně identifikována jako tělo paní Chapmanové.

Pan Leatheran z ulice Královny Charlotty 58 tak bez váhání určil na základě konfrontace chrupu a čelisti nalezeného těla se záznamy vedenými v kartotéce zesnulého pana Morleyho.

Tělo bylo oděno v šatech slečny Sainsbury Sealové, rovněž nalezená kabelka patřila slečně Sainsbury Sealové. Kde je však samotná slečna Sainsbury Sealová?

…slípka velká vypasená …

I

Když vycházeli ze soudní budovy, řekl Japp Poirotovi radostně:

„Dobrá prácička, to tedy ano. Jsou z toho paf!“

Poirot přikývl.

„Vám to došlo jako prvnímu,“ pokračoval Japp, „ale jak víte, mně se to tělo taky nějak nezamlouvalo. Koneckonců, přece nerozmlátíte něčí obličej a hlavu jen tak pro nic za nic. Byla to pěkně nechutná prácička a je nad slunce jasné, že je k tomu musel vést nějaký důvod. A ten důvod se nabízí jenom jeden -zmást nás při identifikaci.“

Velkoryse dodal:

„Mně ovšem nedošlo tak rychle, že to vlastně byla ta rdruhá ženská.“

„A přitom, milý příteli,“ řekl Poirot s úsměvem, „se popisy obou žen v základních rysech výrazně nelišily. Paní Chapmanová sice byla elegantní, pohledná dáma, která chodila dobře nalíčená a módně vystrojená, zatímco slečna Sainsbury Sealová působila ošuměle a po rtěnce nebo make-upu u ní nebyla ani známka. V tom podstatném si ale byly podobné. Oběma bylo kolem čtyřiceti. Obě měly zhruba stejnou postavu. Oběma začínaly šedivět vlasy, což se obě rozhodly zamaskovat obarvením na blond.“

„Jistě -když to podáte takhle. Jedno ale musíme připustit -ta naše slušňoučká Mabelle nám pěkně navěsila bulíky na nos, jen co je pravda. Byl bych přísahal, že je tou, za kterou se vydává.“

„Ale příteli, to také byla. O její minulosti přece víme všechno.“

„Nevěděli jsme, že je schopná spáchat vraždu -a přesně takhle to teď vypadá. Sylvia nezavraždila Mabelle. Mabelle zavraždila Sylvii.“

Hercule Poirot ustaraně zavrtěl hlavou. Stále se nemohl jen tak smířit s představou Mabelle Sainsbury Sealové jako vražedkyně. V uších mu však zněl tichý ironický hlas pana Barnese:

„Hledejte mezi spořádanými a počestnými občany...“

Mabelle Sainsbury Sealová byla nesmírně počestná.

„Já téhle záhadě přijdu na kloub, Poirote. Ta ženská už mě za nos vodit nebude!“ pronesl Japp důrazně.

II

Druhého dne Japp zavolal. Jeho hlas měl podivný tón. „Poirote, chcete slyšet novinu?“ řekl. „Je to v háji, kamaráde. V háji !“

„Pardon? -zřejmě je nějaká závada na spojení. Nerozuměl jsem úplně -“

„Balíme, příteli. BA-LÍ-ME! Padla! Uvelebíme se a budeme chytat lelky!“

V tuto chvíli již nebylo o hořkosti v hlase pochyb. Poirot se polekal.

„Co balíme?“

„Celou tu proklatou, zatracenou věc! Celý ten povyk! Publicitu! Kupu triků!“

„Já vám ale stále nerozumím.“

„Tak dobrá, Poslouchejte. A Poslouchejte pozorně, protože nemůžu dost dobře uvádět jména. Víte, co vyšetřujeme, že? Pročesáváme celou zemi kvůli jisté bláznivé herečce, viďte?“

„Ano, ano, skvělé -nyní již rozumím.“

„No, tak to můžeme zabalit. Odvolali to. Ututlat, mlčet jako hrob. Teď už to chápete?“

„Ano, chápu. Ale proč?“

„Příkazy z toho proklatého ministerstva zahraničí.“

„Není to dosti neobvyklé?“

„Ani ne, občas k tomu dochází.“

„Proč by ale měli být tak hákliví na slečnu - na obyčejnou bláznivou herečku?“

„Na ni vůbec hákliví nejsou. Ta jim nestojí ani za zlámanou grešli. Jde o publicitu -kdyby ji předvolali k soudu, mohlo by toho vyplout na povrch až moc o paní S. C. O mrtvé. V tom vězí ten důvod k ututlání! Můžu se jenom dohadovat, ale řekl bych, že ten její prokletý manžílek -pan A. C. -Stíháte?“

„Jistě, jistě.“

„Tedy že je zrovna na nějakém ožehavém místě někde venku a oni mu to nechtějí zavařit.“

„Pchá!“

„Co jste říkal?“

„Vydal jsem ze sebe, *mon ami*, výkřik nevole!“

„Ach tak! Já myslel, že jste chytil rýmu. Tak nevole je rozhodně namístě. Klidně bych použil i silnější

výraz. Nechat tu ženskou pláchnout -přímo soptím vzteky.“

„Neprojde jí to,“ řekl Poirot velmi tiše.

„Máme svázané ruce, jak vám to mám jinak říct?“

„Možná vaše -moje nejsou!“

„Starý dobrý Poirot! Takže vy do toho jdete dál?“

„*Mais oui*, jako o život.“

„Tak hlavně ať o něj nepřijdete, starý brachu! Jestli bude tenhle případ pokračovat tak, jak začal, nejspíš vám brzo někdo pošle poštou jedovatou tarantuli!“

Když Poirot zavěsil, řekl si sám pro sebe: Proč jsem vlastně použil tu melodramatickou frázi -‚jako o život'? *Vraiment*, to je absurdní!

III

Večerní poštou přišel dopis. Až na podpis byl napsán na stroji.

Vážený pane Poirote (začínal),

byl bych Vám nesmírně zavázán, kdybyste mě mohl někdy během zítřka navštívit. Možná pro vás budu mít zakázku. Navrhuji v půl jedné v mém domě v Chelsea. Pokud by Vám to nevyhovovalo, mohl byste, prosím, zavolat mé sekretářce a dohodnout se s ní na jiné hodině? Omlouvám se, že se ozývám na poslední chvíli.

S pozdravem

Alistair Blunt

Poirot dopis narovna] a přečetl ho ještě jednou. V tu chvíli zazvonil telefon.

Čas od času se oddával pocitu, že dokáže podle zvonění te]efonu odhadnout, jaký druh zprávy mu přinese.

Tentokrát si by] okamžitě jistý, že půjde o ve]mi důležitý hovor. Nebude to žádný omyl ani nikdo z jeho přátel.

Vstal a zvedl sluchátko.

Svým zdvořilým h]asem s cizím přízvukem do něj vyřkl:

„*Allo*?“

„Jaké máte číslo, prosím?“ ozval se jakýsi neosobní hlas.

„Toto je Whitehall 7272.“

„astala pauza, cvaknutí, a pak se ozval další hlas. Patřil nějaké ženě.

„Pan Poirot?“

„Ano.“

„Pan Hercule Poirot?“

„Ano.“

„Pane Poirote, v nejbližší době obdržíte -nebo jste již obdržel -jistý dopis.“

„S kým hovořím?“

„Není nutné, abyste to věděl.“

„Dobře. Večerní poštou jsem obdržel osm dopisů a tři účty, madame.“

„Pak tedy víte, který z nich mám na mysli. Uděláte rozumnou věc, když nabídku, která vám v něm byla učiněna, odmítnete.“

„To je, madame, věc, o které rozhodnu sám.“

„Varuji vás, pane Poirote," pokračoval hlas odměřeně. „Vaše vměšování už nebude déle tolerováno. Dejte od téhle záležitosti ruce pryč!"

„A pokud od ní ruce pryč nedám?"

„V takovém případě podnikneme kroky, které zajistí, že se vašeho vměšování již nebude třeba obávat..."

„To je vyhrožování, madame!"

„Jen vás žádáme o to, abyste byl rozumný... Je to ve vašem zájmu."

„Jste více než šlechetná!"

„"Nedokážete změnit vývoj událostí, které už jsou připraveny. Nepleťte se tedy do věcí, jež se vás vůbec netýkají! Rozumíte?"

„Ale jistě, rozumím. Jsem však toho mínění, že smrt pana Morleyho se mě týká."

„Morleyho smrt bylo nedopatření," poznamenal ženský hlas stroze. „Připletl se nám do cesty."

„Byla to lidská bytost, madame, a zemřel dříve, než mu bylo určeno."

„Vždyť na něm vůbec nezáleželo."

„Tak v tom se mýlíte..." reagoval Poirot velmi tichým, avšak nebezpečným hlasem.

„Mohl si za to sám. Odmítl být rozumný."

„Já také odmítám být rozumný."

„Pak jste blázen."

Na druhé straně drátu se ozvalo cvaknutí, které znamenalo ukončení hovoru.

Poirot zvolal „*Allo*?" a pak položil sluchátko i on. Neobtěžoval se tím, aby se na ústředně pokoušel zjistit číslo volajícího. Bylo mu nad slunce jasné, že hovor byl spojen z veřejné telefonní budky.

Co ho však na celé věci zaráželo a zajímalo, byl fakt, že mu onen hlas zněl povědomě. Zapojil své mozkové buňky ve snaze přivolat prchlivou paměť zpět. Mohl to snad být hlas slečny Sainsbury Sealové?

Pokud si však dokázal vybavit, hlas Mabelle Sainsbury Sealové byl posazen velmi vysoko a zněl poněkud afektovaně, s přehnaně důraznou dikcí. Tento hlas se mu ani v nejmenším nepodobal. Přesto ale mohl slečně Sainsbury i Sealové patřit, pokud by se snažila zůstat nepoznána.

Koneckonců, ve své době bývala herečkou. Změnit hlas by pro ni pravděpodobně nepředstavovalo žádný velký problém. Samotné zabarvení hlasu nebylo zase tak nepodobné tomu, které si pamatoval.

Vysvětlení ho však neuspokojovalo. Ne, takový hlas má spojený s nějakou jinou osobou. Nejde o nikoho, koho by znal příliš dobře, ale byl zcela přesvědčen, že hlas už někde slyšel -jednou, možná i dvakrát.

Zajímalo ho, proč se někdo obtěžuje mu zavolat a vyhrožovat? Copak ti lidé vážně věřili, že ho jejich výhrůžky odradí? Zřejmě věřili. V psychologii se tedy asi moc nevyznají.

IV

V ranních novinách se objevila senzační zpráva. Na předsedu vlády byl spáchán atentát, když předešlého večera odcházel se svým známým z čísla 10 na Downing Street. Kulka naštěstí minula cíl. Střelec, jakýsi indický muž, byl vzat do vazby.

Po přečtení si Poirot objednal taxi do Scotland Yardu, kde byl uveden do Jappovy kanceláře. Japp svého hosta srdečně přivítal.

„Aha, takže vás sem přivedla ta novinka. Padla někde zmínka o tom, kdo byl oním ‚známým', který premiéra doprovázel?“

„Ne, kdo to byl?“

„Alistair Blunt.“

„Skutečně?“

„A my nemáme sebemenší důvod pochybovat,“ pokračoval Japp, „že kulka byla určená Bluntovi, a ne premiérovi. Tedy pokud ten chlápek nebyl ještě nemožnějšÍ střelec, než se zdá být teď!“

„Kdo střílel?“

„Nějaký bláznivý hindský student. Bylo to nedomyšlené,jako obvykle. Ale někdo ho navedl. Nebylo to z jeho hlavy.“

Japp pak dodal:

„Byla to pořádná fuška, než jsme ho chytili. Jak víte, Downing Street 10 je pod dohledem malé skupiny lidí. Když se ozval výstřel, jeden mladý Američan popadl malého vousatého chlapíka. Držel se ho jako klíště a ječel na policajty, že ho má. Mezitím se Ind v klidu vypařil -jeden z našich lidí ho ale nakonec čapnul.“

„Ten Američan byl kdo?“ zeptal se Poirot se zájmem.

„Mládenec jménem Raikes. Proč -“ zarazil se a udiveně zíral na Poirota. „Co se děje?“

„Howard Raikes, přechodně v hotelu Holborn Palace,“ pronesl Poirot.

„Správně. Kdo -no jasně! Mně se zdálo to jméno nějak povědomé. To je ten pacient, co tenkrát, když se Morley zastřelil, utekl z čekárny...“

Odmlčel se.

„Je až bizarní,“ řekl pak zamyšleně, „jak se nám tahle stará záležitost pořád připomíná. Vás ty vaše teorie o případu ještě nepustily, viďte, Poirote?“

„Máte pravdu, stále mám své teorie...“ odpověděl Poirot smrtelně vážně.

V

V Gotickém domě přijal Poirota tajemník -vysoký mladý muž s dokonalým společenským vystupováním. Nasadil příjemně omluvný tón.

„Je mi velice líto, pane Poirote, stejně jako panu Bluntovi. Byl povolán do Downing Street ohledně onoho - ehm -včerejšího incidentu. Telefonoval jsem vám domů, ale vy jste již byl, bohužel, na cestě.“

Mladík kvapně pokračoval:

„Pan Blunt mě pověřil, abych vás požádal, zda byste byl ochoten strávit víkend v jeho domě v Kentu. Tedy na Exshamu. Pokud souhlasíte, vyzvedne vás zítra večer autem.“

Poirot nabídku nerozhodně zvažoval.

„Panu Bluntovi opravdu velmi záleží na tom, aby se s vámi viděl,“ přesvědčoval ho mladý muž.

„Děkuji, přijímám tedy,“ řekl Poirot a pokynul hlavou.

„Ach, to je skvělé. Pan Blunt bude nesmírně potěšen. Bude vám vyhovovat, když pro vás přijede ve tři čtvrtě na šest -Ach, dobré ráno, paní Oliverová -“ Právě

vešla matka Jane Oliverové. Byla velmi elegantně oblečena, s kloboukem do čela na naprosto dokonalém účesu.

„Ach, pane Sel by, dal vám pan Blunt nějaké instrukce ohledně těch zahradních židlí? Včera večer jsem si s ním o nich chtěla promluvit, protože vím, že na víkend odjíždíme a-“

Paní Oliverová zaznamenala Poirotou přítomnost a zarazila se.

„Znáte se s paní Oliverovou, pane Poirote?“

„Již jsem měl to potěšení se s madame setkat.“

Poirot se uklonil.

„Určitě? Dobrý den. Jsem si, samozřejmě vědoma, pane Selby, že je Alistair nesmírně zaneprázdněný a že mu takové maličkosti týkající se domácnosti nemusí připadat důležité -“

„Vše je zařízeno, paní Oliverová,“ řekl schopný pan Selby. „Pan Blunt se o tom zmínil a já jsem se pak spojil s panem Deeversem.“

„Tak to se mi tedy vážně ulevilo. A mohl byste mi říct, pane Selby. ..“

Paní Oliverová pokračovala ve štěbetání. Poirota napadlo, že mu připomíná slepici. Velkou vypasenou slepici! Paní Oliverová, nepřestávajíc brebentit, následovala majestátně své poprsí směrem ke dveřím.

„A je-li skutečně zajištěno, abychom byli tentokrát o víkendu sami –“

Pan Selby si odkašlal.

„Ehm -na víkend s vámi odjíždí také pan Poirot.“

Paní Oliverová se zastavila. Otočila se a s neskrývanou nechutí si Poirota změřila.

„To je vážně pravda?“

„Pan Blunt byl tak laskav a pozval mě," odpověděl Poirot.

„No, to by mě tedy zajímalo, proč -ten Alistair snad nemá rozum. Nezlobte se, pane Poirote, ale pan Blunt mě výslovně ubezpečil, že hodlá strávit klidný víkend v úzkém kruhu rodiny."

„Pan Blunt velmi stojí o to, aby pan Poirot přijel," řekl pan Selby rozhodně.

„Ach, opravdu? Mně se o tom nezmínil."

Otevřely se dveře. Stála v nich Jane.

„Tak mami, co je s tebou, že nejdeš?" zeptala se netrpělivě. „Oběd máme domluvený na čtvrt na dvě!"

„Vždyť už jdu, Jane. Nebuď tak netrpělivá."

„Dobře, tak si ale proboha pospěš -Dobrý den, pane Poirote."

Rázem se začala kontrolovat. Její nedůtklivost byla tatam, oči zostražitěly.

„Pan Poirot přijede na víkend na Exsham," poznamenala paní Oliverová chladně.

„Aha -chápu."

Jane Oliverová ustoupila a nechala matku projít. Ve chvíli, kdy se ji chystala následovat, se ještě otočila zpátky.

„Pane Poirote!" zvolala autoritativním hlasem. Poirot šel k ní.

„Vy přijedete na víkend na Exsham? Proč?" zeptala se tiše.

Poirot pokrčil rameny.

„Je to laskavá nabídka vašeho strýce," řekl.

„On přece ale nemůže nic tušit... Nemůže... Kdy vás o to požádal? Ale ne, není třeba –"

„Jane!" volala na ni její matka z haly.

„Zapomeňte na to. Prosím vás, nejezděte tam.“

Odešla z pokoje. Poirot zaslechl hašteřivé zvuky. Nemohl neslyšet vysoký, naříkavý, žvatlavý hlas paní Oliverové. „Jane, já už vážně nehodlám trpět tvoji drzost... Podniknu patřičné kroky, abys neměla možnost zasahovat –“

„Takže zítra těsně před šestou, pane Poirote?“ ozval se tajemník.

Poirot mechanicky přikývl na znamení souhlasu. Stál tam jako člověk, který právě spatřil ducha. Byly to však uši, nikoli oči, které mu způsobily takový šok.

Dvě věty, které se k němu donesly otevřenými dveřmi, se takřka shodovaly s těmi, které vyslechl předešlého večera z telefonního sluchátka. Už věděl, proč mu ten hlas připadal trochu povědomý.

Když vycházel na denní světlo, nepřítomně potřásal hlavou.

Paní Oliverová?

To je ale nemožné! Ten, kdo k němu promlouval v telefonu, přece nemohla být paní Oliverová!

Ta hloupá žena z vyšších kruhů -sobecká, prostoduchá, chamtivá, egocentrická? Jakže ji to před chvílí sám pro sebe nazval?

Ta velká vypasená slepice? *C'est ridicule*! řekl si Poirot. Jeho uši ho nejspíš musely oklamat. A přesto -

VI

Rolls-royce přijel pro Poirota načas -těsně před šestou. Jedinými pasažéry byli Alistair Blunt a jeho tajemník. Paní Oliverová s Jane podle všeho odjeli již dříve jiným autem.

Cestou nedošlo k ničemu zvláštnímu. Blunt toho mnoho nenamluvil a když, pak většinou o své zahradě a o jakési nedávné zahradnické výstavě.

Poirot mu pogratuloval k úniku před smrtí, což Blunt přijal s námitkami.

„Ach, tohle!“ řekl. „Snad si nemyslíte, že ten člověk střílel zrovna na mě. Ať tak či onak, neměl ani ponětí o tom, jak se míří! Zkrátka jeden z těch pološílených studentů. Jsou v podstatě neškodní. Jen se trochu dostanou do ráže a začnou si představovat, že takový výstřel nazdařbůh na premiéra změní běh dějin. Je to vlastně politováníhodné.“

„Vyskytly se i jiné útoky na vaši osobu, nemám pravdu?“

„To zní poněkud melodramaticky,“ řekl Blunt. „Nedávno mi někdo poslal poštou bombu -nebyla moc účinná. Nevím, jak si tihle mládenci, kteří by nejraději převzali řízení světa do svých otěží, mohou myslet, že by se jim přitom dařilo, když se jim nepodaří ani vyrobit obyčejnou účinnou bombu?“

Zavrtěl hlavou.

„Jde stále o to samé -dlouhovlasí vyšinutí idealisté bez jakékoli sebemenší praktické zkušenosti. Já se nepovažuji za nijak zvlášť chytrého člověka -nikdy jsem takový ani nebyl -umím ale číst, psát a počítat. Víte, co tím chci říct?“

„Snad ano, ale pokuste se mi to vysvětlit trochu podrobněji.“

„Dobrá. Když si přečtu něco, co je napsané v angličtině, dokážu z toho pochopit, oč jde -teď nemluvím o nesrozumitelných blábolech, složitých definicích nebo filozofických spisech, ale o úplně normální každodenní

angličtině. Většina lidí tohle nedokáže! Nebo když chci něco napsat, nedělá mi potíže vyjádřit přesně to, co vyjádřit chci. Zjistil jsem, že ani tohle spousta lidí neumí! A jak už jsem řekl, umím počítat. Má-li Jones osm banánů a Brown mu jich deset vezme, kolik banánů Jonesovi zůstane? Tohle je typ počtů, u kterých se lidé rádi tváří, jako že na ně existuje jednoduchá odpověď. Oni zkrátka nepřipustí, že to jednak Brown prostě nemůže udělat, a jednak že nikdy nedojdete ke kladnému výsledku!“

„Raději považují takový příklad za kouzelnický trik?“

„Přesně tak. Politici jsou úplně stejní. Já jsem se ale vždycky snažil prosazovat zdravý selský rozum. Na ten se totiž nakonec stejně nedá vyzrát.“ S nesmělým úsměvem dodal: „Nesmím ale hovořit o práci. Je to takový zlozvyk. Krom toho rád házím pracovní záležitosti za hlavu, když se dostanu pryč z Londýna. Vlastně jsem se těšil, pane Poirote, že si vyslechnu nějaká vaše dobrodružství. Víte, často čtu detektivky nebo thrillery. Jsou podle vás aspoň některé z nich ze života?“

Od tohoto okamžiku sklouzla konverzace po zbytek cesty k obšírnému rozboru přece jen zajímavějších případů Hercula Poirota. Alistair Blunt projevoval lačnost po podrobnostech jako malý školák.

Příjemně navozená atmosféra doznala ochlazení až při příjezdu na Exsham, kde paní Oliverová zpoza svého bujného poprsí vyzařovala mrazivou nelibost. Poirota ignorovala, jak jen to bylo možné. Hovořila výhradně k hostiteli a k panu Selbymu.

Dům byl velmi půvabný, nepříliš veliký, zařízený se stejně dobrým nevtíravým vkusem, který Poirota upoutal už v Londýně. Veškeré vybavení se dalo označit jako drahé, ale jednoduché. Obrovské bohatství, které za vším vězelo, prozrazovala pouze vytříbenost, s níž byl dojem oné zřejmé jednoduchosti vytvořen. Obsluha znamenitá, kuchyně anglická -nikoli kontinentální, vína podávaná u večeře vyvolala v Poirotovi projevy nadšeného uznání. Dostalo se mu výtečné polévky, grilovaného mořského jazyka, srnčího hřbetu s úzkými mladými hrachovými lusky a jahod se šlehačkou.

Poirot natolik vášnivě vychutnával tyto kulinářské skvosty, že neustávajícímu chladnému chování paní Oliverové ani nešetrné neomalenosti její dcery nevěnoval pražádnou pozornost. Jane mu z jakéhosi neznámého důvodu dávala neomylně najevo svou nevraživost. Večeře se blížila ke konci a Poirot tomu nerozuměl.

Blunt přehlédl s mírným údivem stůl a zeptal se:

„Helen s námi dnes nebude večeřet?“

Rty Julie Oliverové se semkly do napjaté linky.

„Drahá Helen se unavila, tuším, prací na zahradě,“ odpověděla. „Navrhla jsem jí, že by udělala mnohem lépe, kdyby si šla lehnout a odpočinula si, než aby se navlékala do šatů a musela tady s námi být. Naprosto mi dala za pravdu.“

„Ach tak,“ prohodil Blunt. Působil jako duchem nepřítomný a trochu vyvedený z míry. „Měl jsem za to, že o víkendech si může dopřát změnu.“

„Helen je taková prostá duše. Ráda chodí spát se slepicemi,“ pronesla paní Oliverová stroze.

Když se Poirot v obývacím pokoji připojil k oběma dámám, zatímco pan Blunt ještě zabředl do

několikaminutového rozhovoru se svým tajemníkem, zaslechl, jak Jane Oliverová říká matce:

„Mami, strýci Alistairovi se moc nelíbil způsob, jakým ses vyjadřovala o Helen Montressorové.“

„Nesmysl,“ oponovala paní Oliverová rozhodně.

„Alistair je příliš velký dobrák. Nic proti chudým příbuzným -je od něj velice hezké, že jí zdarma pronajal domek, ale zdá se mi absurdní, aby ji musel tahat sem do domu víkend co víkend na večeři! Vždyť je to jen sestřenice z druhého kolena nebo tak něco. Neměla by se Alistairovi tak vnucovat!“

„Podle mě je svým způsobem hrdá,“ namítala Jane. „V zahradě odvádí obrovský kus práce.“

„To je známka opravdové úrovně,“ prohodila paní Oliverová ledabyle. „Skotové bývají nezávislí a člověk by si jich měl pro to vážit.“

Pohodlně se usadila na pohovku.

„Přinesla bys mi poslední číslo *Low Down Review*, drahá? Píšou tam o Lois Van Schuylerové a o tom jejím marockém průvodci,“ dodala, aniž by se i nadále obtěžovala zaznamenat Poirotovu přítomnost.

Ve dveřích se objevil Alistair Blunt.

„Mohl byste teď, pane Poirote, zajít do mého pokoje?“ otázal se.

Svatyně samotného Alistaira Blunta byla protáhlá místnost s nízkým stropem v zadní části domu, s okny situovanými směrem do zahrady. Pokoj nabízel pohodlí s hlubokými křesly a pohovkami a přiměřenou mírou nepořádku, která ho činila obyvatelným.

(Je samozřejmě zbytečné zdůrazňovat, že Poirot by dal přednost větší symetričnosti!)

Poté, co svému hostu nabídl cigaretu a sám si zapálil dýmku, přistoupil Alistair Blunt jednoduše rovnou k věci.

„Poměrně dost mě to znepokojuje. Mám, samozřejmě, na mysli případ Sainsbury Sealové. Jisté důvody -a já naprosto nehodlám pochybovat o jejich oprávněnosti - vedly určitá místa k tomu, aby odvolala lov na vraha. Nevím přesně, co je Albert Chapman zač nebo čím se zabývá, Ať už je to ale cokoli, je jeho úloha nesmírně důležitá a jedná se přesně o ten druh práce, který ho může přivést do prekérní situace. Tuhle oblast nemám zrovna v malíčku, ale premiér se zmínil, že si prostě nemohou dovolit jakoukoli publicitu spojenou s tímto případem a že čím dříve se vše vymaže z paměti veřejnosti, tím lépe.

To je zcela v pořádku -nahlížíme-li na věc z hlediska úřadů, které vědí, co je nezbytné zajistit. A tak má policie svázané ruce.“

Naklonil se dopředu.

„Ale já se chci dozvědět pravdu, pane Poirote. A vy jste člověk, který ji pro mě může najít. Nejste omezován byrokracií.“

„Co chcete, abych udělal, pane Blunte?“

„Chci po vás, abyste našel tu ženu -Sainsbury Sealovou.“

„Živou, nebo mrtvou?“

Obočí Alistaira Blunta se nadzdvihlo.

„Domníváte se, že by mohla být mrtvá?“

Hercule Poirot chvíli neodpovídal, pak váhavě a se vší vážností řekl:

„Stojíte-li o můj názor -je to však pouze názor, na to nezapomínejte -, pak si skutečně myslím, že je mrtvá.“

„Co vás k tomu vede?“

Hercule Poirot se pousmál.

„Zřejmě by vám nedávalo smysl, kdybych vám na to odpověděl,“ řekl Poirot, „že mě k tomu přivedly jedny nenošené punčochy v jednom šuplíku.“

Alistair na něj zůstal udiveně zírat.

„Jste neobyčejný člověk, pane Poirote.“

„Jsem velmi neobyčejný. Vyznávám totiž metodu, pořádek a logiku. Neuznávám překrucování skutečností a já jenom proto, aby potvrdily určitou teorii. To já osobně považuji za neobvyklé!“

„Neustále o té věci přemýšlím,“ řekl Alistair Blunt. „Vždycky mi chvíli trvá, než si něco v hlavě pořádně srovnám. A všechno mi to připadá po čertech divné! Mám na mysli to, že se nejdřív zastřelí ten zubař, a pak najdete nějakou Chapmanovou odloženou v její vlastní truhle na kožešiny, s tváří zohyzděnou k nepoznání. Vždyť je to hnusné! Prachsprostě hnusné! Nemůžu se zbavit dojmu, že je za tím něco víc.“

Poirot přikývl.

„A abych řekl pravdu,“ pokračoval, „čím víc o tom přemýšlím, tím víc se přikláním k dojmu, že ta žena mou manželku vůbec neznala. Použila to jen jako záminku k navázání hovoru se mnou. Ale proč? K čemu jí to bylo dobré? Tedy pominu-li dobročinný příspěvek, který je navíc stejně určen pro její spolek, a ne pro ni osobně. A přitom jsem přesvědčen, že -že naše setkání bylo předem připraveno -prostě jsme na sebe měli narazit na schodech před domem. Celé to působilo tak nacvičeně, tak podezřele dobře načasované. Ale proč? To je to, na co se nepřestávám stále dokola ptát -proč?“

„Ano, máte pravdu, skutečně se člověk musí ptát, proč já si tuto otázku pokládám. A odpověď mě nenapadá Ne, nenapadá.“

„Vy jste si k tomuhle problému nevytvořil žádné teorie?“

Poirot zoufale rozhodil rukama.

„Mé teorie jsou krajně dětinské. Říkám si třeba – mohl to být způsob, jakým na vás někoho upozornit, ukázat vás někomu. To je ovšem také nesmysl. Jednak jste dost známou osobou a jednak je přece mnohem jednodušší říct ‚Podívejte, to je on -ten muž, co právě vešel do tamhle těch dveří.'“

„A navíc,“ řekl Blunt, „proč by na mě měl vůbec někdo upozorňovat?“

„Pane Blunte, zkuste si ještě jednou promítnout to dopoledne, kdy jste usedl do zubařského křesla. Neprohodil pan Morley cokoli, co by znělo neobvykle? Nevzpomenete si alespoň na maličkost, která by nám mohla dopomoci k nějakému vodítku?“

Alistair Blunt se samou snahou o rozpomenutí zakabonil. Pak zatřásl hlavou.

„Je mi líto. Na nic takového si nevzpomínám.“

„Jste si zcela jistý, že se nezmínilo té ženě –slečně Sainsbury Sealové?“

„Nezmínil.“

„Ani o té druhé -paní Chapmanové?“

„Ne -ne -vlastně jsme toho spolu moc nenamluvili. Padlo pár slovo růžích, o tom, že by zahradě prospěl déšť, o dovolené -nic jiného.“

„A nepřišel někdo do ordinace v době, kdy jste tam zrovna pobýval?“

„Počkejte -ne, myslím, že ne. Pamatuji si, že jsem tam jindy vídával mladou dívku -blondýnku. Tentokrát tam nebyla. Ale teď si vzpomínám, že se v ordinaci stavil Morleyho společník -chlapík s irským přízvukem.“

„Co tam říkal nebo dělal?“

„Jen se Morleyho zeptal na pár věcí a zase odešel. Připadalo mi, jako by ho Morley odbyl. Nezdržel se snad déle než minutu.“

„Na nic jiného si nevzpomenete? Vůbec na nic?“

„Ne. Choval se naprosto normálně.“

„Mně se také zdál být naprosto normální,“ přitakal Poirot zamyšleně.

Nastala dlouhá odmlka. Pak Poirot řekl:

„Nepamatujete si náhodou, monsieur, jistého mladíka, který s vámi tehdy seděl dole v čekárně?“

Alistair Blunt se znovu zakabonil.

„Počkejte -ano, byl tam nějaký mladík -vypadal dost nervózně. Nijak zvlášť si ho ale vybavit nedokážu. Proč?“

„Poznal byste ho, kdybyste se s ním znovu setkal?“

Blunt zavrtěl hlavou.

„Sotva jsem o něj zavadil pohledem.“

„Nijak se nepokoušel s vámi zapříst rozhovor?“

„Ne.“

Blunt se na Poirota zadíval s upřímnou zvědavostí.

„O co jde? Kdo je ten mladík?“

„Jmenuje se Howard Raikes.“

Poirot pozorně vyčkával na jakoukoli reakci, ale žádná se nedostavila.

„Měl bych snad jeho jméno znát? Už jsem se s ním snad někde setkal?“

„Neřekl bych, že jste se s ním už setkal. Je to přítel vaší neteře, slečny Oliverové.“

„Ach tak, jeden z Janiných přátel.“

„Dovolím si tvrdit, že její matka toto přátelství neschvaluje.“

„S tím u Jane stěží pochodí.“

„Její matka považuje tento vztah za natolik neuspokojivý, že se zřejmě rozhodla dostat sem svou dceru ze Spojených států jen proto, aby jí znemožnila se s tímhle mladým mužem stýkat.“

„Ach tak!“ Bluntův obličej nabral chápavý výraz. „Vy myslíte tohohle mladíka!“

„Aha, takže nyní vás to začíná trochu více zajímat.“

„Podle mého názoru je to v každém ohledu neuspokojivý mládenec. Zapletl se do řady podvratných aktivit.“

„Od slečny Oliverové jsem vyrozuměl, že se na ono inkriminované dopoledne objednal v ordinaci v ulici Královny Charlotty za jediným účelem -podívat se na vás.“

„A pokusit se dostat ode mě požehnání?“

„Tedy, ne tak docela. Pochopil jsem to tak, že šlo spíše o to, abyste dostal požehnání vy od něj.“

„To je ovšem neslýchaná drzost!“

Poirot musel zadržovat úsměv.

„"Zdá se, že vy ztělesňujete vše, čím on opovrhuje.“

„Ujišťuji vás, že on je přesně ten typ, kterým opovrhuji já! Místo aby dělal něco pořádného, tráví

většinu času hlásáním nesmyslné demagogie a jalových žvástů!“

Poirot zůstal chvíli mlčky.

„Snad mi prominete,“ řekl pak, „když vám položím poněkud nepatřičnou a velmi osobní otázku.“

„Sem s ní.“

„Jaká jsou ustanovení vaší závěti v případě vaší smrti?“

Blunt na něj zíral.

„Proč to chcete vědět?“ zeptal se ostře.

„Neboť zkrátka existuje možnost,“ pokrčil Poirot rameny, „že tato skutečnost muže mít nějaký vztah k případu, o kterém hovoříme.“

„Nesmysl!“

„Možná. Možná také ne.“

„Mám pocit, že vše zbytečně dramatizujete, pane Poirote,ů pronesl Alistair Blunt odměřeně. „Nikdo se mě nepokusil zavraždit ani nic podobného!“

„Bomba na stole, u kterého právě snídáte, výstřel na ulici -“

„Tohle? Každý, kdo je jakýmkoli významným způsobem svázán se světem financí, musí s takovouhle formou pozornosti, kterou mu věnují pobláznění fanatici, počítat.“

„Nedá se vyloučit, že v tomto případě nejde o nikoho fanatického ani bláznivého.“

Blunt zůstal vyjeveně zírat.

„Co tím chcete naznačit?“

„Řečeno prostými slovy, zajímá mě, kdo by měl prospěch z vaší smrti.“

Blunt se zazubil.

„Především Nemocnice Sv. Edwarda, Onkologické centrum a Královský ústav pro nevidomé.“

„Ach!“

„Krom toho jsem odkázal jistou sumu neteři své ženy, paní Julii Oliverové -odpovídající částku, ovšem ve prospěch její dcery, Jane Oliverové. A zkrátka nepřijde ani moje jediná žijící přímá příbuzná, sestřenice z druhého kolena, Helen Montressorová. Ocitla se ve velmi špatné situaci a teď přebývá v malém domku patřícímu k téhle usedlosti.“

Zarazil se a pak řekl:

„Pane Poirote, to, co jsem vám právě prozradil, je přísně důvěrné.“

„Přirozeně, monsieur, přirozeně.“

„Doufám, že mi nechcete tvrdit, pane Poirote,“ dodal ironicky, „že Julia nebo Jane Oliverovy nebo má sestřenice, Helen Montressorová, mají v plánu mě zavraždit kvůli penězům?“

„Já nechci tvrdit nic -vůbec nic.“

Bluntova mírná podrážděnost zmizela.

„Přijímáte tedy moji zakázku?“

„Myslíte nalezení slečny Sainsbury Sealové? Ano, přijímám.“

„Výborně!“ zvolal Alistair Blunt srdečně.

VII

Při odchodu z pokoje Poirot málem narazil do vysoké postavy, která stála za dveřmi.

„Omlouvám se, mademoiselle,“ řekl.

Jane Oliverová kousek ustoupila.

"Víte, co si o vás myslím, pane Poirote?" zeptala se.

„*Eh bien* -mademoiselle -“

Nedala mu možnost větu dokončit. Její otázka totiž byla jednoznačně řečnická. Nebylo pochyb o tom, že si na ni Jane Oliverová hodlá odpovědět sama.

„Jste obyčejný špicl, ano, špicl! Mizerný, ubohý, čmuchající špicl, který jen do všeho strká nos a dělá potíže!“

„Ujišťuji vás, mademoiselle -“

„Moc dobře vím, o co vám jde! A taky vím, kolik lží už jste navykládal! Proč to nepřiznáte na rovinu? Tak já vám tedy něco řeknu -na nic nepřijdete, vůbec na nic! Ani nemáte na co. Nikdo nemá v plánu zkřivit ani vlásek na hlavě mého drahocenného strýce. On se nemá čeho bát. Nikdy se mu nemůže nic stát. Je v bezpečí -se svojí samolibostí, ve svém blahobytu a s haldou těch svých otřepaných frází! Je to obyčejný suchar, takový typický Angličan, nic víc. Bez špetky fantazie, bez představivosti.“

Na okamžik se odmlčela. Pak její příjemný zastřený hlas nabral na hloubce. „Hnusí se mi i pohled na vás, vy zatracený malý buržoazní detektive!“ pronesla nenávistně.

Odkráčela a nechala za sebou vlát závěs z drahé látky. Hercule Poirot tam zůstal stát s očima dokořán a pozvednutým obočím a rukou si zamyšleně hladil knír. Označení ‚buržoazní' na něj, jak sám uznal, velmi dobře sedělo. Jeho postoj k životu byl od základu buržoazní a bylo tomu tak odjakživa. Užití tohoto výrazu k vyjádření pohrdání, jak učinila znamenitě vychovávaná Jane

Oliverová, v něm však vyvolalo -jak si to sám pro sebe nazval -rozlícené pocity.

Stále zamyšlen zamířil do salonu.

Tam se paní Oliverová oddávala pasiánsu.

Když Poirot vešel, vzhlédla k němu a změřila si ho takovým chladným pohledem, který by snad mohla věnovat kdejakému obtížnému černému broukovi, a odměřeně zamumlala:

„Červený spodek na černou královnu.“

Poirot se zaraženě vypoklonkoval.

Běda, běda, vypadá to, jako by mě nikdo neměl rád, uvažoval sklíčeně.

Vyšel oknem ven do zahrady. Byl okouzlující večer a vzduch byl provoněn fialkami. Poirot spokojeně zavětřil a jal se procházet po cestě vedoucí mezi dvěma obrubními květinovými záhony trvalek.

Zahnul za roh a zjevily se mu dvě nezřetelné postavy, které od sebe náhle odskočily.

Vše nasvědčovalo tomu, že vyrušil párek milenců. Poirot se hbitě otočil a nasměroval své kroky zpět. Dokonce i tady se jeho přítomnost zdála být *de trop*. Prošel kolem okna Alistaira Blunta, který právě cosi diktoval panu Selbymu.

Očividně existovalo jen jediné místo, kde byl Hercule Poirot vítán.

Vydal se do své ložnice.

Nějakou chvíli přemítalo všemožných, až fantastických souvislostech nastalé situace.

Zmýlil se snad, či nezmýlil, považoval-li hlas z telefonu za hlas patřící paní Oliverové? Taková představa je přece bezpochyby bláhová!

Vybavoval si melodramatická odhalení malého klidného pana Barnese. Spekulovalo záhadných končinách, ve kterých se vyskytuje pan QX912 alias Albert Chapman.

S notnou dávkou nevole si vzpomněl na dychtivý výraz v očích služebné Agnes.

Je to stále stejné -lidé zkrátka vždycky něco zatajují! Většinou jde o zcela nepodstatné maličkosti, avšak pokud nejsou odklizeny z cesty, je takřka nemožné sledovat přímý směr.

V tuto chvíli byl směr jakýkoli, jen ne přímý! A za nejnevysvětlitelnější překážku v cestě, která znemožňuje nasadit jasné uvažování a nastolit systematický pokrok, považoval Poirot rozporuplný a neobjasnitelný problém slečny Sainsbury Sealové. Neboť pokud fakta, na která Hercule Poirot prozatím nahlížel jako na pravdivá, odpovídala skutečnosti, pak nic nedávalo smysl! Hercule Poirot si sám pro sebe s údivem řekl: Je snad možné, že bych stárl?

…lenochům se nezelená…

I

Hercule Poirot prožil nepokojnou noc a druhého dne byl ráno na nohou velmi brzy. Počasí se nadmíru vyvedlo. Zamířil tam, kde večer předtím skončil.

Květinové záhony se skvěly v plné kráse. Poirot osobně měl raději spíše systematičtější způsob uspořádání květin -třeba takové úhledné květinové záhony fialových pelargonií, jaké lze spatřit v Ostende - nicméně si uvědomil, že se mu tu předestírá dokonalost anglického zahradnického ducha.

Další své kroky nasměroval do růžové zahrady, kde ho uspořádané rozložení záhonů plně uspokojilo, pokračoval serpentinovitou stezkou vedoucí skrze skalku, až se í nakonec dostal do obezděné zeleninové zahrady. Tam zpozoroval robustní ženu oděnou do tvídového kabátu a sukně, s tmavým obočím a nakrátko střiženými černými vlasy, která pomalým hlasem s výrazným skotským přízvukem rozmlouvala s někým, kdo nemohl být nikým jiným než hlavním zahradníkem. Poirot nabyl dojmu, že hlavní zahradník není rozhovorem právě nadšen.

Hlas slečny Helen Montressorové zněl poněkud jízlivě, a tak se Poirot svižně vytratil jednou z vedlejších uliček.

Další zahradník, u kterého Poirot bystře odhadl, že se o rýč pouze opírá, začal najednou s vervou nářadí využívat. Poirot se k němu přiblížil. Mladý zahradník ryl s obrovským elánem. K Poirotovi byl otočen zády, takže se Poirot mohl zastavit a pozorovat ho.

„Dobré ráno," pozdravil Poirot přátelsky.

Jako odpověď se ozvalo mumlavé „Brýráno, pane," avšak mladík nepřestal pracovat.

Poirota to poněkud překvapilo. Ze své dosavadní zkušenosti věděl, že zahradník se obvykle nenechá dlouho přemlouvat k odpočinku při chvilce hovoru, i když před tím usilovně předstíral plné pracovní nasazení.

Tohle mu ale připadalo trochu nepřirozené. Nějaký čas zůstal stát a sledoval lopotící se postavu. Bylo v pohybu ramen cosi povědomého, či se mu to pouze zdálo? Nebo je to snad spíše tak, pomyslel si Poirot, že čím dál častěji slyší a vidí v hlasech a pohybech něco povědomého, i když na nich ve skutečnosti není povědomého vůbec nic? Copak opravdu začíná stárnout, jak ho s hrůzou napadlo předešlého večera?

Zamyšlen odcházel ze zeleninové zahrady, až zmizel za zídkou, kde se na okamžik zastavil a zahleděl na přilehlý svah s křovinatým porostem.

Po chvíli se nad zídkou zahrady začal pomalu zjevovat jakýsi kulatý objekt, připomínající prapodivný měsíc. Byla to vejčitá hlava Hercula Poirota. Jeho oči si s nemalým zájmem prohlížely tvář onoho mladého zahradníka, jenž právě přestal kopat a rukávem si otíral pot z čela.

„Velmi zvláštní a velmi zajímavé,“ zamumlal Poirot a zase se nenápadně vytratil.

Vystoupil ze křoví a zbavil se několika větviček a listí, které narušily úhlednou upravenost jeho zevnějšku. Ano, je skutečně velmi zvláštní a zajímavé, že Frank Carter, který údajně získal jakousi tajemnickou práci někde na venkově, vykonává zahradnické práce ve službách Alistaira Blunta.

Z úvah na toto téma vyrušil Poirota gong ozývající se z dálky. Vydal se směrem zpátky do domu. Cestou narazil na svého hostitele hovořícího se slečnou Montressorovou, jež se právě vrátila ze zeleninové zahrady zadním východem.

„Je to od tebe oprravdu moc hezké, Alistairre, já ale vážně tentokrrát raději nepřijdu, když tu s sebou máš své amerrické příbuzenstvo!“

„Julia nemá zrovna taktu na rozdávání,“ řekl Blunt, „ona to ale nemyslí zle -“

„Podle mého názorru," oponovala slečna Montressorová s klidem, „je její chování vůči mně nesmírrně drrzé a já takovou drrzost snášet nehodlám -od Amerričanek ani od nikoho jiného!“

Slečna Montressorová se vzdálila. Poirot došel k Alistairovi Bluntovi, kterého zastihl v rozpačitém rozpoložení, typickém pro většinu mužů, kteří jsou vystaveni problémům v ženské části rodiny.

„S ženskými je vážně kříž!“ pronesl zkroušeně. „Dobré ráno, pane Poirote. Máme krásný den, viďte?“

Zamířili k domu.

„Tolik mi chybí má žena!“ posteskl si Blunt s povzdechem.

V jídelně pak poznamenal směrem k neochvějné Julii:

„Mám takový pocit, Julie, že ses dotkla Heleniných citů.“

„Skotové byli vždycky nedůtkliví,“ prohodila paní Oliverová zarputile.

Alistair Blunt vypadal nešťastně.

„Všiml jsem si,“ vložil se do hovoru Poirot, „že máte mladého zahradníka. Troufám si tvrdit, že jste ho museli přijmout docela nedávno.“

„A víte, že máte pravdu?“ odpověděl Blunt. „Ano, Burton, můj třetí zahradník, odešel asi před třemi týdny a my jsme místo něj najali tohohle mládence.“

„Vzpomenete si, odkud se tu vzal?“

„Tak to opravdu nevím. Najímal ho MacAlister. Myslím, že mě kdosi požádal, abych mu dal šanci –aspoň na zkoušku. Vřele mi ho doporučovali, což mě docela překvapuje, protože MacAlister tvrdí, že to žádný rozený zahradník není. Chce ho vyhodit.“

„Jak se jmenuje?“

„Dunning -Sunbury -tak nějak.“

„Považoval byste za velkou nepatřičnost, kdybych se vás zeptal, kolik mu platíte?“

Alistair Blunt působil pobaveně.

„Ale vůbec ne. Dvě libry patnáct. Alespoň myslím.ů

„Víc ne?“

„Víc určitě ne -možná o něco míň.“

„Tak to je tedy velmi zvláštní,“ řekl Poirot.

Alistair Blunt mu věnoval tázavý pohled.

Téma rozhovoru však změnila Jane Oliverová, šustící novinami.

„Tak mám takový dojem, strýčku Alistaire, že ti jde po krku celkem dost lidí," prohodila.

„Aha, ty asi čteš o té diskusi ve sněmovně. S tím si nelam hlavu, to je jen Archerton -nepřestává bojovat s větrnými mlýny. Má ty nejbláhovější představy o financích. Kdybychom mu chtěli vyhovět, Anglie by do týdne zbankrotovala."

„Copak nechceš nikdy vyzkoušet něco nového?" zeptala se Jane.

„Ne, pokud to nepovede ke zdokonalení toho starého, má milá."

„Jenomže podle tebe to zdokonalení nikdy znamenat nebude. Pokaždé budeš tvrdit, že to zkrátka nemůže fungovat -aniž bys to vůbec vyzkoušel."

„Experimentátoři můžou napáchat spoustu škod."

„To je sice pravda, ale jak se můžeš spokojit s věcmi tak, jak jsou? S plýtváním, s nerovností a nespravedlností. S tím se přece musí něco udělat!"

„V téhle zemi si vedeme, celkem vzato, dost slušně, Jane."

„To, co potřebujeme, je nový světový pořádek!" reagovala Jane plamenně. „A ty si tady klidně sedíš a cpeš se ledvinkami!"

Vstala a vyšla francouzským oknem do zahrady. Alistair vypadal trochu překvapeně a poněkud nesvůj. „Poslední dobou se Jane hodně změnila," poznamenal. „Kam chodí na všechny tyhle nápady?"

„Vůbec si nevšímej toho, co Jane vykládá," řekla paní Oliverová. „Je hrozně naivní. Vždyť víš, jaká jsou dnes děvčata -chodí po těch podezřelých večírcích v ateliérech mladíků s podivínskými kravatami. Pak přijdou domů a napovídají spoustu nesmyslů."

„Jistě, ale Jane mi vždycky připadala spíš jako racionálně uvažující mladá žena.“

„To je jen taková móda, Alistaire. Tyhle věci teď visí ve vzduchu.“

„Ano, to máš pravdu, něco visí ve vzduchu,“ souhlasil Alistair Blunt.

Působil poněkud znepokojeně.

Paní Oliverová se zvedla a Poirot jí otevřel dveře. Proplula kolem něj s výrazem nelibosti.

„Mně se to nelíbí,“ řekl náhle Alistair Blunt. „Ze všech stran teď slýchám tyhle řeči! Přitom nedávají žádný smysl, jsou to jen jalové žvásty! Pořád se s tím musím potýkat -nový světový pořádek. Co to ale znamená? Vždyť ani oni sami vám to nedokážou vysvětlit! Jen uvízli v opojení slov.“

Najednou ze sebe vyloudil zkroušený úsměv.

„Patřím k jedněm z posledních zástupců staré gardy, víte?“

„Kdyby se jim podařilo vás -odstranit,“ zajímal se Poirot, „k čemu by došlo?“

„Odstranit! To jste tedy vyjádřil moc hezky!“ Jeho tvář náhle nabrala smrtelně vážný výraz. „Tak já vám to tedy povím. Pěkná řádka zatracených bláznů by se pustila do spousty velice nákladných experimentů. A to by znamenalo konec stability, zdravého rozumu i solventnosti. Vlastně konec celé Anglie, tak jak ji známe...“

Poirot pokyvoval hlavou. V podstatě s bankéřem sympatizoval. I on totiž vyznával solventnost. V novém světle si teď začal uvědomovat, co přesně Alistair Blunt představoval. Už se mu to snažil vysvětlit pan Barnes, ale

tehdy to stěží dokázal pochopit. Znenadání ho přepadly obavy...

II

„Už mám hotové dopisy," řekl Blunt, když se později toho dopoledne objevil. „A teď vám, pane Poirote, ukážu svou zahradu."

Oba muži spolu vyrazili na prohlídku a Blunt horlivě hovořil o svém koníčku.

Největší radost mu dělala skalka se vzácnými alpskými rostlinami, u které chvíli setrvali, aby mohl Blunt upozornit na několik vzácných druhů.

Hercule Poirot, obut do svých nejlepších lakýrek, pozorně naslouchal a opatrně přešlapoval z jedné nohy na druhou. Trochu se u toho šklebil, neboť ve slunečním žáru byly jeho nohy stále těžší.

Hostitel vykročil dále a ukazoval na nejrůznější rostliny v širokém záhonu. Okolo bzučely včely a kdesi poblíž se ozývalo monotónní cvakání zahradnických nůžek, prostřihávajících živý vavřínový plot.

Panovala klidná, rozespalá atmosféra.

Blunt se na konci záhonu zastavil a ohlédl zpátky. Nůžky cvakaly velmi blízko, ale střihač byl ukryt z dohledu.

„Podívejte se, Poirote, jaký je odtud výhled. Karafiáty se letos vyvedly. Ani si nepamatuji, že bych je někdy viděl takhle krásné. A tamhle je vlčí bob. Úžasné barvy."

Prásk! Ranní klid narušil výstřel. Vzduchem cosi zlostně zasvištělo. Alistair Blunt se zmateně otočil směrem k živému plotu, z něhož vycházel slabý proužek

dýmu. Ozývaly se odtamtud rozzuřené hlasy a pronikavý hlas s americkým přízvukem zlostně volal:

„Mám tě, ty zatracený grázle! Odhoď zbraň!“

Zápasící muži se vypotáceli ven. Mladý zahradník, který předtím tak zapáleně ryl, se teď zmítal v mohutném sevření muže téměř o hlavu vyššího.

Poirot druhého muže okamžitě poznal. Vlastně se dovtípil už podle jeho hlasu.

„Pusťte mě!“ zakřičel Frank Carter. „Vždyť vám říkám, že jsem to nebyl já! Ani náhodou!“

„Takže ty ne?“ ptal se Howard Raikes. „Nejspíš sis jen tak střílel na ptáčky, co?“

Zarazil se, když zpozoroval příchozí.

„Pan Alistair Blunt? Tenhle chlapík na vás před chvílí vystřelil. Chytil jsem ho přímo při činu.“

„To je lež!“ vykřikl Frank Carter. „Stříhal jsem živý plot. Zaslechl jsem výstřel a ta pistole mi přistála rovnou u nohou. Zvedl jsem ji -to by udělal každý -a pak na mě skočil tenhle chlap.“

„Tu pistoli jsi držel v ruce a pak jsi z ní vystřelil!“ tvrdil zarputile Howard Raikes.

S rozhodným gestem hodil zbraň Poirotovi. „Tak schválně, co nám o ní poví náš čmuchal! Ještě štěstí, že jsem tě chytil včas. Vsadím se, že je v tom tvým kvéru ještě pár nábojů.“

„Přesně tak,“ zamumlal Poirot.

„Takže, Dunnone nebo Dunbury nebo jak se jmenujete?“

Hercule Poirot ho přerušil.

„Tento muž se jmenuje Frank Carter,“ řekl.

Carter se k němu nasupeně otočil.

„Měl jste na mě spadeno hned od začátku! Tehdy v neděli jste za mnou přišel čmuchat. Říkám vám, že to není pravda. Já na něj nikdy nevystřelil.“

„Když ne vy, kdo tedy?“ zeptal se Hercule Poirot vlídně. „Jak vidíte, kromě nás tady nikdo není.“

III

Po cestě přiběhla Jane Oliverová. Vlasy za ní vlály- Oči měla strachy navrch hlavy.

„Howarde?“ vydala ze sebe, sotva dech popadala.

„Ahoj Jane,“ odpověděl Howard Raikes zvesela. „Zrovna jsem tvému strýci zachránil život.“

„Ach, „zarazila se. „Ty?“

„Zdá se, že jste se dostavil skutečně v pravou chvíli, pane -pane,“ zaváhal Blunt.

„To je Howard Raikes, strýčku Alistaire. Je to můj přítel.“

Blunt na Raikese pohlédl -s úsměvem.

„Aha!“ řekl. „Tak vy jste ten Janin mladý muž! Musím vám poděkovat.“

Na scéně se objevila Julia Oliverová, supící jako parní lokomotiva pod vysokým tlakem.

„Slyšela jsem výstřel,“ vyfuněla ze sebe. „Je Alistair -proč –“ tupě zůstala zírat na Howarda Raikese. „Vy? Proč, proč -jak se opovažujete?“

„Mami, Howard právě zachránil strýci Alistairovi život,“ pronesla ledově chladným hlasem Jane.

„Cože? Já -já –“

„Tenhle muž se pokusil strýce Alistaira zastřelit a Howard ho popadl a sebral mu pistoli.“

„Všichni jste zatracený lháři,“ neudržel se Frank Carter.

Paní Oliverové spadla brada a dokázala ze sebe vydat jen nepřítomné „Ach!“

Chvíli trvalo, než se s nastalo u situací vyrovnala a znovu nabrala svou sebejistotu. Nejprve se obrátila k Bluntovi. „Alistaire, drahý, to je strašné! Díkybohu, že jsi v pořádku. Musel to ale pro tebe být hrozný šok. Já –já sama z toho snad omdlím. Vážně -myslíš, že bych mohla dostat kapku brandy?“

„Jistě,“ odpověděl Blunt pohotově. „Pojďme zpátky do domu.“

Uchopila ho za paži a celou vahou se o něj opřela. Blunt se přes rameno ohlédl na Poirota a Howarda Raikese.

„Mohli byste s sebou vzít toho mládence?“ požádal je. „Zavoláme na policii a předáme jim ho.“

Frank Carter otevřel ústa, ale nic z nich nevyšlo. Byl bledý jako stěna a podlamovala se mu kolena. Howard Raikes ho nemilosrdně popadl.

„Hej, tak pojď,“ řekl.

„To je všechno lež...“ zamumlal Frank Carter nepřesvědčivě chraptivým hlasem.

Howard Raikes se podíval na Poirota.

„Na to, jaké máte jako detektiv zvučné jméno, jste toho teda zatím moc neukázal! Jak to, že si teď ani trochu nehoníte triko?“

„Přemýšlím, pane Raikesi.“

„No to bych řekl, že máte o čem přemýšlet! Mám za to, že o tuhle prácičku jste právě přišel! Není to totiž díky vám, že je Alistair Blunt pořád ještě naživu.“

„Tohle je už váš druhý dobrý skutek v tomto ohledu, nemám pravdu, pane Raikesi?“

„Co tím, sakra, myslíte?“

„Bylo to přece teprve včera, nebo se snad mýlím, kdy jste dopadl a zadržel muže, o kterém jste se domníval, že vystřelil na pana Blunta a předsedu vlády?“

„Ehm -ano,“ odpověděl Howard Raikes. „Zdá se, že se to stává mým koníčkem.“

„Oba případy se ale poněkud liší,“ upozornil Hercule Poirot. „Muž, kterého jste chytil a držel včera, nebyl tím, kdo skutečně vystřelil. Zmýlil jste se.“

„Teď se taky zmýlil,“ prohodil Frank Carter nevrle.

„Ty buď ticho,“ umlčel ho Raikes.

„To bych rád věděl, ...“ zamumlal si pro sebe Hercule Poirot.

IV

Hercule Poirot se převlékal k večeři. Upravoval si motýlka do přísně symetrické polohy a mračil se na svůj odraz v zrcadle.

Cítil nespokojenost. Pokud by však měl vysvětlit proč, přepadly by ho rozpaky. Vždyť celý incident, jak si musel sám přiznat, se jeví tak naprosto jasně. Frank Carter byl nepochybně přichycen při činu.

Nešlo o to, že by Franku Carterovi nějak zvlášť důvěřoval nebo že by si ho kdovíjak oblíbil. Podle něj, pomyslel si nezaujatě, je Carter rozhodně tím, komu Angličané říkají darebák. Nesympatický klackovitý mládenec - ten typ, na který ženy letí, a pak odmítají

uvěřit tomu nejhoršímu, ačkoli jim k tomu člověk podá pádné důkazy.

Navíc byla celá ta Carterova historka krajně nepravděpodobná. Povídačka o tom, že ho oslovili agenti tajné služby a nabídli mu bezvadnou práci. Měl prý přijmout místo zahradníka a informovat o konverzaci a činnosti ostatních zahradníků. Tuhle báchorku šlo bez sebemenších problémů vyvrátit. Byla totiž naprosto nepodložená.

Neobyčejně špatně vymyšlená výmluva. Přesně taková, uvažoval Poirot, jakou by si vymyslel člověk typu Cartera.

V Carterův prospěch nemluvilo vůbec nic. Nedokázal poskytnout žádné jiné vysvětlení -kromě toho, že z revolveru musel prostě vystřelit někdo jiný. Opakoval to stále dokola. Údajně falešné obvinění.

Ne, pro Cartera nemluvilo zhola nic. Snad jen pozoruhodná náhoda, s jakou se Howard Raikes dva dny po sobě přichomýtl do blízkosti Alistaira Blunta právě ve chvíli, kdy na něj byl spáchán neúspěšný atentát.

Z toho se ale nejspíš nedalo na nic usuzovat. Raikes v žádném případě nevypálil kulku v Downing Street. Jeho přítomnost zde zase byla zcela pochopitelná - přijel, aby mohl být nablízku svému děvčeti. Ne, v jeho verzi určitě nebylo nic nepravděpodobného.

Howardu Raikesovi to, samozřejmě, zahrálo do noty. Když vám někdo právě zachránil život, nemůžete ho přece vykázat z domu. To nejmenší, co udělat můžete, je projevit mu přátelskost a štědrou pohostinnost. Paní Oliverové se to očividně také nelíbilo, ale dokonce i ona chápala, že se s tím zkrátka nedá nic dělat.

Janin nežádoucí mladý muž překročil práh domu a rozhodně neměl v úmyslu ho jen tak hned překročit zase zpátky.

Poirot ho po celý večer bedlivě pozoroval. Své role se zhostil se slušnou dávkou rafinovanosti. Nevypouštěl žádné podvratné názory, držel se zpátky od politiky. Vyprávěl zábavné historky ze stopování a trampování v divoké přírodě.

Už není tím vlkem, pomyslel si Poirot. Ne, nasadil masku beránka. Co se ale skrývá pod ní? Co asi? Když se pozdě večer chystal Poirot na kutě, zaklepal někdo na jeho dveře. Poirot zvolal „Vstupte," a vstoupil Howard Raikes.

Zasmál se Poirotovu výrazu.

„Překvapuje vás, že mě tu vidíte? Celý večer jsem vás sledoval. Nelíbilo se mi, jak jste se tvářil a díval. Jako byste o něčem přemýšlel."

„A proč by vás to mělo znepokojovat, příteli?"

„Nevím proč, ale znepokojilo. Napadlo mě, že třeba některé věci nemůžete jen tak překousnout."

„*Eh bien*? A co když ano?"

„No, rozhodl jsem se, že udělám nejlíp, když vylezu s pravdou ven. Myslím kvůli tomu včerejšku. Jasně že jsem to všechno nafilmoval! Tak abyste věděl, viděl jsem, jak milostpán vychází z Downing Street 10 a taky jak na něj Ram Lal vystřelil. Rama Lala znám. Je to fajn kluk. Trošku zbrklej, ale on hrozně těžce nese bezpráví v Indii. Nikomu se nic nestalo -ten drahocenný páreček naškrobených límečků neměl zkřivený ani vlásek, protože kulka okolo nich proletěla na hony daleko. Tak jsem si řekl, že bych mohl ztropit takové menší divadýlko a že se snad podaří tomu indickému

hošanovi zmizet. Popadl jsem jednoho otrhance, co stál hned vedle mě, a začal jsem vykřikovat, že jsem toho bídáka chytil. Přitom jsem doufal, že Ram Lal už je v tahu. Jenže ti čmuchálci nejsou žádný ořezávátka. Čapli ho, než byste napočítal do tří. Přesně tak to bylo. Chápete?“

„A dnes?“ zeptal se Hercule Poirot.

„To bylo něco jiného. Dneska se tu nepotloukali žádní Ram Lalové. Jenom Carter -nikdo jiný. Musel vystřelit on -to je jasná věc. Když jsem po něm skočil, ještě tu pistoli držel v ruce! Vsadil bych se, že by zkusil vystřelit ještě jednou.“

„Velmi jste se snažil ochránit bezpečnost pana Blunta?“ zajímal se Poirot.

Raikes se ušklíbl. Byl to podmanivý, sympatický úšklebek.

„Připadá vám to asi trochu divné, po tom, co jsem vám navykládal? No, to připouštím. Podle mě je Blunt chlap, kterého by někdo zastřelit měl -v zájmu pokroku a lidskosti. Nemám proti němu nic jako proti člověku, je to svým způsobem docela fajnový chlapík. Vidíte, nejdřív řeknu, že by ho měli zastřelit, a když vidím, jak na něj někdo vypálí, skočím po něm a zkrátka zasáhnu. To jen dokazuje, jak je člověk nevyzpytatelná a nelogická bytost. Sranda, co?“

„Mezi teorií a praxí leží velmi široká propast.“

„To teda!“ Pan Raikes vstal z postele, na které seděl. Uvolněně a suverénně se usmál. „Prostě mě napadlo,“ řekl, „že za vámi zajdu a všechno vám vysvětlím.“

Odešel a opatrně za sebou zavřel dveře.

„Osvoboď mě; Hospodine, od člověka zlého, chraň mě proti násilníku,“ zpívala paní Oliverová pevným, ačkoli poněkud falešným hlasem.

Z jejího přednesu čišela urputnost, ze které Poirot usuzoval, že tím zlým člověkem, kterého má paní Oliverová na mysli, není nikdo jiný než Howard Raikes. Hercule Poirot doprovázel svého hostitele a jeho rodinu na ranní bohoslužbu v místním kostele.

Howard Raikes se s jemnou uštěpačností otázal:

„Chodíte do kostela pravidelně, pane Blunte?“

Alistair Blunt vyhýbavě zamumlal cosi v tom smyslu, že na venkově se to od člověka očekává. Pastora nemůžete jen tak nechat na holičkách. Jak anglické! Mladého muže to vyvedlo z míry a u Hercula Poirota vzbudilo chápavý úsměv.

Paní Oliverová se ke svému hostiteli takticky připojila a Jane nařídila učinit totéž.

„Jazyky si ostří jako hadi,“ pěl chlapecký sbor pronikavě vysokým hlasem, *„za rty mají jed jak zmije.“* Tenory a basy s vervou naléhaly: *„Ochraňuj mě, Hospodine, před rukou svévolníka, chraň mě proti násilníku, proti těm, kdo zamýšlejí podrazit mi nohy.“*

Hercule Poirot nasadil váhavý baryton.

„Pyšní osidlo mi nastražili,“ zpíval, *„síť z provazů na cestu rozestřeli, nachystali na mě léčky...“* Zkoprněl s ústy dokořán.

Náhle to spatřil -zřetelně spatřil tu past, do které se málem nechal chytit!

Mazaně nastraženou léčku -síť z provazů – hlubokou jámu u jeho nohou -vykopanou tak důmyslně, aby do ní spadl.

Hercule Poirot zůstal jako v transu, s otevřenou pusou, zírající do prázdna. Stál tak i poté, co se shromáždění se šustotem usadili, dokud ho Jane Oliverová nezatahala za ruku a rázně nezašeptala: „Sedněte si.“

Hercule Poirot si sedl. Postarší kněz s vousy spustil s typickou intonací: *„Tak začíná patnáctá kapitola První, knihy Samuelovy,“* a začal číst.

Poirot však z vyprávění o Amálekově potrestání nic neměl.

Byl jako omámený -v úžasném omámení, ve kterém jednotlivé skutečnosti víří zběsile kolem dokola, až se pohodlně usadí na místech, která jsou jim určená. Připomínalo to kaleidoskop -přezky od bot, desetipalcové punčochy, zdeformovaný obličej, Alfredův pokleslý literární vkus, jednání pana Amberiotise, úloha nebožtíka pana Morleyho -vše jako by se povzneslo, roztočilo, kleslo zpátky a vytvořilo logický celek.

Poprvé od samého počátku nahlížel Hercule Poirot na celý případ z toho správného úhlu.

„Vzdor je jako hříšné věštění a svéhlavost jako kouzla a ctění domácích bůžků. Protože jsi zavrhl Hospodinovo slovo, i on zavrhl tebe jako krále. Tak končí první čtení z Písma,“ vypravil ze sebe jedním dechem starý kněz třaslavým hlasem.

Jako ve snu povstal Poirot k uctění Páně v Te Deum.

…služebným se chlapci dvoří…

I

„Není to snad ran Reilly?“

Mladý Ir zkoprněl, když uslyšel někde vedle svého lokte tuto otázku. Otočil se.

Vedle něj, u pultu jisté lodní společnosti, stál malý mužík s velkým knírem a vejčitou hlavou.

„Nejspíš si mne nebudete pamatovat.“

„Podceňujete se, pane Poirote. Nepatříte k lidem, na které člověk jen tak zapomene.“

Obrátil se zpět k obsluze za přepážkou, která už byla netrpělivá.

„Chystáte se na dovolenou?“ zamumlal hlas u lokte.

„Nejedu na dovolenou. A co vy, pane Poirote? Nehodláte se, doufám, obrátit k téhle zemi zády?“

„Čas od času,“ odpověděl Hercule Poirot, „se na nějakou dobu vracím do své rodné vlasti -do Belgie.“

„Tak to mě tedy čeká delší cesta,“ řekl Reilly. „Mám namířeno do Ameriky.“

Pak dodal:

„A mám takový pocit, že už se sem ani nevrátím.“

„To mě mrzí, pane Reilly. Skončil jste tedy se svou praxí v ulici Královny Charlotty?“

„Kdybyste řekl, že ona skoncovala se mnou, bylo by to výstižnější.“

„Skutečně? To je velmi smutné.“

„Já si s tím hlavu nelámu. Když pomyslím na nesplacené dluhy, které po mně zůstanou, jsem v podstatě šťastný člověk.“

Podmanivě se ušklíbl.

„Já se rozhodně kvůli finančním problémům střílet nebudu. Nechám je tu, jak říkám, a začnu někde nanovo. Mám kvalifikaci, a je to dobrá kvalifikace - mohu-li to sám o sobě takhle prohlásit.“

„Nedávno jsem potkal slečnu Morleyovou,“ prohodil Poirot.

„A měl jste z toho radost? Vsadil bych se, že neměl. Protivnější ženská snad ani nikdy nežila. Často jsem si říkal, jak by asi vypadala opilá. Jenže to se nikdo nikdy nedozví.“

„Ztotožňujete se s verdiktem koronerního soudu ohledně smrti vašeho společníka?“ zeptal se Poirot.

„Neztotožňuji,“ odpověděl Reilly důrazně.

„Vy se tedy nedomníváte, že udělal chybu při dávkování injekce?“

„Kdyby vážně Morley aplikoval tomu Řekovi takovou dávku, o jaké mluvili, musel by být buď namol, nebo by toho chlapa chtěl zabít úmyslně. A pít jsem Morleyho nikdy neviděl.“

„Podle vás šlo tedy o úmyslný čin?“

„To bych si netroufal tvrdit. Tím bych vyslovil dost závažné obvinění. A abych byl upřímný, nevěřím tomu.“

„Musí přece existovat nějaké vysvětlení.“

„To máte pravdu, musí. Mě ale zatím žádné nenapadlo.“

„Kdy jste vlastně viděl pana Morleyho naposledy živého?“otázal se Poirot.

„Počkejte, po tak dlouhé době vám na takovou otázku neumím jen tak od boku odpovědět. Mám pocit, že večer předtím. Kolem tři čtvrtě na sedm.“

„V den vraždy jste ho tedy neviděl?“

Reilly zavrtěl hlavou.

„Víte to určitě?“ naléhal Poirot.

„No, zase tak jistý si tím nejsem. Nevzpomínám si.“

„Nestavil jste se tedy, například, u něho v ordinaci asi pět minut po půl dvanácté, právě když tam měl pacienta?“

„Vidíte, máte pravdu, stavil. Potřeboval jsem se ho zeptat na nějaké technické podrobnosti kvůli nástrojům, které jsem si chtěl objednat. Volali mi kvůli tomu. Zdržel jsem se tam ale jenom chvilku, takže mi to úplně vypadlo z hlavy. Měl tam v té době nějakého pacienta.“

Poirot přikývl.

„Ještě jednu otázku vám chci celou dobu položit,“ řekl poirot. „Váš pacient, pan Raikes, zrušil sjednanou prohlídku a odešel pryč. Co jste dělal během té půlhodiny, kdy jste měl volno?“

„To, co dělám vždycky, když mám volnou chvíli.

Namíchal jsem si drink. A jak už jsem vám řekl, měl jsem telefon a pak jsem na vteřinu zaběhl k Morleymu.“

„Dozvěděl jsem se také," pokračoval Poirot, „že jste neměl žádné pacienty v době mezi půl jednou a jednou po odchodu pana Barnese. Mimochodem, ten odešel kdy?"

„Těsně po půl jedné."

„A pak jste dělal co?"

„To samé co předtím. Namíchal jsem si další drink!"

„A znovu zaběhl k Morleymu?"

Pan Reilly se usmál.

„Chcete říct, jestli jsem k němu zaběhl a zastřelil ho? Už dávno jsem vám řekl, že jsem ho nezastřelil. Můžu vám na to, ovšem, dát jen své čestné slovo."

„Jaký jste měl názor na služebnou -Agnes?" zeptal se Poirot.

Reilly se zarazil.

„To mi připadá jako dost podivná otázka."

„Já bych to ale rád věděl."

„A já vám na ni odpovím. Na Agnes jsem žádný názor neměl. Nad služebnými bděla ostrým zrakem Georgina -a dělala dobře. To děvče o mě ani okem nezavadilo, čímž ovšem projevilo naprostý nedostatek dobrého vkusu."

„Mám takový pocit," svěřil se Poirot, „že ta dívka něco ví."

Zvědavě se podíval na pana Reillyho. Ten se usmál a zavrtěl hlavou.

„Mě se na to neptejte," řekl. „O tom já nevím zhola nic. V tom vám ani trochu nepomůžu."

Sebral palubní lístky, které před ním ležely na pultu, a s pokynutím a úsměvem se rozloučil.

Poirot vysvětlil rozčarovanému pracovníkovi u přepážky, že si to s tou plavbou nakonec rozmyslel.

II

Poirot podnikl další cestu do Hampsteadu. Paní Adamsová byla možná trochu překvapená, když znovu viděla svého nedávného hosta. Ačkoli se za Poirota, dá-li se to tak říci, zaručil samotný vrchní inspektor ze Scotland Yardu, shledávala ho přesto ‚komickým prťavým cizincem' a jeho okázalost a domýšlivost nebrala příliš vážně. Byla však ochotna se rozpovídat.

Oproti senzačnímu odhalení totožnosti oběti byla závěrům soudního ohledání věnována poměrně slabá publicita. Šlo o případ nesprávné identifikace -tělo paní Chapmanové bylo mylně považováno za tělo slečny Sainsbury Sealové. Víc se veřejnost nedozvěděla. Skutečnost, že slečna Sainsbury Sealová byla patrně poslední, kdo viděl ubohou paní Chapmanovou naživu, se nijak nezdůrazňovala. V tisku se neobjevily žádné náznaky toho, že by snad po slečně Sainsbury Sealové pátrala policie, protože ji chce obvinit ze zločinu.

Paní Adamsové se velmi ulevilo, když se dozvěděla, že mrtvola, kterou nalezli za tak dramatických okolností, nepatřila její přítelkyni. Zdálo se, že ji ani v nejmenším nenapadlo spojovat s Mabelle Sainsbury Sealovou jakékoli podezření.

„Je ovšem hrozně zvláštní, že takhle zmizela. Jsem přesvědčená, pane Poirote, že ji musela postihnout ztráta pameti.“

Poirot řekl, že je to dosti pravděpodobné. Znal takové případy.

„Ano -vzpomínám si na jednu známou své sestřenice. Měla spoustu starostí a ještě se musela starat o druhé. A pak to přišlo. Myslím, že se tomu říká amnézie.“

Poirot prohodil, že i on má dojem, že právě takhle zní odborný výraz pro ztrátu paměti.

Po krátké odmlce se zeptal paní Adamsové, zda před ní slečna Sainsbury Sealová někdy hovořila o paní Chapmanové.

Ne, paní Adamsová si nevybavovala, že by před ní slečna Sainsbury Sealová vůbec kdy takové jméno zmínila. Je však také dost nepravděpodobné, že by se musela zmínit o každém, koho znala. Kdo vlastně byla tahle paní Chapmanová? Tuší už policie, kdo ji mohl zavraždit?

„To zatím stále zůstává záhadou, madame,“ zavrtěl Poirot hlavou. Pak se otázal, zda to byla právě paní Adamsová, kdo slečně Sainsbury Sealové doporučil jako zubaře pana Morleyho.

Paní Adamsová odvětila záporně. Ona sama navštěvovala pana Frenche na Harley Street. Kdyby ji Mabelle požádala o radu ohledně zubaře, určitě by ji poslala k němu.

Pana Morleyho mohla slečně Sainsbury Sealové pravděpodobně doporučit třeba zrovna paní Chapmanová, napadlo Poirota.

Paní Adamsová neměla vůči této domněnce námitek. Snad by to mohli vědět přímo v ordinaci.

Tuto otázku však Poirot slečně Nevillové již položil. Nedokázala na ni odpovědět.. Na paní Chapmanovou si pamatovala, ale že by někdy hovořila o slečně Sainsbury Sealové, to říct nemohla. Vzhledem k

tomu, jak je to jméno neobvyklé, by si to určitě pamatovala, kdyby ho tehdy slyšela.

Poirot vytrval ve svých otázkách.

Paní Adamsová se se slečnou Sainsbury Sealovou poprvé setkala v Indii, bylo to tak? Paní Adamsová souhlasila.

Vzpomíná si paní Adamsová, jestli se tam slečna Sainsbury Sealová setkala s panem Alistairem Bluntem nebo s jeho chotí?

„Ach, myslím že ne, pane Poirote. Mluvíte o tom významném bankéři? Před několika lety pobývali u místokrále, ale jsem si jistá, že kdyby na ně Mabelle byť i jenom narazila, určitě by mi o tom vyprávěla nebo by se alespoň zmínila."

„Mám takový dojem," dodala paní Adamsová s pousmáním, „že se člověk rád chlubí důležitými lidmi. Všichni jsme v jádru snobi."

„Nikdy se tedy nezmínila o Bluntových –hlavně o paní Bluntové?"

„Nikdy."

„Kdyby se s paní Bluntovou blíže přátelila, pravděpodobně byste o tom věděla?"

„Ach ano. Nechce se mi věřit, že by se vůbec s někým takovým znala. Všichni Mabellini přátelé byli úplně obyčejní lidé -jako jsme my."

„To bych rozhodně netvrdil, madame," poznamenal Poirot galantně.

Paní Adamsová pokračovala ve vyprávění o Mabelle Sainsbury Sealové tak, jak lidé mluvívají o známém, který nedávno zemřel. Připomněla vše dobré, co Mabelle vykonala, její laskavost, neúnavnou práci pro misii, její nadšení a opravdovost.

Hercule Poirot naslouchal. Jak prohlásil Japp, Mabelle Sainsbury Sealová byla skutečnou bytostí. Žila v Kalkatě, kde vyučovala rétoriku a pracovala s místními lidmi. Těšila se úctě a uznání, měla jen ty nejlepší úmysly, byla poněkud afektovaná a snad i trochu hloupá, ale každopádně patřila k ženám, o nichž se říká, že mají zlaté srdce.

„Do všeho se hrnula s takovou vervou, pane Poirote," neustával hlas paní Adamsové. „Lidé jí připadali tak apatičtí, podle ní se dali jen stěží k něčemu vyburcovat. Nebylo vůbec snadné získávat od lidí nějaké příspěvky. Rok od roku těžší a těžší. K tomu se zvyšovaly daně a nejrůznější výdaje. Jednou mi řekla: ‚Jakmile si jednou uvědomíš, co všechno peníze zmůžou, jakých báječných věcí by se díky nim dalo dosáhnout - víš, Alice, občas mám vážně takový pocit, že bych kvůli nim dokázala spáchat nějaký zločin.' To snad ukazuje, pane Poirote, jak byla pro svou věc zapálena, nemám pravdu?"

„Skutečně něco takového řekla?" zamyslel se Poirot.

Jakoby mimochodem se zeptal, kdy slečna Sainsbury Sealová tento postoj vyslovila. Dozvěděl se, že jsou tomu zhruba tři měsíce.

Rozloučil se a odkráčel zabořen do svých myšlenek. Přemýšlelo charakteru Mabelle Sainsbury Sealové. Sympatická žena -seriózní a laskavá. Uznávaná, spořádaná. Právě mezi takovým typem lidí doporučoval pan Barnes hledat potenciálního zločince.

Z Indie se vracela stejnou lodí jako pan Amberiotis. Existoval oprávněný důvod domnívat se, že s ním v hotelu Savoy poobědvala.

Navázala hovor s Alistairem Bluntem, kterému tvrdila, že se spolu znají, především hovořila o blízkém vztahu s jeho ženou.

Dvakrát navštívila King Leopold Mansions, kde byla později nalezena mrtvola oblečená do jejích šatů a s kabelkou, jejíž obsah ukazoval na totožnost právě slečny Sainsbury Sealové.

Snad až příliš vhodných příležitostí!

Hned po výslechu policie opustila hotel Glengowrie Court.

Mohla teorie, kterou si Hercule Poirot vytvořil, vysvětlit všechna tato fakta? Zapadala by do ní? Měl za to, že ano.

III

Těmto úvahám se Hercule Poirot oddával cestou domu, až do chvíle, kdy došel k Regenťs Parku. Rozhodl se jít kousek parkem, než si vezme taxi. Ze zkušenosti velmi přesně poznal okamžik, kdy ho v jeho elegantních lakýrkách začaly bolestivě tlačit nohy.

Byl nádherný letní den a Poirot shovívavě pozoroval služky dovádějící se svými nápadníky, jak se smějí a chichotají, zatímco jejich baculatí svěřenci využívali nepozornosti svých opatrovnic.

Psi štěkali a skotačili.

Malí chlapci si pouštěli loďky.

A snad pod každým stromem se k sobě tulil nějaký pár...

„Ach! *Jeunesse, jeunesse*," zamumlal Hercule Poirot, pod příjemným dojmem, který v něm vyvolal pohled, jenž se mu zde naskytl.

Tahle londýnská děvčátka jsou chic. Umějí se v těch svých nevkusných šatičkách nosit.

Jejich postavy však shledal žalostně nedostačujícími. Kam se poděly plné křivky, ty vnadné tvary, které dříve dokázaly potěšit oko obdivovatele?

On, Hercule Poirot, poznal velké ženy. Především jednu z nich -skvostné, okázalé stvoření -rajku -Venuši...

Která z těch dnešních žen, z těch malých roztomilých žabek, by sahala alespoň po kotníky Věře Rosakoffové? Ryzí ruské aristokratce, aristokratce tělem i duší! A také, jak si velmi dobře pamatoval, téměř dokonalé zlodějce...

Jedné z géniů od přírody...

S povzdechem se Poirot vyprostil z myšlenek na extravagantní bytost svých snů.

Všiml si, že stromy Regenťs Parku pod sebe nepřilákaly jen mladé služebné a jejich drahé polovičky.

Nedaleko pod lípou sedělo stvoření, které jako by vypadlo z magazínu o vyšší společnosti. Její mladý nápadník skláněl hlavu tak blízko kjejí a tak úpěnlivě naléhal. Člověk nesmí podlehnout příliš brzo! Doufal, že si je toho dívka vědoma. Potěšení z dobývání musí být natahováno, jak je to jen možné...

Poirotů v přející pohled na nich stále spočíval, když si náhle uvědomil, že jsou mu ty dvě postavy povědomé. Takže Jane Oliverová se vypravila do Regenťs Parku, aby se tam setkala se svým mladým americkým revolucionářem? .

V jeho tváři se znenadání zjevil výraz smutku a přísnosti.

Po krátkém zaváhání se vydal přes trávník směrem k nim. Teatrálně smekl klobouk a pozdravil:

„*Bonjour*, mademoiselle.“

Zdálo se mu, že Jane Oliverové nebylo vyloženě proti srsti, že ho vidí.

Zato Howardu Raikesovi se toto vyrušení ani za mák nezamlouvalo a svou nevoli nijak neskrýval.

„No ne, tak to jste zase vy!“ zabručel..

„Dobrý den, pane Poirote,“ řekla Jane. „Vy se vždycky objevíte tak nečekaně, viďte?“

„Něco na způsob neslyšného lupiče,“ poznamenal Raikes s chladným pohledem.

„Doufám, že neruším?“ otázal se Poirot ustaraně.

„Ale vůbec ne,“ odpověděla Jane Oliverová laskavě.

Howard Raikes mlčel.

„Našli jste si tu moc hezké místečko,“ řekl Poirot.

„Bylo tu hezky,“ prohodil Raikes.

„Uklidni se, Howarde,“ napomenula ho Jane. „Měl by ses naučit slušnému chování!“

Howard Raikes si odfrkl.

„A k čemu je takové slušné chování?“ zeptal se.

„Třeba jednou zjistíš, že ti může pomoct protloukat se,“ odvětila Jane. „Já sama takové vychování nemám, ale u mě na tom tak nesejde. Tak především jsem bohatá, docela slušně vypadám a znám se se spoustou vlivných lidí. A netrpím žádným z těch nepříjemných problémů, o kterých se toho dneska tolik namluví v reklamách. Já se bez dobrých způsobů klidně obejdu.“

„Nemám náladu na společenskou konverzaci, Jane,“ řekl Raikes. „Myslím, že radši půjdu.“

Vstal, úsečně pokynul Poirotovi a odkráčel.

Jane Oliverová za ním upřeně hleděla s bradou zabořenou do dlaně.

„Jak vidno, to známé přísloví je, bohužel, pravdivé," povzdychl si Poirot. „Při dvoření jsou dva společnost, tři už nikoli, není to tak?"

„Dvoření? To je tedy výraz!"

„Ale ano, je to přece ten správný výraz, nebo snad ne? Když mladý muž věnuje svou pozornost mladé dámě, než ji požádá o ruku. Tomu se říká dvoření, nemám pravdu?"

„ Tak se mi zdá, že lidi, se kterými se stýkáte, musí napovídat spoustu legračních věcí."

„Služebným se chlapci dvoří," zapěl Hercule Poirot zlehka. „Rozhlédněte se kolem sebe, dělají to tu všichni."

„Ano," řekla Jane ostře. „Nejspíš jsem jen jednou z davu.. ."

Prudce se otočila na Poirota.

„Ráda bych se vám omluvila. Mýlila jsem se, když jsem si myslela, že jste se k nám do Exshamu vetřel jen proto, abyste mohl špehovat Howarda. Pak mi ale strýc Alistair prozradil, že to on sám vás pozval, protože chtěl, abyste objasnil záležitost s pohřešovanou ženou - Sainsbury Sealovou. Je to tak, viďte?"

„Přesně tak."

„Pak mě tedy mrzí, co jsem vám tenkrát večer řekla. Byla to nevychovanost. Jenomže víte, ono to tak zkrátka vypadalo -jako že jste sledoval Howarda a vůbec šel nám oběma po krku."

„I kdyby to nakrásně bylo tak, jak říkáte, mademoiselle, stal jsem se očitým svědkem toho, jak pan

Raikes hrdinně zachránil vašemu strýci život, když se vrhl na atentátníka a zabránil mu v dalším výstřelu.“

„Vy dokážete všechno tak zvláštně podat, pane Poirote. Já nikdy nevím, jestli to myslíte vážně, nebo si děláte legraci.“

„V tuto chvíli,“ odvětil Poirot smrtelně vážně, „si rozhodně legraci nedělám, slečno Oliverová.“

„Proč se na mě tak díváte?“ zeptala se Jane trochu nejistým hlasem. „Jako kdyby -jako kdybyste mě litoval?“

„Možná vás opravdu lituji, mademoiselle, když uvážím, co budu muset velmi brzy udělat...“

„No tak to tedy nedělejte!“

„Mně ale, mademoiselle, bohužel nic jiného nezbývá...“

Chvíli na něj zírala a pak řekla:

„Už jste -už jste vypátral tu ženu?“

„Řekněme,“ odpověděl Poirot, „že vím, kde ji hledat.“

„Je mrtvá?“

„To jsem neřekl.“

„Takže je naživu?“

„"To jsem také neřekl.“

Jane se na něj podrážděně podívala.

„Jedno z toho snad být musí, ne?“ vykřikla.

„Ve skutečnosti to vůbec není tak jednoduché.“

„Mně připadá, že vy se prostě vyžíváte v tom, když můžete věci komplikovat.“

„Říká se to o mně,“ připustil Hercule Poirot.

Jane se otřásla.

„Není to zvláštní? Takový krásný teplý den, a přitom jako by mnou najednou projel mráz...“

„Snad byste se měla raději projít, mademoiselle.“ Jane se zvedla ze země. Na okamžik zůstala nerozhodně stát.

„Howard chce, abych si ho vzala,“ řekla náhle. „Hned. Nikdo by se o tom nedozvěděl. On tvrdí -tvrdí, že je to jediný způsob, jakým jsem schopná to vůbec kdy udělat -prý jsem slabá –“ Zarazila se a jednou rukou s překvapivou silou uchopila Poirota za paži. „Co si mám počít, pane Poirote?“

„Proč žádáte o radu právě mne? Existují přece mnohem bližší lidé!“

„Matka? Ta by při pouhém pomyšlení na něco takového zbořila tím svým ječákem celý dům! Strýc Alistair? Ten by byl opatrný a nudný. Na to je spousta času, má milá. Víš, musíš si nejdřív být úplně jistá. Tvůj přítel je poněkud zvláštního ražení. Nemá cenu něco uspěchat -“

„A co vaši přátelé?“ navrhl Poirot.

„Žádné přátele nemám. Jen tupou bandu, se kterou chodím pít, tancovat a plkat nesmysly! Howard je jediný normální člověk, na kterého jsem z~tím narazila.“

„Stále ale nechápu, proč se chcete radit se mnou, slečno Oliverová?“

„Protože máte ve tváři takový podivný výraz,“ řekla Jane. „Jako kdybyste něco nebo někoho litoval – jako kdybyste vědělo něčem, co -co se brzy stane.. .“ Zmlkla.

„Takže?“ dožadovala se pak odpovědi. „Co mi řeknete?“

Hercule Poirot pomalu zavrtěl hlavou.

IV

Jakmile dorazil Poirot domů, George mu oznámil: „Je tady vrchní inspektor Japp, pane.“

Když vešel Poirot do pokoje, Japp se zkroušeně ušklíbl. „Takjsem tady, starý brachu. Přišel jsem vám říct: ‚No, nejste vy úžasný? Jak to děláte? Jak vás takové věci vůbec napadnou?'“

„Konkrétně máte na mysli -? Ale pardon, mohu vám nabídnout něco malého? Sirup? Nebo snad whisky?“

„Spokojím se s whisky.“

Za chvíli již pozvedal číši a poznamenal:

„Na Hercula Poirota, který má vždycky pravdu!“

„Ale ne, mon ami.“

„Máme ukázkový případ sebevraždy. Hercule Poirot si nedá vymluvit, že je to vražda. Prostě si přeje, aby to byla vražda -a ona to, u všech svatých, vražda je!“

„Aha, takže se mnou nakonec souhlasíte?“

„No, nikdo by mi nemohl vyčíst, že jsem paličatý. Nemám ve zvyku pohrdat důkazy. Potíž tohohle případu byla v tom, že nejdřív žádné důkazy neexistovaly.“

„Nyní ale existují?“

„Ano, a já jsem se rozhodl za vámi zajít a vylepšit si reputaci, jak vy říkáte, a naservírovat vám tu delikatesu na zlatém podnose.“

„Přímo hořím nedočkavostí, milý Jappe.“

„Dobře. Tak do toho. Pistole, kterou se v sobotu pokusil Frank Carter zastřelit Blunta, je stejná jako ta, kterou zavraždili Morleyho!“

„To je ale zvláštní!“ zůstal zírat Poirot.

„Ano, díky tomu to teď vypadá pro našeho velkého Franka dost bledě.“

„To není tak jednoznačné.“

„Není, v každém případě nás to ale přimělo přehodnotit verdikt o sebevraždě. Jde o pistoli zahraniční značky a navíc ne zrovna nejběžnější.“

Hercule Poirot celý ustrnul. Jeho obočí připomínalo velké půlměsíce.

„Frank Carter?“ řekl nakonec. „Ne -to je absolutně vyloučeno!“

Japp si rozčileně a zoufale vzdychl.

„Co to s vámi je, Poirote? Nejdřív si nedáte pokoj s tím, že Morley se nezabil sám, ale že to byla vražda. A pak, když za vámi přijdu a řeknu, že se začínáme k téhle vaší teorii přiklánět, vy se cukáte a vzbuzujete ve mně dojem, že se vám to vlastně vůbec nezamlouvá.“

„"Vy opravdu věříte tomu, že Morleyho zavraždil Frank Carter?“

„Zapadá to do sebe. Carter měl na Morleyho spadeno -to jsme věděli od samého začátku. Tehdy dopoledne se objevil v ulici Královny Charlotty. Nám se pak pokoušel namluvit, že se tam stavil za svým děvčetem, aby mu oznámil, že se mu podařilo sehnat práci. Jenomže my jsme přišli na to, že v té době ještě žádnou práci neměl. Získal ji sice ten den, ale až později -to teď sám přiznává. To máme lež číslo jedna. Nedokáže vysvětlit, co dělal v době po půl jedné. Tvrdí, že se procházel po Marylebone Road, ale jediné, co může prokázat, je to, že si pět minut po jedné dal v jednom podniku drink. A barman vypověděl, že byl v hrozném stavu -třásly se mu ruce a v obličeji byl bledý jako stěna!“

Hercule Poirot vzdychl a zavrtěl hlavou.

„Neslučuje se to s mojí představou,“ zamumlal.

„A jaká je ta vaše představa?“

„To, co jste mi právě vyložil, mě velmi znepokojuje. Opravdu velmi znepokojuje. Neboť jestli je to všechno pravda...“

Do toho se pomalu otevřely dveře, ve kterých George nesměle zamumlal:

„Promiňte, pane, ale...“

Dále už se nedostal. Slečna Gladys Nevillová ho odstrčila stranou a celá rozrušená se vřítila do pokoje. Plakala.

„Ach, pane Poirote-“

„No, tak já už půjdu,“ vysypal ze sebe Japp a kvapně je opustil.

Gladys Nevillová věnovala jeho zádům nenávistný pohled.

„To je ten muž -ten příšerný inspektor ze Scotland Yardu. To on vykonstruoval celý případ proti chudáku Frankovi.“

„No tak, no tak, nesmíte se tak rozčilovat.“

„Vždyť je to pravda. Nejdřív vyrukují s tím, že se pokusil zastřelit toho pana Blunta. S tím se ale nespokojili, a tak ho ještě k tomu obvinili z vraždy ubohého pana Morleyho.“

Hercule Poirot si odkašlal.

„Víte,“ řekl, „já jsem byl v Exshamu u toho, když padl výstřel namířený na pana Blunta.“

Gladys Nevillová poněkud zmateně spustila:

„Ale i kdyby to Frank udělal -i kdyby udělal takovou hloupost -víte, on patří k tomu hnutí, ve kterém mají všichni stejné košile a pochodují s transparenty a používají takový směšný pozdrav, a mám takový dojem, že manželka pana Blunta byla známá Židovka, a oni

prostě úplně poblázní takové ty mládence -naprosto neškodné mládence, jako je Frank -až je doženou k tomu, že jsou sami přesvědčení, že dělají něco báječného a vlasteneckého.“

„Na tomhle chce pan Carter postavit svou obhajobu?“ zeptal se Hercule Poirot.

„Ale ne, Frank jen přísahá, že nic neudělal a že tu zbraň nikdy předtím neviděl. Jájsem s ním, samozřejmě, nemluvila -nepustili by mě k němu -zastupuje ho ale jeden právník a od něj jsem se to dozvěděla. Frank zkrátka pořád tvrdí, že je to všechno falešné obvinění.“

„A jeho obhájce je toho názoru,“ zamumlal Poirot, „že by si měl jeho klient vymyslet nějakou přijatelnější verzi ?“

„S právníky je to složité. Neřeknou vám nic přímo. Každopádně jde ale o obvinění z vraždy a z toho já mám strach. Ach, pane Poirote, jsem si jistá, že Frank pana Morleyho nemohl zabít. Neměl k tomu totiž vůbec žádný důvod.“

„Pravdou však je,“ řekl Poirot, „že když tehdy přišel do domu pana Morleyho, neměl ještě práci, jak tvrdil.“

„Já ale vážně nechápu, pane Poirote, co má tohle s tím vším společného. Vždyť je přece úplně jedno, jestli tu práci dostal ráno nebo odpoledne.“

„Ve své výpovědi ale uvedl, že za vámi přišel pochlubit se tím, jaké měl štěstí. Nyní se však zdá, že v té době ještě žádné štěstí neměl. Proč tam tedy přišel?“

„To bylo tak, pane Poirote -chudák Frank byl hrozně sklíčený a rozčilený. Mám-li být upřímná, podle mě se i trochu napil. On je chudák Frank trochu labilní, a tak když se napil, pomotalo mu to hlavu a on měl

najednou pocit, že ze sebe musí něco dostat, a tak zašel do domu pana Morleyho, aby si s ním všechno vyříkal. On je totiž Frank strašně citlivý a hodně se ho dotklo, když se dozvěděl, že má proti němu pan Morley výhrady a má za to, že mi Frank kape jed do duše, jak se říká.“

„Usmyslel si tedy, že mu ztropí scénu v době jeho ordinačních hodin?“

„No, ano, to ho zřejmě napadlo. Byla to od něj, samozřejmě, hloupost, chtít něco takového udělat.“

Poirot se zamyšleně zahleděl na uplakanou blonďatou mladou dámu, která naproti němu seděla.

„ Věděla jste o tom,“ zeptal se jí, „že Frank Carter měl ve svém vlastnictví pistoli -nebo pistole?“

„To ne, pane Poirote, můžu odpřísáhnout, že jsem něco takového vůbec netušila. A vlastně ani nevěřím, že je to pravda.“

Poirot bezradně pomalu zavrtěl hlavou.

„Ach, pane Poirote, pomozte nám! Kdybych alespoň mohla mít pocit, že stojíte na naší straně -“

„Já si strany nevybírám,“ odpověděl Poirot. „Vždy stojím jen na straně pravdy.“

V

Poté, co se zbavil děvčete, zavolal Poirot do Scotland Yardu. J app se ještě stále nevrátil, avšak detektiv seržant Beddoes nešetřil ochotou a sdílností.

Policii se zatím nepodařilo nalézt jediný důkaz, který by prokázal, že Frank Carter vlastnil inkriminovanou zbraň již před útokem v Exshamu.

Poirot zamyšleně zavěsil sluchátko. Tahle skutečnost hrála v Carterův prospěch. Prozatím však zůstávala osamocená.

Od Beddoese se také Poirot dozvěděl několik dalších podrobností o tvrzení Franka Cartera ohledně jeho práce zahradníka na Exshamu. Trval na své historce o tajné službě, která mu tuto práci nabídla. Dostal zaplaceno předem a obdržel i nějaká doporučení o svých zahradnických schopnostech. S těmi se měl obrátit na pana MacAlistera, hlavního zahradníka, se žádostí o práci.

Podle pokynů měl naslouchat rozhovorům ostatních zahradníků a zjistit, zda-li se u nich neprojevují ‚rudé názory', přičemž měl předstírat, že on sám se k rudým tak trochu hlásí. Pohovor, ze kterého pro něj vyplynula jeho úloha a pokyny, vedla jakási žena, která se mu představila jako QH56. Byl jí prý doporučen jako zapřísáhlý antikomunista. Rozhovor se odehrával v temné místnosti, takže se nezdálo pravděpodobné, že by ji poznal, kdyby ji znovu viděl. Byla to zrzavá, silně nalíčená dáma.

Poirot zasténal. Jakoby se znovu vynořil duch Phillipse Oppenheima.

Byl v pokušení probrat toto téma s panem Barnesem. Podle pana Barnese k takovým věcem docházelo.

Poslední poštou se k Poirotovi dostalo něco, co ho ještě více znepokojilo.

Laciná obálka popsaná neforemným rukopisem, orazítkovaná v Hertfordshiru.

Poirot ji otevřel a jal se číst:

Vážený pane,

doufám, že mi prominete, že Vás takhle obtěžuju, ale dělám si velké starosti a nevím, co si počít. Za žádnou cenu se nechci nijak zaplést s policií. Snad jsem měla někomu říct, že něco vím, už dřív, ale když tvrdili, že se pán zastřelil sám, řekla jsem si, že je tedy všechno v pořádku, a navíc bych nerada zptisobila mladému pánovi slečny Nevillové zbytetečné potíže, ani na chvíli by mě nikdy nenapadlo, že to udělal on, to až když jsem se teď doslechla, že ho zatkli kvůli tomu, že někde na venkově střílel na nějakého džentlmena. Asi to nebude mít v hlavě úplně v pořádku a já to měla tehdy říct, tak jsem si řekla, že vám napíšu, protože vy se znáte s naší paní a tehdy jste se mě tak zvláštně vyptával, jestli nevím něco důležitého. Dneska samozřejmě lituju, že jsem mlčela, ale doufám, že se nebudu muset nijak zaplétat s policií, protože to by se mi vtibec nelíbilo a mojí matce taky ne, na to ona byla vždycky strašně choulostivá.

S úctou

Agnes Fletcherová

„Hned jsem věděl, že to bude mít co do činění s nějakým mužem," zamumlal Poirot. „Jen jsem neuhodl, se kterým, nic víc."

… když kuchařky oběd vaří …

I

Rozhovor s Agnes Fletcherovou proběhl v Hertfordu, v jedné poněkud zchátralé čajovně, neboť Agnes nebyla ani za nic ochotna vylíčit svoji historku pod přísným dohledem slečny Morleyové.

Úvodní čtvrthodina se nesla ve znamení podrobného vylíčení toho, jak byla Agnesina matka vždy velmi choulostivá, pokud šlo o policii. A obdobně toho, jak Agnesin otec, ačkoli provozoval hostinskou koncesi, se nikdy nedostal do jakéhokoli střetu s policií, neboť na vteřinu přesně dodržoval otevírací dobu, zkrátka oba rodiče byli všeobecně považováni za vážené a ctihodné občany Little Darlinghamu, malé obce v hrabství Gloucestershire, a žádné ze šesti dětí paní Fletcherové (dvě z nich zemřely v raném dětství) nikdy nezpůsobilo svým rodičům sebemenší starosti. A kdyby se teď měla Agnes nějak zaplést s policií, tatínka a maminku by to nejspíš zabilo, protože -jak už řekla -oni vždycky nosili hlavu vysoko a nikdy se nedostali do konfliktu s policií.

Poté, co vše s nejrůznějšími přikrášleními několikrát zopakovala da capo, se Agnes přesunula o kousek blíže k původně zamýšlenému tématu hovoru.

„Slečně Morleyové bych radši nic neříkala, pane, ona by mi totiž nejspíš začala vyčítat, proč jsem s tím nepřišla dřív, jenomže já jsem to s kuchařkou rozebírala a obě jsme se shodly, že to není naše věc, protože v novinách přece jasně a černé na bílém psali, že pán udělal chybu při dávkování nějakého léku a že se pak zastřelil a pistoli že našli v jeho ruce a všechno to ostatní, takže to všechno vypadalo docela jasně, viďte, pane?“

„Kdy jste začala mít pochybnosti?“ Poirot doufal, že se postupně přiblíží ke slibovanému odhalení povzbuzujícími, nikoli však přímými otázkami.

Agnes pohotově odpověděla.

„Když jsem si v novinách přečetla o Franku Carterovi, o tom mladém pánovi slečny Nevillové. Jakmile jsem se dočetla, že vystřelil na toho pána, co u něj dělal zahradníka, no, prostě jsem si řekla, že to skoro vypadá, jako by to neměl v hlavě úplně v pořádku, protože moc dobře vím, že jsou lidi, co si namlouvají, že je někdo pronásleduje nebo tak něco a že na ně všude číhají nepřátelé, a nakonec se ukáže, že je nebezpečné nechat je doma a musejí se poslat do blázince. No a mě napadlo, že by Frank Carter taky mohl být tenhle případ, když jsem si vzpomněla, jak si pořád stěžoval na pana Morleyho, že je proti němu zaujatý a že se ho snaží odtrhnout od slečny Nevillové, jenomže ta na nějaké řeči proti panu Carterovi samozřejmě vůbec nedala a podle nás taky dělala dobře, protože jsme si s Emmou říkaly, že se teda nedá panu Carterovi upřít, že je to velký fešák a džentlmen, jak má být. Jenže ani jedné z nás by nepřišlo

na mysl, že by mohl doopravdy panu Morleymu nějak ublížit. Jen nám to připadalo trochu divné, jestli víte, jak to myslím.“

„Co vám připadalo divné?“ zeptal se Poirot trpělivě.

„To bylo tehdy ráno, pane, to ráno, co se pan Morley zastřelil. Říkala jsem si, jestli si mám troufnout seběhnout dolů a vyzvednout poštu. Listonoš už přišel, ale Alfred nám dopisy nepřinesl, protože to on dělal, jenom když bylo v poště něco pro slečnu Morleyovou nebo pana Morleyho, ale s dopisy pro Emmu nebo pro mě by se neobtěžoval nahoru, přinesl by je až někdy k obědu. Tak jsem vyšla na odpočívadlo na schodišti a jukla se dolů. Slečna Morleyová nerada viděla, když jsme scházely dolů do haly, hlavně ne když měl pán ordinační hodiny, ale mě napadlo, že bych třeba zahlídla Alfreda, jak vede k pánovi nějakého pacienta a až by se vracel, houkla bych na něj.“

Agnes zalapala po dechu, zhluboka se nadechla a pokračovala:

„A pak jsem ho tam uviděla -teda myslím toho Franka Cartera. Stál v půlce schodu -chci říct našich schodů, co vedou nad patrem pána. Jen tam stál, čekal a shlížel dolů. No a mě čím dál víc připadalo, že je na tom něco divného. Vypadal, jako že má doslova nastražené uši, jestli víte, jak to myslím.“

„V kolik hodin to bylo?“

„To už muselo být k půl jedné, pane. A mně proběhlo hlavou: no vida, tady je Frank Carter a slečna Nevillová dneska nemá službu, to pro něj asi bude zklamání, a tak si říkám, jestli bych k němu neměla seběhnout a říct mu to, protože ten lump Alfred mu to

nejspíš říct zapomněl, tak aby tam na ni zbytečně nečekal. Zrovna když jsem váhala, jestli mám, nebo ne, pan Carter, jako by si to rozmyslel, vyřítil se po schodech dolů a pak chodbou směrem k ordinaci pana Morleyho, to jsem si říkala, že se asi pánovi moc zamlouvat nebude, a byla jsem zvědavá, jestli se strhne nějaká hádka, jenomže v tu chvíli mě zavolala Emma a ptala se, co že tam pohledávám, a já šla zpátky nahoru a pak později jsem se dozvěděla, že se pán zastřelil a to bylo tak strašné, že mi prostě všechno ostatní z hlavy úplně vypadlo. No a když potom odešel ten policejní inspektor, povídám Emmě, že jsem mu neřekla nic o tom, jak se tady dopoledne stavěl pan Carter za naším pánem, a ona na to: On tu byl?, a tak jsem jí to vylíčila, a ona že jsem se o tom možná měla zmínit, ale já povídám, že bych s tím snad měla ještě chvíli počkat, Emma se mnou souhlasila, protože ani jedna z nás si nepřála dostat Franka Cartera zbytečně do maléru. A když potom došlo k soudnímu ohledání a vyšlo najevo, že se pán spletl s tím lékem, polekal se a zastřelil se sám, a nebylo na tom nic divného, no tak už nebyla potřeba to někomu vykládat. Jakmile jsem si ale před dvěma dny v novinách přečetla ten článek -ach, byla jsem z toho celá vedle! Takže mě napadlo, že jestli je jedním z těch bláznů, co si vzali do hlavy, že je někdo pronásleduje a pak běhají po světě a střílí do lidí, to pak mohl přece jenom klidně zastřelit i našeho pána!“

Její oči, úzkostné a vyděšené, se s nadějí podívaly na Hercula Poirota. Ten do svého hlasu vložil tolik útěchy, kolik jen šlo.

„Mohu vás ujistit, že jste učinila naprosto správně, když jste mi o tom řekla, Agnes,“ řekl.

„Víte, pane, abych řekla pravdu, vážně mi spadl kámen ze srdce. Já si totiž pořád říkala, že jsem si to asi neměla nechávat pro sebe. Jenomže pak jsem si zase říkala, že bych se musela zaplést s policií a co by tomu asi řekla moje matka. Ona si vždycky potrpěla na to, aby nikdo z nás nedělal ostudu...“

„Ano, jistě,“ přerušil ji Hercule Poirot kvapně. Měl pocit, že pro tentokrát už vyslechlo Agnesině matce všechno, co ještě dokázal snést.

II

Hercule Poirot se dostavil do Scotland Yardu a vyžádal si Jappa. Když ho zavedli do kanceláře vrchního inspektora, řekl: „Chci vidět Cartera.“

Japp na něj úkosem vrhl krátký pohled.

„O co jde?“

„Nejste ochoten mi to dovolit?“ zeptal se.

Japp pokrčil rameny.

„Ale ne, já proti tomu nic nemám,“ odvětil. „A i kdyby, nebylo by to nic platné. Kdo je oblíbencem ministra vnitra? Vy. Komu zobe polovina vlády z ruky? Vám. Vždyť jim pomáháte ututlat ty jejich skandály.“

Poirotovi na okamžik zběhly myšlenky k případu, který si sám pro sebe pojmenoval ‚Případ Augiášova chléva'.

„Zvládl jsem to výtečně, viďte?“ zamumlal, nikoli bez jisté dávky samolibosti. „To musíte uznat. Řekněme, že jsem předvedl dobrou představivost.“

„Nikoho kromě vás by něco takového vůbec nenapadlo! Někdy si, Poirote, říkám, že jste člověk bez jakýchkoli skrupulí!“

Poirotova tvář náhle velmi zvážněla.

ůTo není pravda," řekl.

„No dobrá, Poirote. Nemyslel jsem to vážně. Občas ale projevujete takové sebeuspokojení nad tou svou zpropadenou důmyslností. Proč chcete Cartera vidět? Zeptat se ho, jestli Morleyho doopravdy zavraždil?"

K Jappovu překvapení Poirot důrazně pokýval hlavou.

„Ano, příteli, to je přesně ten důvod."

„A zřejmě očekáváte, že se vám k tomu přizná, jestli to udělal," zasmál se Japp.

Hercule Poirot však zachovával naprostou vážnost. „Ano, možná se mi přizná," pronesl.

Japp na něj udiveně pohlédl.

„Tedy povím vám, už vás nějakou dobu znám - kolik, dvacet let? Tak nějak. Zatím se mi ale pořád ještě nedaří pochopit, co máte za lubem. Je mi jasné, že máte brouka v hlavě kvůli mladému Franku Carterovi. Z nějakého neznámého důvodu se vám nelíbí, že by měl být vinen –"

Hercule Poirot energicky zavrtěl hlavou.

„Ne, ne, to se mýlíte. Je to přesně naopak –"

„ Taky mě napadlo, jestli v tom třeba nemá prsty ta jeho blondýnka. V jistých ohledech jste sentimentální starý pardál -"

Poirot se okamžitě rozhořčil.

„Já tedy sentimentální rozhodně nejsem! To je slabina vlastní Angličanům! To tady v Anglii se pláče nad mladými hrdličkami, umírajícími matkami a obětavými dětmi. Já vyznávám logiku. Je-li Frank Carter vrah, pak rozhodně nebudu natolik sentimentální, abych

mu přál spojit se ve svazek manželský s pohlednou, avšak fádní slečnou, která na něj -jestli ho pověsí -do roka nebo dvou zapomene a najde si někoho jiného.“

„Proč se tedy nechcete smířit s tím, že je vinen?“

„Já bych ale naopak rád věřil, že vinen je.“

„Nejspíš tedy chcete naznačit, že jste narazil na něco, z čeho se dá více či méně usuzovat na jeho nevinu? Proč si to ale necháváte pro sebe? Měl byste s námi hrát férovou hru, Poirote.“

„Já s vámi hraji férovou hru. Zanedlouho, velice brzy, vám poskytnu jméno a adresu svědkyně, která se pro vás, ukáže býti neocenitelnou při obžalobě. Její svědectví by mělo přesvědčivě rozhodnout tento případ v jeho neprospěch.“

„Pak ale -ach ne! Já už jsem z vás úplně vedle. Proč tedy tolik prahnete po tom, abyste se s ním mohl vidět?“

„Abych uspokojil sám sebe,“ odpověděl Hercule Poiot. A více už prozradit nehodlal.

III

Frank Carter, přepadlý, bledý, stále s jistým sklonem k zuřivosti, vzhlédl ke svému neočekávanému návštěvníkovi s neskrývanou nelibostí.

„Tak to jste vy, vy proklatej malej cizinče?“ prohodil nezdvořile. „Co chcete?“

„Chtěl jsem vás vidět a promluvit si s vámi.“

„No tak mě vidíte, ne? Mluvit ale nebudu. Rozhodně ne bez advokáta. Na to mám nárok, nemám pravdu? S tím nic nenaděláte. Mám právo vyžádat si advokáta, než promluvím jediné slovo.“

„To jistě máte. Můžete si pro něj nechat poslat, jestli chcete -já bych byl ale raději, kdybyste to nedělal.“

„To mě nepřekvapuje. Určitě čekáte, že se vám podaří nachytat mě a dostat ze mě usvědčující přiznání, co?“

„Nezapomínejte, že jsme tu zcela sami.“

„Což vypadá trochu podezřele, nemyslíte? Vsadím se, že vaši kámoši od policie to tu odposlouchávají.“

„Mýlíte se. Tohle je soukromý rozhovor mezi čtyřma očima, mezi vámi a mnou.“

Frank Carter se zasmál. Působil dojmem nepříjemného a rafinovaného člověka.

„To snad ne! Nevěřím! Na tenhle starý trik vám neskočím.“

„Pamatujete si na dívku jménem Agnes Fletcherová?“

„V životě jsem o ní neslyšel.“

„Mám za to, že si ji pamatujete, jen jste jí možná nikdy nevěnoval dost pozornosti. Pracovala jako služebná ; v domě číslo 58 na ulici Královny Charlotty.“

„No a? Co já s tím?“

„Tehdy dopoledne, kdy byl zastřelen pan Morley,“ začal pomalu vysvětlovat Poirot, „tato dívka, Agnes, náhodou shlédla dolů přes zábradlí v posledním patře. Spatřila vás, jak stojíte na schodech -čekáte a naslouchate. Vzápětí jste se vydal směrem k ordinaci pana Morleyho. Bylo něco málo před půl jednou -čtyři pět minut.“

Frank Carter se celý třásl. Na čele mu vyrazily krůpěje potu. Oči těkaly zběsile ze strany na stranu stále neklidněji.

„To je lež!“ vykřikl vztekle. „Prachsprostá lež! Podplatili jste ji -policie jí zaplatila za to, aby řekla, že mě tam viděla.“

„Tou dobou,“ pokraaoval Hercule Poirot, „jste podle své vlastní výpovědi již opustil dům a kráčel po Marylebone Road.“

„To jsem taky udělal. To děvče lže. Nemohla mě vidět. Je to jenom hnusné spiknutí. Kdyby to byla pravda, proč s tím nevyrukovala dřív?“

„Tehdy se o tom zmínila své přítelkyni a kolegyni, kuchařce,“ reagoval klidně Hercule Poirot. „Znepokojovalo je to, zaráželo a nevěděly, co si mají počít. Poté, co byl vysloven verdikt o sebevraždě, velmi se jim ulevilo a rozhodly se, že není nutné, aby se k té věci jakkoli vracely.“

„Nevěřím ani slovo z toho, co mi tu vykládáte! Jedou v tom spolu, to vám povídám. Je to vypečená dvojka ulhaných malých...“

Nechal se unést a rozlíceně ze sebe vysypal spršku sprostých slov.

Hercule Poirot čekal.

Když Carterův hlas konečně utichl, promluvil Poirot znovu -stále stejným klidným, rozvážným tónem.

„Vztek a nesmyslné urážky vám nepomohou. Obě dívky jsou odhodlány se o své svědectví podělit a nebude důvod jim nevěřit. Ony totiž mluví pravdu, víte? To děvče, Agnes Fletcherová, vás skutečně zahlédlo. Stál jste v tu chvíli na schodech, jak tvrdí. Z domu jste neodešel. A skutečně jste zamířil do ordinace pana Morleyho.“

Odmlčel se a za okamžik se zeptal:

„Co se stalo pak?“

„Vždyť vám říkám, že je to lež!“

Hercule Poirot se cítil velmi unavený, velmi starý. Franka Cartera neměl rád. Vlastně se mu Frank Carter silně protivil. Považoval ho za pánovitého klacka, lháře, podvodníka -zkrátka za typ člověka, bez kterého by se lidstvo jistě dokázalo obejít. Stačilo by, aby se on, Hercule Poirot, držel stranou a nechal tohoto mladíka utopit se v jeho vlastních lžích, a svět by se zbavil jednoho ze svých nepříjemných obyvatel...

„Radím vám, abyste mi pověděl pravdu...“ řekl Hercule Poirot. Uvědomil si, že situace je v podstatě naprosto jasná.

Frank Carter je hlupák. Ne však takový hlupák, aby nepochopil, že neoblomné zapírání je tou nejlepší a nejbezpečnější cestou, kterou se může vydat. Pokud by jen na okamžik připustil, že do pokoje pana Morleyho za pět minut půl jedné opravdu vkročil, učinil by krok, jenž by ho uvrhl do smrtelného nebezpečí. Pak by se totiž na všechno, co by vypověděl, dalo celkem snadno nahlížet jako na lež.

Nechme ho tedy trvat na svém a zapírat. V tom případě by zde však skončila úloha Hercula Poirota. Franka Cartera by s největší pravděpodobností pověsili za vraždu Henryho Morleyho -a možná by visel po právu. Hercule Poirot mohl klidně jen vstát a jít.

„Je to lež!“ zopakoval ještě jednou Frank Carter.

Nastala odmlka. Hercule Poirot nevstal a neodešel. Rád by to udělal -nesmírně rád. Nicméně zůstal. Předklonil se a řekl hlasem, který v sobě soustředil veškerou podmanivost jeho silné a působivé osobnosti:

„Já vám nelžu a žádám vás, abyste mi věřil. Pakliže jste pana Morleyho skutečně nezavraždil, vaší jedinou šancí je vyjít s pravdou ven a vylíčit mi, co přesně se tehdy dopoledne stalo.“

Podlá a proradná tvář, která na Poirota hleděla, se proměnila, znejistěla. Frank Carter skousl ret, oči mu opět pobíhaly ze strany na stranu -jako oči vystrašeného zvířete. Teď přišlo na lámání chleba -buď, anebo...

Pak se náhle, přemožen silou svého protivníka, Frank Carter vzdal.

„No tak dobrá,“ zachraptěl. „Všechno vám vyklopím. Ale ať vás pánbůh prokleje, jestli mě zradíte! Šel jsem za ním... Vyšel jsem po schodech nahoru a vyčkával, dokud jsem neměl jistotu, že ho zastihnu o samotě. Stál jsem nahoře nad Morleyho odpočívadlem. Pak od něj vyšel nějaký dost obézní mužský a zamířil dolů. Zrovna jsem se odhodlával, že půjdu, když z Morleyho dveří vyšel další člověk a taky se dal po schodech dolů. Věděl jsem, že musím jednat rychle. Rozhoupal jsem se a bez zaklepání k němu vklouznul. Připravoval jsem si, jak si to s ním pěkně od plic vyříkám. že strká nos, kam nemá, a chce ode mě odlákat moje děvče -čert ho vem –“

Zarazil se.

„Ano?“ řekl Hercule Poirot hlasem, který stále zněl naléhavě a podmanivě.

Zato Carterův hlas nejistě přeskakoval.

„A on tam ležel -mrtvý. Opravdu! Přísahám, že je to pravda! Ležel tam přesně tak, jak to popisovali u soudního ohledání. Nejdřív jsem tomu vůbec nemohl uvěřit. Sehnul jsem se k němu. Byl ale vážně mrtvý -ruce

měl studené a na hlavě jsem uviděl díru po kulce a kolem ní tmavou krvavou skvrnu...“

Při této vzpomínce mu na čele znovu vyskákaly krůpěje potu.

„Hned mně došlo, že jsem v bryndě. Hodili by to na mě. Ničeho jsem se nedotknul -jenom jeho ruky a kliky na dveřích. Tu jsem pořádně otřel z obou stran kapesníkem, když jsem odcházel. Pak jsem pádil dolů, co mi nohy stačily. V hale nikdo nebyl, tak jsem se vypařil a vzal nohy na ramena. Není se co divit, že mi bylo pěkně zle.“

Odmlčel se a jeho vyděšené oči spočinuly na Poirotovi.

„Tak tohle je pravda. Přísahám, že je to pravda... Už byl mrtvý. Musíte mi prostě věřit!“

Poirot vstal. Unaveným a skleslým hlasem řekl:

„Já vám věřím.“

Odebral se ke dveřím.

„Oni mě pověsí!“ vykřikl Frank Carter. „Pověsí mě- to je na beton, že mě pověsí, jestli se dozví, že jsem tam byl.“

„Tím, že jste mi řekl pravdu,“ pronesl Poirot, „jste se před oběšením zachránil.“

„To nechápu. Budou tvrdit, že –“

Poirot ho nenechal domluvit.

„Vaše verze mi potvrdila něco, o čem jsem věděl. Nyní už to můžete nechat na mně.“

Odešel.

Rozhodně neměl dobrý pocit.

IV

K domu pana Barnese v Ealingu se dostal ve tři čtvrtě na sedm. Vzpomněl si, že pan Barnes označil tuto dobu za velmi příhodnou.

Pana Barnese zastihl Hercule Poirot při práci na zahradě.

„Potřebujeme, aby sprchlo, pane Poirote," řekl na pozdrav. „Potřebujeme to jako sůl."

Zamyšleně si svého hosta změřil.

„Nevypadáte dobře, pane Poirote," konstatoval.

„Někdy," vysvětloval Poirot, „se mi nelíbí věci, které musím udělat."

Pan Barnes chápavě pokýval hlavou.

„Já vím," řekl.

Hercule Poirot se těkavě rozhlédl kolem sebe a ocenil úhledné uspořádání malých záhonů.

„Máte výborně rozvrženou zahradu," zamumlal. „Všechno má ty správné proporce. Malá, ale dokonale vyměřená."

„Když máte k dispozici málo prostoru," řekl pan Barnes, „musíte se snažit vy těžit z toho maximum. Nemůžete si dovolit dopustit se při plánování chyb."

Hercule Poirot přikývl.

„Tak se mi doneslo, že už jste ho chytili?" pokračoval pan Barnes.

„Myslíte Franka Cartera?"

„Ano. Musím se přiznat, že mě to docela překvapilo. Skutečně."

„Vy jste se domníval, že se nejednalo o, řekněme, soukromou vraždu?"

„Abych byl upřímný, tak ano. Jakmile v tom byli zapletení Amberiotis a Alistair Blunt, byl jsem

přesvědčen, že půjde o jednu z těch špionáží nebo kontrašpionáží.“

„To je pohled, který jste mi otevřel při našem prvním setkání.“

„Já vím. V té době jsem si tím byl docela jistý.“

„Ale zmýlil jste se,“ pronesl Poirot váhavě.

„Ano. Nerozmazávejte to. Potíž je v tom, že člověk obvykle usuzuje na věci podle svých zkušeností. Já jsem s tímhle druhem aktivit přišel do styku tak často, že už mám zkrátka sklon vidět to ve všem a všude.“

„Vy jste svého času zažil kouzelníka, který manipuloval s kartami, nemám pravdu?“ řekl Poirot. „Jak se tomu říká -vnucená karta?“

„Ano, jistě.“

„Přesně k tomu samému docházelo zde. Pokaždé, když se začne přemýšlet o soukromém motivu Morleyho vraždy, čáry máry fuk, a máme tu vnucenou kartu. Amberiotis, Alistair Blunt, nestabilní situace v politice -v této zemi -“ Pokrčil rameny. „Pokud jde o vás, pane Barnesi, vy jste mě v tomto ohledu sváděl ze správné cesty více než kdokoli jiný.“

„Ach, pane Poirote, to je mi vážně líto. Nejspíš máte pravdu.“

„Víte, vy jste v pozici člověka, který měl přístup k informacím, takže vaše slova mají váhu.“

„No, věřil jsem tomu, co jsem vám řekl. To je jediná omluva, kterou můžu na svoji obhajobu říci.“

Odmlčel se a vzdychl.

„A po celou dobu se jednalo o čistě osobní motiv?“

„Přesně tak. Trvalo mi dost dlouho, než jsem pochopil, jaký byl motiv vraždy -i přesto, že mi v určité chvíli zahrálo naprosto jasně štěstí do ruky.“

„V jakém smyslu?“

„Šlo o úryvek z jednoho rozhovoru. Skutečně velmi užitečný a poučný úryvek, jen kdybych si v té době dokázal uvědomit jeho význam.“

Pan Barnes se zahradnickou lopatkou zamyšleně poškrábal na nose. Na jedné straně nosu mu uvízl malinký kousek hlíny.

„Děláte ze sebe záhadného, co?“ zeptal se rozšafně. Hercule Poirot pokrčil rameny.

„Snad se mě jen svým způsobem dotklo, že jste ke mně nebyl upřímnější,“ řekl.

„Já?“

„Ano.“

„Ale milý příteli, já neměl nejmenší tušení o Carterově vině. Podle toho, co jsem věděl, opustil dům dlouho předtím, než byl Morley zavražděn. Předpokládám, že teď vyšlo najevo, že neodešel tak, jak vypověděl.“

„Carter byl v domě ještě za pět minut půl jedné,“ odpověděl Poirot. „Vlastně zahlédl vraha.“

„Takže to nebyl Carter, kdo -“

„Vždyť vám říkám, že Carter viděl vraha!“

„A poznal ho?“ zeptal se pan Barnes.

Hercule Poirot rozvláčně zavrtěl hlavou.

… nedělej si ze mě blázny …

I

Druhého dne strávil Hercule Poirot několik hodin s jedním svým známým, který působil jako herecký agent. Odpoledne se vydal do Oxfordu. Další den se vypravil zpátky na venkov -bylo již dost pozdě, když se vrátil. Ještě před cestou si telefonem sjednal na večer schůzku s panem Alistairem Bluntem.

Do Gotického domu dorazil v půl desáté.

Když ho uvedli dál, zastihl Alistaira Blunta o samotě v knihovně.

Potřásli si rukama a Alistair Blunt se na svého hosta díval, jako by nedočkavě kladl otázku.

„Takže?“ zeptal se.

Hercule Poirot rozvážně pokýval hlavou.

Blunt nasadil výraz téměř nevěřícného uznání.

„Vy jste ji našel?“

„Ano, našel jsem ji.“

Posadil se a vzdychl.

„Jste unavený?“ zeptal se Alistair Blunt.

„Ano, jsem velmi unavený. A to, co se vám chystám sdělit, není vůbec příjemné.“

„Je mrtvá?“ řekl Blunt.

„Jak se to vezme,“ odvětil Hercule Poirot váhavě. „Záleží na tom, jak na to budete nahlížet.“

Blunt se zamračil.

„No počkejte," řekl, „člověk přece může být buď živý, nebo mrtvý. Takže i slečna Sainsbury Sealová musí být jedno z toho."

„Ach, ale kdo vlastně je slečna Sainsbury Sealová?"

„Nechcete tím snad naznačit," řekl Alistair Blunt, „že nikdo takový neexistuje?"

„Ale ne, vůbec ne. Taková osoba skutečně existovala. Žila v Kalkatě. Vyučovala rétoriku. Zabývala se užitečnou prací. Do Anglie se vrátila na Maharanaze - tedy na stejné lodi, kterou cestoval i pan Amberiotis. Ačkoli byl každý v jiné třídě, jednou jí s něčím pomohl - šlo o jakýsi problém s jejími zavazadly. Zdálo se, že je pan Amberiotis v podstatě laskavý člověk. A laskavost se, pane Blunte, někdy oplácí nečekaným způsobem. To potkalo pana Amberiotise. Náhoda ho s touto dámou znovu svedla dohroma y v ulicích Londýna. Měl právě štědrou náladu a dobromyslně ji pozval na oběd do hotelu Savoy. Pro ni to znamenalo nečekanou nabídku. Pro pana Amberiotise zase nečekaný zisk! Jeho laskavost totiž nebyla vůbec hraná nebo předem naplánovaná –neměl ani tušení, že tato odkvetlá dáma středního věku mu poskytne něco, co pro 'něj představovalo zlatý důl. Nicméně tak učinila, aniž by si toho byla sama vědoma. Neboť inteligence nikdy nepatřila kjejím silným stránkám. Byla to dobrá duše s dobrými úmysly, ale rozumu měla, abych tak řekl, co by se za nehet vešlo."

„Takže to nebyla ona, kdo zabil tu Chapmanovou?" divil se Blunt.

„Je dost obtížné zvolit ten nejlepší způsob, jak celou záležitost podat. Myslím, že začnu tam, kde se celý případ začal odvíjet pro mě -u boty!“

„U boty?“ zopakoval Blunt nechápavě.

Hercule Poirot přikývl.

„Ano, u boty s přezkou. Měl jsem za sebou prohlídku u svého zubaře, stál jsem na schodech domu číslo 58 na ulici Královny Charlotty, před kterým zastavil taxík. Otevřely se dveře auta a v nich se objevila ženská noha, která se chystala došlápnout na zem. Patřím k mužům, kteří si všímají ženských nohou a kotníků. Byla to noha pohledně tvarovaná, s ladným kotníkem v drahých punčochách. Nelíbila se mi však bota. Bota zářící novotou, lakýrka s velkou zdobeno u přezkou. Nevkusná -ani v nejmenším *chic*!

A zatímco jsem věnoval pozornost botě, vynořil se z auta i zbytek oné dámy. Upřímně řečeno jsem byl zklamán -dáma středního věku, postrádající šarm, oblečená bez kouska vkusu.“

„Slečna Sainsbury Sealová?“

„Přesně tak. Když vystupovala, došlo kjisté nepříjemnosti -zachytila za přezku botou ve dveřích, přezka se uvolnila a upadla. Zvedl jsem ji a podal její majitelce. To bylo vše. Tím celá příhoda skončila. Později téhož dne jsem doprovodil vrchního inspektora Jappa, který vedl se zmíněnou dámou rozhovor. (Mimochodem, tu přezku si na botu ještě nepřišila.) Večer vyšla slečna Sainsbury Sealová z hotelu a slehla se po ní zem. Tak, řekněme, skončila první část příběhu. Část druhá se začala odvíjet ve chvíli, kdy mne vrchní inspektor Japp povolal do King Leopold Mansions. V jednom z bytů se nacházela truhla na kožešiny. V té

truhle bylo objeveno čísi mrtvé tělo. Vstoupil jsem do místnosti, přistoupil k truhle -a první věc, která mi padla do oka, byla ošoupaná bota s přezkou!“

„No a?“

„Vám to nedošlo, viďte? Řekl jsem, že ta bota byla ošoupaná -tedy obnošená. Slečna Sainsbury Sealová ale přišla do King Leopold Mansions večer, ještě v ten samý den, kdy byl zavražděn pan Morley. Ráno boty zářily novotou a večer už se z nich staly boty staré. Jak jistě uznáte, člověk těžko obnosí boty za jeden jediný den.“

„Mohla přece mít dvoje boty, nemyslíte?“ prohodil Alistair Blunt téměř bez zájmu.

„Ach, ale ona dvoje boty neměla. S Jappem jsme totiž zašli do jejího pokoje v hotelu Glengowrie Court a prohledali všechny její věci -žádné boty s přezkou jsme tam nenašli. Jistě, mohla na sobě mít staré boty. Ano, mohla se do nich třeba přezout po náročném dni a vyrazit si v nich večer. Kdyby tak učinila, musel by však v hotelu zůstat ten druhý pár. Budete snad se mnou souhlasit, že to bylo poněkud podivné.“

Blunt se pousmál.

„Nezdá se mi to nijak důležité,“ prohodil.

„Ne, důležité to není. Ani v nejmenším. Člověk ale nemá rád věci, které si nedokáže vysvětlit. Stál jsem nad truhlou na kožichy a díval se na tu botu -nedávno na ni byla ručně přišita přezka. Musím přiznat, že v tu chvíli jsem na okamžik zapochyboval -sám o sobě. Ano, řekl, jsem si, Hercule Poirote, dnes ráno ses snad nechal unést a vnímal svět okolo sebe růžovými brýlemi. Dokonce i staré boty ti připadaly jako nové!“

„To by snad mohlo být vysvětlení.“

„Jenomže nebylo. Mé oči mě nikdy neklamou! Ale abych pokračoval, pozoroval jsem mrtvé tělo té ženy a vůbec se mi nelíbilo, co jsem viděl. Z jakého důvodu byla její tvář záměrně, úmyslně rozdrcena a znetvořena k nepoznání?“

Alistair Blunt si nepokojně poposedl.

„Musíme se tím znovu probírat?“ řekl. „Vždyť víme, že –“

„Je to nezbytné,“ odpověděl Hercule Poirot rezolutně. „Musím vám předestřít všechny kroky, které mě nakonec dovedly až k poznání pravdy. Řekl jsem si: ‚Tady něco nehraje. Máme tu mrtvou ženu oblečenou do šatů slečny Sainsbury Sealové (snad s výjimkou oněch bot) a také s kabelkou patřící slečně Sainsbury Sealové. Proč je ale její obličej zdeformovaný? Není to snad proto, že ten obličej není obličejem slečny Sainsbury Sealové?' V tu chvíli jsem si začal skládat před očima to, co jsem zaslechl o vzezření té druhé ženy -té, které byt patřil. Pokládám si tedy otázku: Co když zde leží mrtvola právě této ženy? Jdu tedy a porozhlédnu se po ložnici majitelky bytu. Snažím se udělat si o ní obrázek -o tom, jaká byla. Pokud se zaměříme na první vnější dojem, pak se od slečny Sainsbury Sealové velmi lišila. Elegantní, nápadně oblékaná, silně nalíčená. V základních rysech si však obě ženy nejsou nepodobné. Vlasy, postava, věk... Jeden rozdíl ale nalezneme i zde. Paní Chapmanová nosila boty číslo pět. O slečně Sainsbury Sealové jsem věděl, že používala desetipalcové punčochy, musela tedy nosit boty velikosti nejméně šest. Paní Chapmanová měla menší nohu než slečna Sainsbury Sealová. Vrátil jsem se zpět k mrtvole. Bylo-li náhlé vnuknutí správné a tělo patřilo paní Chapmanové, oblečené do šatů slečny

Sainsbury Sealové, pak by jí měly být její boty příliš velké. Jednu z nich jsem zkusil sundat. Rozhodně však nebyla volná, šlo to dost ztuha. Vypadalo to tedy, že tělo nakonec přece jen patřilo slečně Sainsbury Sealové! Proč byla ale v tom případě zdeformována její tvář? Její totožnost se dala jednoduše zjistit díky kabelce, které se dalo snadno zbavit, ale ta přesto zůstala na místě. Byla to pro mne hádanka -neřešitelný propletenec.

V zoufalství jsem se zmocnil diáře paní Chapmanové. Jediným člověkem, který by dokázal identifikovat její tělo, byl zubař. Shodou náhod byl zubním lékařem paní Chapmanové pan Morley. Ten už byl sice po smrti, ale i přesto se identifikace dala provést. Její výsledek znáte. Mrtvé tělo bylo nástupcem pana Morleyho u soudního ohledání označeno jako tělo paní Chapmanové.“

Blunt byl celý neposedný netrpělivostí, ale Poirot si toho nevšímal a pokračoval:

„Stanul jsem před psychologickým problémem. Jaká osobnost se skrývá za Mabelle Sainsbury Sealovou? Na tuto otázku existovaly dvě odpovědi. První z nich byla nasnadě a odvíjela se jednak od jejího života stráveného v Indii a jednak z výpovědí jejích osobních přátel. Z této verze vyšla jako seriózní a svědomitá, trochu hloupá žena.

Měli jsme snad čest i s nějakou jinou slečnou Sainsbury Sealovou? Zřejmě ano. Máme co do činění s ženou, která poobědvala s vyhlášeným zahraničním agentem, která s vámi navázala hovor na ulici a prohlašovala se za blízkou přítelkyni vaší manželky (což je tvrzení, o jehož nepravdivosti se dá s téměř jistým úspěchem pochybovat), s ženou, která odešla z domu

jistého muže těsně předtím, než byla v tomto domě spáchána vražda, s ženou, jež navštívila jinou ženu toho samého večera, kdy byla ona druhá žena s největší pravděpodobností zavražděna, a která je od té doby nezvěstná, ačkoli si musí být vědoma, že po ní pátrá celý anglický policejní sbor. Slučují se všechny tyto skutečnosti s charakterem, jaký nám vylíčili její přátelé? Je nabíledni, že neslučují. Z toho můžeme usoudit, že pokud slečna Sainsbury Sealová nebyla tím dobromyslným, přátelským stvořením, za jaké byla považována, dá se celkem odůvodněně předpokládat, že se jedná o chladnokrevnou vražedkyni, či v každém případě alespoň o spolupachatelku.

Zapojil jsem ještě jedno kritérium -svůj vlastní dojem. S Mabelle Sainsbury Sealovou jsem měl možnost osobně hovořit. Jak na mě zapůsobila? A to byla, pane Blunte, otázka, na kterou se v porovnání s ostatními hledala odpověď nejobtížněji. Všechno, co říkala, její způsob vyjadřování, chování a vystupování, gesta, vše dokonale odpovídalo informacím, které jsme o ní získali. Stejně tak to však odpovídalo i důmyslné herečce, která hrála svůj part. Koneckonců, Mabelle Sainsbury Sealová přece jako herečka začínala svou kariéru.

Velký dojem na mne učinil rozhovor, který jsem vedl s panem Barnesem v Ealingu. Také on patřil k pacientům, kteří onoho osudného dne navštívili zubařskou praxi v ulici Královny Charlotty 58. Jeho teorie vycházela z toho, vyjádřeno velmi zjednodušeně, že smrt pánů Morleyho a Amberiotise byla pouhou nešťastnou náhodou, abych tak řekl, neboť zamýšlenou obětí jste měl být vy.“

„Ale jděte," protestoval Alistair Blunt. „Není to trochu přitažené za vlasy?"

„Myslíte, pane Blunte? Copak není pravdou, že v tuto chvíli existuje několik různých skupin lidí, pro které je naprosto nezbytné, abyste byl -řekněme - odstraněn? Abyste již nadále nemohl uplatňovat svůj vliv?"

„Ale ano," souhlasil Blunt, „v tom máte úplnou pravdu. Proč v tom ale hledat nějakou souvislost s případem Morleyho smrti?"

„Protože tento případ," řekl Poirot, „vykazuje jistou - inu, jak bych to vyjádřil? -marnotratnost. Peníze zde nehrají roli, lidské životy nehrají roli. Ano, jde o lehkomyslnost, marnotratnost -to ukazuje na zločin velkého kalibru!"

„Vy tedy nezastáváte názor, že se Morley zastřelil, protože udělal chybu?"

„Tento názor jsem nezastával nikdy -ani na minutu. Ne, Morley byl zavražděn. Amberiotis byl zavražděn, neidentifikovatelná žena byla zavražděna. Proč? Za tím musí vězet něco velkého. Barnesova teorie spočívala v tom, že se někdo pokusil podplatit Morleyho nebo jeho společníka za to, že vás odstraní z cesty."

„Nesmysl!" prohodil Alistair Blunt rázně.

„Ach, je to vážně takový nesmysl? Předpokládejme, že si někdo přeje kohosi se zbavit. Ano, ale ten kdosi je a priori ve střehu, je k němu velmi obtížný přístup. K tomu, aby se podařilo takového člověka zabít, je potřeba mít možnost dostat se k němu, aniž by to v něm vyvolalo jakékoli podezření. A kde by člověk pojal menší podezření než v zubařském křesle?"

„No, řekl bych, že na tom asi něco bude. Nikdy mě nenapadlo o tom takhle přemýšlet.“

„Je to tak. Jakmile jsem si tohle uvědomil, získal jsem svůj první mlhavý obraz pravdy.“

„Takže jste se ztotožnil s Barnesovou teorií? Mimochodem, kdo je vlastně ten Barnes?“

„Barnes byl pacientem pana Reillyho, objednaným na dvanáctou hodinu. Zaměstnanec ministerstva vnitra ve výslužbě, žije v Ealingu. Nijak zvlášť významný mužík. Jste však na omylu, když tvrdíte, že jsem přijal jeho teorii. Já ji totiž nepřijal. Pouze její princip.“

„Jak to myslíte?“

„Celou dobu,“ vysvětloval Poirot, „od samého začátku, jsem byl zaváděn na scestí -někdy bezděčně, někdy zase úmyslně, s jasným záměrem. Neustále mi bylo podsouváno, vnucováno, že se jedná o případ, který by se dal nazvat veřejným zločinem. Jinak řečeno, že se vše točí kolem vás, pana Blunta, jakožto veřejné osoby. Vy -bankéř, vy -dozorce nad financemi, vy -nositel konzervativní tradice!

Každá veřejná osoba však žije i soukromý život. V tom shledávám své pochybení -soukromou stránku života jsem opomněl. K vraždě pana Morleyho se daly najít osobní důvody, například v osobě Franka Cartera. A zrovna tak existují osobní motivy, i pokud jde o usilování o váš život... Máte příbuzné, kteří by po vaší smrti zdědili vaše peníze. I vás má někdo v oblibě, jiný vás zase nesnáší -jako člověka, nikoli jako veřejnou osobu.

A tak jsem se ocitl u názorného příkladu toho, čemu říkám, vnucená karta'. Údajný útok Franka Cartera na vaši osobu. Pokud šlo o opravdový útok, pak máme

skutečně co dělat s politickým zločinem. Dalo se však najít i jiné vysvětlení? Ano, bylo to možné. V křovisku nebyl Carter sám -co ten druhý muž, který k němu přispěchal a chopil se ho? Klidně to mohl být on, kdo z pistole vystřelil, a pak ji odhodil Carterovi k nohám tak, že ji Carter prakticky nemohl nezvednout. My ho potom spatřili se zbraní v ruce...

Zvažoval jsem roli Howarda Raikese v našem problému. Raikes se v den Morleyho smrti vyskytoval v ulici Královny Charlotty. Raikes patřil k zapřísáhlým odpůrcům všeho, co vy reprezentujete. Ano, Raikes však byl ještě něco víc. Raikes byl totiž mužem, který si dost pravděpodobně mohl vzít vaši neteř. Ta by po vaší smrti zdědila velmi slušnou sumu, a to i přesto, že jste obezřetně zajistil, aby neměla možnost manipulovat se základním kapitálem.

Stali jsme se tedy nakonec přece jen svědky zločinu soukromé povahy? Zločinu spáchaného pro osobní prospěch, pro osobní uspokojení? Proč jsem případ stále považoval za zločin veřejný? Důvod byl ten, že mi tato myšlenka byla nikoli jednou, ale opakovaně podsouvána jako vnucená karta...

To tehdy mi svitlo, tehdy jsem začal vidět mlhavý obrys pravdy. Seděl jsem právě v kostele a zpíval verš jednoho žalmu o léčce nastražené z provazů... Léčka? Nastražená na mě? Ano, mohlo to tak být... Kdo ji v tom případě ale nastražil? V úvahu připadal pouze jeden jediný člověk... To však nedávalo smysl - nebo dávalo? Pohlížel jsem snad na celý případ z opačného konce? Peníze nehrají roli? To sedí! Bezohledné pohrdání lidským životem? Znovu sedí. Neboť viník hrál nesmírně vysokou hru, hru o velké peníze...

Byla-li však má nová teorie správná, muselo se pak pomocí ní dát vysvětlit úplně všechno. Musela například vrhnout světlo na záhadnou dvojakost povahy slečny Sainsbury Sealové. Musela vyřešit hádanku s botou a přezkou. A také musela odpovědět na otázku: Kde je slečna Sainsbury Sealová teď?

Eh bien, všechno tohle má teorie splňovala a dokázala ještě více. Ukázala mi, že slečna Sainsbury Sealová představovala začátek, prostředek i konec celého případu. Není se pak co divit, že jsem měl dojem, jako by existovaly dvě Mabelle Sainsbury Sealové. Na jedné straně dobrácká, nepříliš inteligentní, přátelská bytost, za kterou se tak vehementně zaručili její známí. A na straně druhé žena zapletená do dvou vražd, která vykládala smyšlené lži a posléze záhadně zmizela.

Vzpomeňte si, jak portýr z King Leopold Mansions říkal, že už tam slečnu Sainsbury Sealovou jednou viděl...

V mé rekonstrukci případu znamenalo ‚jednou' také naposledy. Z King Leopold Mansions už nikdy neodešla. Její místo zaujala ta druhá slečna Sainsbury Sealová. Druhá Mabelle Sainsbury Sealová, oblečená do šatů stejného typu a obutá do nového páru bot s přezkou, neboť ty původní by jí byly příliš veliké, se v rušnou hodinu vypravila do hotelu na Russell Square, sbalila svršky mrtvé ženy, zaplatila účet a zase odešla. Přesunula se do hotelu Glengowrie Court. Od té doby už ji neměl možnost vidět nikdo ze známých skutečné slečny Sainsbury Sealové. Roli Mabelle Sainsbury Sealové ztvárňovala něco přes týden. Nosila šaty Mabelle Sainsbury Sealové, hovořila hlasem Mabelle Sainsbury Sealové, ale musela si pořídit nové večerní boty. A pak -

pak se po ní slehla zem, naposledy byla spatřena, jak večer onoho dne, kdy byl zastřelen pan Morley, vstoupila do King Leopold Mansions.“

„Pokoušíte se mi snad naznačit,“ zeptal se Alistair Blunt důrazně, „že v tom bytě byla nakonec přece jen mrtvola Mabelle Sainsbury Sealové?“

„Samozřejmě že ano! Šlo o velmi chytrou dvojnásobnou blamáž. Zdeformovaná tvář měla jasný účel- vyvolat pochybnosti ohledně identity mrtvé ženy!“

„Co ale důkazy ze zubařských záznamů?“

„Ach! Tím se dostáváme k jádru věci. Svědectví se nevázalo vyloženě na osobu zubaře. Morley byl po smrti. Nemohl již poskytnout svědectví ohledně své vlastní práce. On by býval poznal, čí tělo jsme našli. Jako důkaz byly předloženy záznamy pacientky, a ty byly zfalšovány. Nezapomínejte, že obě ženy byly Morleyho pacientkami. Jediné, co bylo zapotřebí udělat, bylo vyměnit na deskách cedulky s jejich jmény.“

Hercule Poirot dodal:

„A teď snad chápete, co jsem měl na mysli, když jste se mě zeptal, zda je ta žena mrtvá, a já jsem odpověděl: ‚Jak se to vezme.' Ptáte-li se totiž na ‚slečnu Sainsbury Sealovou, kterou z těch žen vlastně myslíte? Tu, která opustila hotel Glengowrie Court a už ji nikdo neviděl, nebo skutečnou Mabelle Sainsbury Sealovou?“

„Jsem si vědom, pane Poirote,“ řekl Alistair Blunt, „že se těšíte skvělé pověsti. Předpokládám tedy, že máte své pozoruhodné domněnky, které jste mi právě vylíčil, něčím podloženy -nejde totiž o nic víc než o domněnky. Co se mi však jeví jako zásadní, je fantastická nepravděpodobnost celé té záležitosti. Vy tvrdíte, pokud tomu dobře rozumím, že Mabelle Sainsbury Sealová byla

úmyslně zavražděna, a zavražděn byl i Morley -ten proto, aby mu bylo znemožněno identifikovat její mrtvolu. Ale proč? To je to, co bych rád věděl! Máme tu naprosto neškodnou ženu středního věku, která má spoustu přátel a zřejmě žádné nepřátele. Proč proboha by měl někdo konstruovat takhle komplikovaný plán, aby se jí zbavil ?“

„Proč? Ano, to je, oč tu běží. Proč? Přesně jak říkáte, Mabelle Sainsbury Sealová byla naprosto neškodná bytost, která by ani mouše neublížila! Proč tedy byla úmyslně a brutálně zavražděna? Tak já vám povím, co si o tom myslím.“

„Ano?“

Hercule Poirot se naklonil dopředu.

„Jsem toho názoru,“ řekl, „že Mabelle Sainsbury Sealová byla zavražděna, protože měla čirou náhodou příliš dobrou paměť na tváře.“

„Co tím myslíte?“

„Už se nám podařilo rozplést rozdvojenou osobnost,“ vysvětloval Poirot. „Na jedné straně neškodná dáma z Indie, na straně druhé šikovná herečka hrající roli neškodné dámy z Indie. Došlo však k jedné události, která spadá mezi obě role. Která ze slečen Sainsbury Sealových vás oslovila před vchodem do domu pana Morleyho? Jak si jistě pamatujete, prohlašovala, že byla ‚blízkou přítelkyní vaší manželky'. Toto tvrzení se však díky svědectví jejích přátel a ve světle prosté pravděpodobnosti ukázalo být nepravdivým. Můžeme tedy říci: ‚Byla to lež. Skutečná slečna Sainsbury Sealová nelže.' Narazili jsme tedy na lež vyslovenou podvodnicí, která ji pronesla s jistým záměrem.“

Alistair Blunt přikývl.

„Ano, zatím to, co říkáte, zní rozumně. Přesto mi ale pořád není jasné, co bylo tím záměrem.“

„Ach, *pardon*,“ řekl Poirot, „nejdříve se na to ale ještě podívejme obráceně. Co když vás oslovila opravdová slečna Sainsbury Sealová. Ta přece nelže, takže její historka musí být pravdivá.“

„Nejspíš se na to dá nahlížet i takhle, ale připadá mi to krajně nepravděpodobné –“

„Jistě že je to nepravděpodobné! Vezmeme-li však druhou hypotézu za danou, pak se její příběh zakládá na pravdě. Slečna Sainsbury Sealová se tedy skutečně znala s vaší paní. Znala se s ní dobře. Vaše manželka tedy musela patřit k typu lidí, se kterými se slečna Sainsbury Sealová mohla dobře znát, musela mít podobné společenské postavení. Angličanka žijící v Indii,misionářka –či máme-li se ponořit ještě hlouběji do historie, pak herečka. Takovou ženou ale rozhodně nemohla být Rebecca Arnholtová!

Teď už snad chápete, o čem jsem mluvil, když jsem rozlišoval mezi životem veřejným a soukromým. Jste velmi významným bankéřem. Jste však také mužem, který se oženil s bohatou ženou. Před tímto sňatkem jste ve firmě působil jako pouhý mladší společník -krátce po promoci na Oxfordu. Rozumíte -začal jsem na celý případ pohlížet z toho správného konce. Výdaje nehrají roli? Jistěže ne -pro vás určitě ne. Bezohlednost vůči lidskému životu -to vlastně také platí, neboť jste již dlouhou dobu byl prakticky v pozici diktátora. Pro diktátora se jeho vlastní život stává přehnaně důležitým a životy ostatních naprosto nepodstatnými.“

„Co tím chcete naznačit, pane Poirote?“ otázal se Alistair Blunt.

„Chci naznačit, pane Blunte," odpověděl Poirot klidně, „že když jste se oženil s Rebeccou Amholtovou, byl už jste jednou ženatý. Že oslepen perspektivou, ani ne tak bohatství jako spíše moci, jste tuto skutečnost zatajil a vědomě vstoupil v bigamii. že vaše pravá manželka s vaším počínáním souhlasila."

„A kdo je podle vás mojí pravou manželkou?"

„Paní Chapmanová -tak ji alespoň znali v King Leopold Mansions. Výhodné místo -ani ne pět minut pěšky od vašeho domu na Chelsea Embankment. Použili jste jméno skutečného agenta tajné služby, protože jste si uvědomovali, že to jen podpoří její občasné narážky na manželovo zapojení do zpravodajských služeb. Váš plán dokonale vycházel. Nikdy jste nevyvolali sebemenší podezření. Nicméně to nic neměnilo na skutečnosti, že Rebecca Amholtová nebyla nikdy vaší zákonitou manželkou a vy jste spáchal trestný čin bigamie. Po tolika letech už vás ani v nejmenším nenapadlo, že by mohlo hrozit nějaké nebezpečí. Přišlo to jako rána z čistého nebe v podobě jakési otravné ženy, která vás po téměř dvaceti letech poznala coby manžela jedné ze svých přítelkyň. Náhoda ji zavála zpět do její rodné vlasti, náhoda zařídila, aby vás potkala v ulici Královny Charlotty. Náhoda tomu chtěla, že s vámi právě v tu chvíli byla i vaše neteř a slyšela tedy, co vám ta žena řekla. Jinak bych se navždy ztratil ve slepé uličce."

„Vždyť jsem vám o tom, Poirote, sám vyprávěl."

„Ale kdepak, to vaše neteř trvala na tom, abyste mi o tom pověděl, a vy jste dost dobře nemohl důrazně protestovat, protože by takové chování mohlo vyvolat podezření. Po nechtěném náhodném setkání došlo k ještě jedné velmi nemilé náhodě (nemilé z vašeho pohledu).

Mabelle Sainsbury Sealová se setkala s Amberiotisem, přijala jeho pozvání na oběd, u kterého mu vyžvanila příhodu o tom, jak narazila na manžela své přítelkyně – ‚po tolika letech! -To víte, zestárnul, ale jinak se skoro vůbec nezměnil!' Přiznávám, že toto jsou z mé strany lpouhé dohady, já jsem však přesvědčen, že to tak proběhlo. Nepředpokládám, že by si Mabelle Sainsbury Selova byť na okamžik uvědomila, ze pan Blunt, za kterého se její přítelkyně provdala, je tou tajemnou osobou ovládající světové finanční toky. Koneckonců, vaše jméno není nijak neobvyklé. Nesmíme ovšem zapomínat, že Amberiotis byl vedle své špionážní činnosti také vyděračem. Vyděračům je dán jakýsi podivuhodný smysl pro tajemství. Amberiotise tato zmínka zaujala. Nebylo pro něj obtížné zjistit, kdo byl tímto panem Bluntem. A pak, o tom nemám sebemenších pochyb, vám napsal nebo zavolal... O ano, pro Amberiotise učiněný zlatý důl.“

Poirot se odmlčel. Po chvíli pokračoval:

„Existuje pouze jedna jediná účinná metoda, jak jednat se vskutku schopnými a zkušenými vyděrači - umlčet je.

Podstatou tohoto případu tedy nebylo, jak jsem se zpočátku mylně domníval, ‚Blunt musí z cesty', nýbrž naopak ‚Amberiotis musí z cesty.' Rozřešení však zůstává stejné! Nejsnazším způsobem, jak se někoho zbavit, je přistihnout ho v nestřeženém okamžiku. A kde se člověk do takové situace dostane, když ne na zubařském křesle?“

Poirot se znovu odmlčel. Na jeho rtech se objevil jemný úsměv.

„Pravda o celém případu vyšla najevo velmi záhy," řekl. „Alfred, sluha, si četl detektivku nazvanou ‚Smrt v 11.45 '. To jsme měli považovat za znamení. Je to totiž, samozřejmě zhruba, čas, kdy byl pan Morley zavražděn. Zastřelil jste ho, když jste odcházel. Pak jste zazvonil na bzučák, pustil vodovodní kohoutek umyvadla a šel pryč. Načasoval jste to tak, že jste dorazil po schodech dolů právě ve chvíli, kdy Alfred zavedl falešnou Mabelle Sainsbury Sealovou do výtahu. Otevřel jste dveře od předního vchodu, možná jste dokonce i vyšel ven, ale jakmile se zavřely dvířka od výtahu a ten vyjel, vklouzl jste zase zpátky dovnitř a vyběhl po schodech nahoru. Ze své vlastní zkušenosti jsem vypozoroval, jak si Alfred počíná, když doprovází pacienty do ordinace. Zaťuká na dveře, otevře je a ustoupí stranou, aby mohl pacient vstoupit dále. V ordinaci tekla voda, z čehož se dalo usuzovat, že si pan Morley myje ruce jako obvykle. Vidět pana Morleyho však Alfred ze své pozice ve skutečnosti nemohl.

Jen co Alfred nastoupil do výtahu a sjížděl zpět dolů, vplížil jste se do ordinace. S pomoci své spolupachatelky jste popadli mrtvé tělo a odtáhli ho do sousední kanceláře. Pak následoval rychlý průzkum lékařských záznamů a rafinovaná úprava karet paní Chapmanové a slečny Sainsbury Sealové. Oblékl jste si bílý plášť, vaše manželka se možná trochu nalíčila. Víc vlastně ani nebylo potřeba. Amberiotis nikdy předtím u Morleyho nebyl. S vámi se také ještě nesetkal a vaše fotografie se v novinách objevují velmi zřídka. Krom toho, proč by měl pojímat jakékoli podezření? Vyděrači nemusí mít strach ze svých zubařů. Slečna Sainsbury Sealová sejde dolů, kde ji Alfred vyprovodí ven. Zazvoní

bzučák a do ordinace je uveden pan Amberiotis. Za dveřmi spatří zubaře, kterak si myje ruce -přesně tak, jak to chodívá. Ten ho pobídne, aby se usadil do zubařského křesla. Pan Amberiotis se svěří, který zub že ho zlobí. Vy vedete ony obvyklé řeči a vysvětlíte mu, že bude nejlepší, když se umrtví dáseň. Prokain a adrenalin jsou hned po ruce. Injekcí mu vstříknete dávku dostatečně velkou na to, aby ho zabila.

Navíc si nebude moci být vědom jakýchkoli nedostatků vašich lékařských schopností! Bez sebemenšího podezření Amberiotis odchází. Vy se chopíte Morleyho těla a dotáhnete ho zpátky do ordinace, kde ho naaranžujete. Při tom trochu odřete koberec, neboť tentokrát jste na to sám. Otřete pistoli a vložíte mu ji do ruky. Otřete také kliku od dveří, takže vaše otisky nebudou poslední. Všechny instrumenty, které jste použil, putují do sterilizátoru. Opouštíte ordinaci, scházíte po schodech do přízemí a ve vhodný okamžik vyklouznete hlavním vchodem ven. To byla jediná chvíle, během které vám hrozilo nebezpečí.

Všechno tak nádherně vycházelo! Dva lidé, kteří ohrožovali vaše bezpečí, byli po smrti. Zemřel i třetí člověk - jeho smrt však byla, z vašeho pohledu, nevyhnutelná. Všechny smrti se přitom daly velmi snadno vysvětlit. Morleyho sebevražda bude přičítána chybě, které se dopustil při ošetřování Amberiotise. Tyto dvě smrti se vlastně vysvětlují navzájem. Zkrátka jedna z oněch známých politováníhodných nehod.

Naneštěstí pro vás se však na scéně objevuji já. A já mám pochybnosti. Já vyslovím námitky. Všechno tedy neprobíhá tak hladce, jak jste doufal. Nezbývá než nasadit druhou obrannou linii. Pro případ potřeby je

nutné zajistit nějakého obětního beránka. Už jste se stihl zevrubně informovat o domácích poměrech pana Morleyho.

Narazil jste na Franka Cartera -ten by měl stačit. Vaše společnice tedy zařídí, že u vás získá za záhadných okolností práci coby zahradník. Jestli to pak bude někomu vyprávět, nikdo mu takovou směšnou báchorku neuvěří. V příhodnou dobu spatří světlo světa mrtvola v truhle na kožichy. Nejprve se bude předpokládat, že jde o tělo slečny Sainsbury Sealové. Stomatologické záznamy pak odhalí velkou senzaci! Může se to zdát jako zbytečná komplikace, ale bylo to nezbytné. Není ve vašem zájmu, aby se policejní sbor této země vydal po stopě paní Chapmanové. Ne, nechť je onou mrtvou paní Chapmanová a ať policie pátrá po Mabetle Sainsbury Sealové. Oni ji totiž nemohou nikdy najít. Vy se navíc můžete díky svému vlivu postarat o to, aby byl případ uložen k ledu. To jste také udělal, ale vzhledem k tomu, že jste potřeboval vědět, co podnikám já, poslal jste si pro mě a naléhal jste, abych pro vás tu pohřešovanou ženu našel. Zároveň jste mi vytrvale nepřestával předkládat ,vnucenou kartu'. Vaše společnice mi telefonem melodramaticky vyhrožovala s poukazem na to samé -špionáž, veřejný aspekt. Vaše žena je velmi šikovnou herečkou, ale když se člověk snaží změnit svůj hlas, má tendenci napodobit hlas někoho jiného. Vaše manželka napodobila intonaci paní Oliverové. Musím říci, že mě to dosti zmátlo. Pak jsem byl vylákán na Exsham, kde pro mě bylo připraveno poslední jednání celého představení. Jak je snadné narafičit nabitou pistoli mezi vavříny tak, aby o ni zahradník, který křoví stříhá, nevědomky zavadil a ona vystřelila. Pistole mu spadne k

nohám. Celý vyděšený ji zvedá ze země. Co více si přát? Je přichycen přímo při činu se zbraní navlas stejnou, jakou byl zastřelen Morley, a vykládá směšný příběh.

A vše nastraženo jako past přímo k nohám Hercula Poirota.“

Alistair Blunt se na židli pohnul. Jeho tvář byla smrtelně vážná a trochu smutná.

„Nerad bych, abyste mě špatně pochopil, pane Poirote,“ řekl. „Co z toho jsou jen vaše dohady a kolik toho skutečně víte?“

„Mám k dispozici oddací list,“ odpověděl Poirot, „z jedné matriky poblíž Oxfordu. Martin Alistair Blunt a Gerda Grantová. Za pět minut půl jedné spatřil Frank Carter odcházet z ordinace dva muže. Prvním z nich byl jakýsi tlustý muž -Amberiotis. Druhým jste byl, samozřejmě, vy. Frank Carter vás nepoznal, protože vás viděl seshora.“

„Vy jste tak poctivý, že se o tom zmiňujete!“

„Vydal se do ordinace, kde našel Morleyho mrtvolu. Ta prý měla studené ruce a krev kolem rány už zaschla. To znamená, že Morley už byl nějakou dobu po smrti. Zubařem, který ošetřoval Amberiotise, proto nemohl být Morley, nýbrž jeho vrah.“

„Ještě máte něco?“

„Ano. Dnes odpoledne byla zatčena Helen Montressorová.“

Alistair Blunt sebou trhl. Pak zůstal nehybně sedět.

„Pak už tedy není co řešit.“

„Není,“ řekl Hercule Poirot. „Skutečná Helen Montresi sorová, vaše vzdálená sestřenice, zemřela před

sedmi lety v Kanadě. Tuto skutečnost jste zatajil a následně i využil.“

Na rtech Alistaira Blunta se objevil úsměv. Hovořil nenuceně a s jakýmsi chlapeckým požitkem.

„Víte, pro Gerdu to všechno znamenalo obrovské vzrušení, měla z toho potěšení. Byl bych rád, kdybyste to pochopil. Vždyť jste přece takový chytrý chlapík. Oženil jsem se s ní, aniž bych o tom řekl rodičům. V té době měla angažmá v jednom repertoárovém divadle. Moje rodina byla silně puritánská a já měl nastoupit do firmy. Dohodli jsme se, že svůj svazek ponecháme v tajnosti. Ona pokračovala v hraní. Ve stejné divadelní společnosti hrála i Mabelle Sainsbury Sealová. Věděla o nás. Pak se vydala s nějakou zájezdovou skupinou do zahraničí. Párkrát se ozvala Gerdě z Indie. Potom přestala psát. Mabelle se zapletla s nějakými hinduisty. Vždycky to bylo hloupé důvěřivé děvče.

Hrozně rád bych vám vysvětlil, jak to bylo, když jsem poznal Rebeccu a vzal si ji. Gerda to chápala. Můžu to snad vyjádřit jen tak, že to bylo, jako kdybych si bral někoho z královské rodiny. Naskytla se mi příležitost oženit se s královnou a hrát roli královského chotě nebo dokonce samotného krále. Manželství s Gerdou jsem považoval za morganatické. Miloval jsem ji. Nechtěl jsem o ni přijít. A všechno to nádherně vycházelo. Rebeccu jsem měl nesmírně rád. Byla to žena s prvotřídním finančním myšlením a ani moje nebylo špatné. Vytvořili jsme skvělý tandem. Bylo to úžasně vzrušující. Ona se ukázala jako výtečná společnice a já ji snad, myslím, učinil šťastnou. Její smrt mě upřímně mrzela. Bláznivé na tom bylo to, že jsme se s Gerdou čím dál více vyžívali v dobrodružství, které nám přinášely

naše tajné schůzky. Vymysleli jsme si spoustu důmyslných fint. Gerda je herečka od pánaboha. Zvládala repertoár sedmi nebo osmi žen - jednou z nich byla i paní Chapmanová. Americká vdova, se kterou jsem se seznámil v Paříži při jedné služební cestě. Jezdila do Norska se svými malířskými výtvory a já tam zase jezdil rybařit. Později jsem ji pro změnu vydával za svou sestřenici, Helen Montressorovou. Tím jsme se oba skvěle bavili a podle mě to mezi námi i udržovalo romantické kouzlo. Když Rebecca umřela, klidně jsme se mohli nechat oficiálně oddat, ale my jsme nechtěli. Gerda by se těžko vyrovnávala s mým způsobem života. Samozřejmě hrozilo i nebezpečí, že by se někdo hrabal v minulosti. Já mám ale za to, že ten hlavní důvod, proč jsme víceméně pokračovali dál stejně, spočíval v tom, že nás bavilo to tajnůstkaření. Běžný rodinný život by nám připadal nudný a bez jiskry."

Blunt se na chvíli odmlčel. Pak pokračoval změněným, tvrdším hlasem: „A potom ta zatracená bláznivá ženská všechno zpackala. Poznala mě -po tolika letech! A ještě se s tím pochlubila Amberiotisovi. Chápete -musíte přece pochopit -, že nešlo jen tak nečinně přihlížet! Nešlo jen o mě, nebyl v tom jen můj sobecký pohled. Kdybych byl zdiskreditován nějakým skandálem a odepsán, zasáhlo by to tuto zemi -mou zemi! Já jsem totiž pro Anglii udělal kus práce, pane Poirote. Udržoval jsem ji stabilní a solventní. Ochránil před diktátory -fašisty i komunisty. Po penězích neprahnu kvůli nim samotným. Jsem rád u moci, baví mě vládnout. Nechci ale tyranizovat. Anglii vládne demokracie -opravdová demokracie. Nikdo nám nebrání, abychom si stěžovali a nadávali, můžeme říct, co si

myslíme, vysmívat se politikům. Jsme svobodní. O tohle mi jde a o to jsem se také snažil celý svůj život. Jenomže kdybych musel odejít, určitě velice dobře víte, k čemu by došlo. Tahle země mě potřebuje, pane Poirote. A nějaký zpropadený podrazácký Řek, vyděračský ničema, by klidně dokázal zničit moje celoživotní dílo. Něco se zkrátka muselo podniknout. I Gerdě to bylo jasné. Sainsbury Sealové nám bylo líto, ale nic jiného nezbývalo, museli jsme ji umlčet. Nedalo se jí věřit, že bude držet jazyk za zuby. Gerda se za ní vypravila a pozvala ji na čej. Měla , se ptát na paní Chapmanovou, protože Gerda přebývala v jejím bytě. Mabelle Sainsbury Sealová bez sebemenšího podezření přišla. Nikdy se o ničem nedozvěděla. Medinal byl v čaji, je to naprosto bezbolestné. Prostě jen usnete a už se neprobudíte. O obličej jsme se postarali až pak. Zvedal se nám z toho žaludek, ale nebylo vyhnutí.

Paní Chapmanová musela nadobro zmizet. Své ‚sestřenici' Helen jsem věnoval domek. Rozhodli jsme se, že po nějaké době se vezmeme. Ještě předtím jsme se ale museli zbavit Amberiotise. Šlo to jako po, másle. Ani na chvíli ho nenapadlo, že ho neošetřuje pravý zubař. Rukama jsem si počínal celkem obratně, vrtačku jsem radši neriskoval. Ačkoli po injekci by stejně necítil, co mu provádím. A taky nejspíš nic necítil.“

„Co pistole?“ zajímal se Poirot.

„Vlastně patřily jednomu tajemníkovi, kterého jsem si kdysi najal v Americe. Koupil je někde v cizině. Když u mě skončil, zapomněl si je vzít s sebou.“

Nastalo mlčení.

„Je snad ještě něco, na co byste se mě chtěl zeptat?“ přerušil ticho Alistair Blunt.

„Co mi můžete říct k Morleymu?“

„Morleyho mi bylo líto,“ odpověděl Alistair Blunt prostě.

„Ano, chápu...“ řekl Hercule Poirot.

Po dlouhé pauze Blunt prohodil:

„Takže, pane Poirote, co s tím uděláme?“

„Helen Montressorovou už zatkli,“ řekl Poirot.

„Teď je tedy řada na mně?“

„Ano, přesně tak jsem to myslel.“

„Vy z toho ale nejste zrovna nadšený, viďte?“ zeptal se Blunt tiše.

„Ne, nejsem z toho ani trochu nadšený.“

„Zabil jsem tři lidi,“ pronesl Alistair Blunt. „Podle všeho by mě tedy měli pověsit. Přednesl jsem vám ale svou obhajobu.“

„Jak přesně zněla?“

„Zněla tak, že z celého srdce i duše jsem přesvědčen, že jsem nepostradatelný pro zajištění klidu, míru a blaha této země.“

„Ano, to máte možná pravdu,“ připustil Poirot.

„Takže se mnou souhlasíte, viďte?“

„Ano, souhlasím. Reprezentujete všechno, co já osobně považuji za důležité -rozum, rovnováhu, stabilitu a čestné jednání.“

„Děkuji,“ řekl Alistair Blunt potichu.

„Co s tím tedy uděláme?“ dodal.

„Vy navrhujete, abych -abych z tohoto případu vycouval?“

„Ano.“

„A co vaše žena?“

„Disponuji značným vlivem. Zvolíme taktiku mylné identity.“

„Když odmítnu?“

„Pak,“ řekl Alistair Blunt prostě, „se tomu nevyhnu.“

Pokračoval:

„Máte to ve svých rukou, Poirote. Záleží jen na vás. Říkám vám ale jedno -a není to z obyčejného pudu sebezáchovy -svět mě potřebuje. A víte proč? Protože jsem čestný člověk. A protože mám zdravý rozum a nepotřebuji si přihřívat svoji vlastní polívčičku.“

Poirot přikývl. Kupodivu tomu všemu věřil.

„Ano, to je jedna stránka,“ řekl. „Jste správným mužem na správném místě. Vládnete bystrým rozumem, úsudkem, rovnováhou. Je zde ale také druhá stránka. lidské bytosti, které jsou mrtvé.“

„Jistě, ale co byli zač? Mabelle Sainsbury Sealová - sám jste o ní prohlásil, že má slepičí mozek! Amberiotis -gauner a vyděrač!“

„A Morley?“

„Vždyť už jsem vám říkal, že Morleyho mi bylo líto. Když se to ale vezme kolem a kolem, byl to sice spořádaný člověk a slušný zubař, ale takových běhá po světě spousta.“

„Ano,“ přitakal Poirot, „takových běhá po světě spousta. A Frank Carter? Toho byste také nechal klidně a bez lítosti zemřít?“

„Toho bych nelitoval ani náhodou. Není k ničemu. Mizera skrz naskrz.“

„Je to ale lidská bytost...“ namítal Poirot.

„No jistě, všichni jsme lidské bytosti...“

„Ano, všichni jsme lidské bytosti. To je přesně to, na co jste jaksi pozapomněl. Tvrdíte, že Mabelle Sainsbury Sealová byla bláznivá ženská, Amberiotis

podlý a zlý, Frank Carter budižkničemu a Morley - Morley jen obyčejný zubař, jakých je spousta. V tomhle se, pane Blunte, naše pohledy rozcházejí. Neboť pro mě jsou životy těchto čtyř lidí stejně tak důležité jako život váš.“

„Mýlíte se.“

„Kdepak, nemýlím. Původně jste byl čestný a poctivý muž. Udělal jste jeden krok vedle. Navenek vás to nijak nepoznamenalo, vůči veřejnosti zůstáváte nadále tím stejným, poctivým, zásadovým, důvěryhodným, čestným. Uvnitř vás však ovládla láska k moci a nabyla drtivého rozměru. A tak jste obětoval čtyři lidské životy a přitom je považoval za bezcenné.“

„Copak si neuvědomujete, Poirote, že na mně závisí bezpečí a blaho celého národa?“

„Mne nezajímají národy, monsieur. Pro mě jsou důležité životy každičkého jednotlivce a nikdo nemá právo jeho život ukončit.“

Vstal.

„Tak tedy zní vaše odpověď,“ řekl Alistair Blunt.

„Ano, tak zní má odpověď...“ odvětil Hercule Poirot unaveným hlasem.

Přistoupil ke dveřím a otevřel je. Vstoupili jimi dva muži.

II

Hercule Poirot sešel dolů, kde na něj čekala mladá dáma. Jane Oliverová se, s bledou a napjatou tváří, opírala o krbovou římsu. Vedle ní stál Howard Raikes.

„Takže?“ zeptala se.

„Je po všem,“ odpověděl Poirot šetrně.

„Co tím jako myslíte?“ spustil Raikes drsně.

„Pan Alistair Blunt byl zatčen pro podezření z vraždy.“

„Myslel jsem,“ řekl Raikes, „že se z toho vykoupí - uplatí vás.“

„Ne,“ nesouhlasila Jane, „Mě by tohle nikdy nenapadlo.“

Poirot vzdychl.

„Teď patří svět vám,“ řekl. „Nový světový pořádek. Ať je v tom vašem novém světě, moji milí, místo pro svobodu a pro slitování... O víc nežádám.“

… talíř zbyl mi celý prázdný …

Hercule Poirot kráčel pustými ulicemi domů. Připojila se k němu nenápadná postava.

„Takže?“ vyzvídal pan Barnes.

Hercule Poirot pokrčil rameny a rozpažil ruce.

„Jakou zvolil taktiku?“ zeptal se Barnes.

„Ke všemu se přiznal a dovolával se ospravedlnění. Tvrdil, že ho tahle země potřebuje.“

„To má pravdu,“ řekl pan Barnes.

Po chvilce dodal:

„Nebo vy si to snad nemyslíte?“

„Ale ano, myslím.“

„Pak tedy –“

„Třeba to tak nakonec vůbec není. Třeba se v tom mýlíme,“ řekl Hercule Poirot.

„To mě nikdy nenapadlo,“ připustil pan Barnes. „Třeba se mýlíme.“

Kousek vedle sebe kráčeli mlčky, pak se Barnes zvědavě zeptal:

„Na co myslíte?“

Hercule Poirot zacitoval:

„*Protože jsi zavrhl Hospodinovo slovo, i on zavrhl tebe jako krále.*“

„Hmm, chápu,“ vzdychl pan Barnes. „Samuel - Amálekovo potrestání. Ano, i tak se to dá chápat.“

Popošli ještě další kousek.

„Tady nasednu na metro,“ oznámil pak Barnes. „Dobrou noc, Poirote.“

Zarazil se.

„Víte,“ řekl pak rozpačitě, „rád bych se vám k něčemu přiznal.“

„Ano, *mon ami*?“

„Mám pocit, že vám to dlužím. Nevědomky jsem vás svedl na scestí. Jde o Alberta Chapmana, QX912.“

„Ano?“

„Já jsem Albert Chapman. To je jeden z důvodů, proč jsem se o ten případ zajímal. Věděl jsem totiž naprosto určitě, že žádnou manželku nemám. Chápete?“

S chichotem se dal kvapem na odchod.

Poirot zůstal stát jako opařený. Pak rozevřel oči a zdvihl obočí.

Talíř zbyl mi celý prázdný, řekl si sám pro sebe.

A odebral se domů.

Obsah

PŘEZKA SPADLA KDO JI ZVEDNE.....5
…DVEŘE KLAPLY LÍC TI ZBLEDNE… 21
…DŘÍVKA SBÍREJ JEDNA DVA TŘI… 59
…POSKLÁDEJ JE TAK JAK SE PATŘÍ….....104
…SLÍPKA VELKÁ VYPASENÁ ….....130
…LENOCHŮM SE NEZELENÁ… 156
…SLUŽEBNÝM SE CHLAPCI DVOŘÍ … 172
… KDYŽ KUCHAŘKY OBĚD VAŘÍ ….....193
… NEDĚLEJ SI ZE MĚ BLÁZNY … 208
… TALÍŘ ZBYL MI CELÝ PRÁZDNÝ … 235

AGATHA CHRISTIE

Nástrahy zubařského křesla

Z anglického originálu One, Two, Buckle My Shoe
vydaného nakladatelstvím Pan Books v Londýně roku 1975
Přeložil Jan Cermák.
Redigovala Vlasta Jlizlová.
Vydala Euromedia Group k. s. -Knižní klub v Praze roku 2001 jako svou 1673. publikaci.
Obálku navrhl Miloslav Disman.
Odpovědná redaktorka Eva Lapáčková.
Technický redaktor David Dvořák.
Počet stran 208.
Sazbu zhotovila Knižní sazba Hogen, s. r. o., Horní Jiřetín.
Tisk Tlačiame BB, spol. s r. o., Banská Bystrica.
Vydání první.